ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 275ον

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Ἂς θυμηθοῦμε ὅλοι τὸ συννεφιασμένο ἐκεῖνο πρωινὸ τῆς ἀλησμόνητης 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, ὁπόταν οἱ σειρῆνες καὶ οἱ κωδωνοκρουσίες ἐδόνησαν τὶς καρδιὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ὅταν ἐπληροφορήθησαν ὅτι, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, οἱ ἄνθρωποι τῆς βίας, οἱ βάρβαροι, ἤθελαν νὰ καταργήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος. Τότε φρικίασε τὸ αἷμα τῶν προγόνων ποὺ ἔτρεχε στὶς φλέβες μας καὶ ἀκούσθηκε ἡ μυριόστομη ἰαχή: «Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων, νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών!».

Ἡ Ἑλλάδα, ποὺ ἦταν προσηλωμένη στὸ ἰδανικὸ τῆς εἰρήνης καὶ ποὺ κανένα δὲν ἠνώχλησε, δέχθηκε ἀπρόκλητα τὴν ἰταλικὴ ἐπίθεσι στὰ ἑλληνοαλβανικὰ σύνορα. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀνέλπιστη γιὰ τοὺς ἐπιδρομεῖς, ἀναπάντεχη γιὰ ὅλα τὰ ἐλεύθερα ἔθνη, ποὺ ἀντίκρυζαν τὸν ναζιστικὸν ὁδοστρωτῆρα. Ἀλήθεια, ποία ἦταν ἡ πολεμικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ κατάστασις στὴν Εὐρώπη, ὅταν ἡ Ἑλλάδα τὴν νύχτα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ἀπέρριψε τὸ ἰταλικὸ τελεσίγραφο καὶ δέχτηκε τὸν πόλεμο ποὺ τῆς ἐκήρυξεν ἡ Ἰταλία τοῦ Μουσολίνι; Μᾶς τὸ λέγει ὁ φιλέλληνας Ἄγγλος ὑπουργὸς Νόελ Μπαϊκερ, μιλώντας ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τοῦ Λονδίνου τὸ 1942: «Σήμερα, εἶπε, σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅλοι σκέπτονται τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι θυμοῦνται μὲ ποιὸ τρόπο ἡ μικρὴ αὐτὴ χώρα ἀντιμετώπισε τότε τὴν ἄνανδρη ἐπίθεσι τοῦ ἐχθροῦ, ὅταν ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη ὑπέκυπταν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο στὴ βία τοῦ Ἄξονος. Ἄλλα ἔθνη ἰσχυρότερα, εἴτε παραδόθησαν ἀμέσως, εἴτε ἐκάμφθησαν ὕστερα

ἀπὸ σύντομον ἀγώνα ὀλίγων ἑβδομάδων. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι: τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1940 σὲ καμμιὰ χώρα τῆς Εὐρώπης δὲν ὑπῆρχε πλέον ὠργανωμένη ἀντίστασις κατὰ τοῦ Ἄξονος. Ἂν οἱ Ἕλληνες ἐνέδιδαν τότε στὸ τελεσίγραφο τοῦ Μουσολίνι, κανεὶς δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ τοὺς μεμφθῆ. Καὶ ὅμως γνωρίζουμε ἀπὸ τότε, γνωρίζουμε καὶ σήμερα ἀκόμη καλύτερα, τί θὰ ἐσήμαινε γιὰ μᾶς, γιὰ τὸν ἀγώνα μας μιὰ τέτοια συνθηκολόγησι».

Δὲν ξεύρουμε ἂν θὰ μπορέσουν οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμο αὐτὸ νὰ ζήσουν κάποτε ἀδελφωμένοι καὶ ἂν τὰ ἔθνη, ἀντὶ κὰ κάνουν ἀγώνα τελειότητος στὴν ἐφεύρεσι φονικῶν ὅπλων, θὰ ἀμιλλῶνται σὲ εὐγενικὰ ἔργα προόδου καὶ πολιτισμοῦ. Ἕως ὅτου ὅμως ἀνατείλη μιὰ τέτοια ἐποχή, ποὺ ἀποτελοῦσε πάντοτε τὸ ὄνειρο τῶν μεγάλων ὁραματιστῶν — ἂν ποτὲ ἀνατείλη — ὑπέρτατη ἀρετὴ γιὰ τὰ ἐλεύθερα ἔθνη, θ' ἀποτελῆ ἡ ἄγρυπνη περιφρούρησις τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας των καὶ μέτρο τῆς ἠθικῆς στὴν ἀξία, ἡ ἀδάμαστη θέλησίς τους νὰ προσφερθοῦν πρόθυμα, ὁλοκαύτωμα σὲ ἀγῶνες γιὰ τὴ διαφύλαξι τῶν προαιωνίων αὐτῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ποὺ συνιστοῦν τὴν καλύτερη οὐσία καὶ τὸ μοναδικὸ λόγο ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου στὴ γῆ.

Γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, φωτεινὸ παράδειγμα θὰ παραμένουν στὴ μνήμη, οἱ ἀνυπέρβλητοι ἀγῶνες κατὰ τὸν ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον τοῦ 1940, καὶ ἡ θυσία τῆς μικρῆς μέν, ἀλλὰ ἀκατάβλητης σὲ ψυχικὸ σθένος Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, τιμώντας τὴν περίλαμπρη ἱστορία της τῶν 3.000 χρόνων, φύλαξε καὶ πάλιν, γιὰ λογαριασμὸ ὁλοκλήρου τοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὶς νέες Θερμοπύλες, ἐναντίον τῶν συγχρόνων βαρβάρων.

Μὲ τὸ δίδαγμα αὐτὸ ἡ νεώτερη Ἑλλάδα, πιστὴ στὶς ἱστορικὲς παραδόσεις της, ἔδωσε μιὰ νέα ζωογόνο πνοὴ στὴν ἔνδοξη ἐκείνη ἱστορική της μνήμη καὶ πρόσθεσε σ' αὐτὴν ἕνα ἐξ ἴσου ἐκπληκτικὸ μεγαλεῖο ἠθικῆς ἐξάρσεως καὶ ἡρωισμοῦ. Ἡ Ἑλλάδα τὸ 1940 ἔδωσε τὴ Νίκη στὰ ἐλεύθερα δημοκρατικὰ ἔθνη.

Τῆς ἀνήκει ἡ αἰωνία εὐγνωμοσύνη.

Ν. Α.

Πολυχρόνης Πολυχρονίδης

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου, ἀνέλαβεν ὡς Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως ὁ κ. Πολυχρόνης Πολυχρονίδης, τοῦ κ. Νικολάου Ἐξάρχου ἀναλαβόντος τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας.

Ὁ νέος Ὑπουργός μας, ἐγεννήθη τῷ 1907 εἰς τὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης. Ἐσπούδασε νομικὰς καὶ πολιτικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ ἐξελέγη βουλευτὴς Χανίων, τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων τῷ 1932, καὶ ἐν συνεχείᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1936, 1950, 1951, 1952, 1956 καὶ 1958, καὶ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κατὰ τὰ ἔτη 1961, 1963 καὶ 1964.

Διετέλεσε Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης (1948-1950), Ὑφυπουργὸς Ἐμπορίου (1951-1952), Ὑπουργὸς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας (Νοέμβριος 1963) καὶ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης (Φεβρουάριος 1964).

Συγχαίροντες τὸν νέον Ὑπουργόν μας ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν νέων καθηκόντων του, εὐχόμεθα αὐτῷ πᾶσαν ἐπιτυχίαν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας εἰδικώτερον. Πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς θὰ συνεχίσῃ τὸ στοργικὸν πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐνδιαφέρον τοῦ προκατόχου συναδέλφου του κ. Ἐξάρχου, ὅν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ, συγχαίρομεν διὰ τὴν νέαν του θέσιν καὶ ἐκφράζομεν αὐτῷ τὰς θερμοτέρας εὐχαριστίας δι' ὅσα ὑπὲρ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἔπραξε.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ κ. Π. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΑΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗ 24Η ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Ἡ σημερινὴ Ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ἀποτελεῖ ἱστορικὸν σταθμὸν εἰς τὴν πορείαν τοῦ Πανανθρωπίνου πολιτισμοῦ. Συνθέτει τὸ ἀγλάϊσμα μιᾶς λαμπρᾶς Ἐθνικῆς Ἐποποιΐας, ἐκφράζει τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας καὶ ἀποτελεῖ ὁρόσημον εἰς τὴν μακραίωνα ἱστορίαν τοῦ γένους, ὑπὲρ τοῦ ἰδεώδους τῆς ἐλευθερίας.

Βαρεία ἡ κληροδοσία τὴν ὁποίαν κατέλιπον οἱ ἀθάνατοι νεκροὶ τῆς Πίνδου καὶ τῆς Χειμάρας εἰς τοὺς ἐπιγενομένους. Εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἱστορίας, τῶν χιλιετηρίδων τοῦ Ἔθνους, ἡ σημερινὴ ἐπέτειος θὰ ἐκφράζῃ τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν πνεῦμα. Οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ μνήμονες, θὰ ἀτενίζουν πρὸς αὐτὴν μὲ θαυμασμόν, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνην.

Τὴν ἐπέτειον τῆς περιλάμπρου αὐτῆς Ἐθνικῆς ἐπετείου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη ἀνεγνώρισεν ὅτι ἀπετέλεσε τὴν ἀποφασιστικὴν καμπὴν εἰς τὴν νίκην τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, ἑορτάζει σήμερον σύσσωμον τὸ Πανελλήνιον καὶ τιμᾷ τὴν μνήμην ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν ἡρωικῶς εἰς τὴν ἔπαλξιν τοῦ ὑψίστου καθήκοντος.

Ἐνθυμεῖται ὁ λαός μας μὲ συγκίνησιν τὴν ἔνδοξον ἐκείνην ἡμέραν, ἡ ὁποία τὸν ὡδήγησεν εἰς τὰς γνωρίμους πολεμικὰς ἐπάλξεις. Καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐνίκησεν, καὶ ἔδωσεν τὴν νίκην καὶ εἰς τοὺς συμμάχους της, διότι ἐπολέμησε διὰ τὰς παραδόσεις της, διὰ τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας, διὰ τὰ ἰδεώδη, ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπεβουλεύοντο τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμούς.

Ἀξιωματικοὶ καὶ Ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Κλίνομεν γόνυ εὐλαβῶς πρὸ τῶν σκιῶν τῶν μαρτύρων καὶ ἡρώων.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ μικρὸν δεῖγμα εὐγνωμοσύνης πρὸς Ε κ ε ί ν ο υ ς.

Ὑμεῖς, εἰς τὰς μεγαλειώδης ἐκείνας στιγμὰς τῆς καθολικῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, ἐστάθητε μὲ γενναιότητα εἰς τὴν ἔπαλξιν τοῦ ὑψίστου καθήκοντος καὶ ἐδικαιώσατε τὰς παραδόσεις των.

Εἶσθε ἄξιοι τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἐνεγράψατε λαμπρὰς σελίδας εἰς τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν τῶν Σωμάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκετε καὶ ἀποδείξατε οὕτως, ὅτι δὲν εἶσθε μόνον ἐγγυηταὶ τάξεως καὶ εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ γνωρίζετε νὰ διακρίνεσθε ἐν ὥρᾳ μάχης, νὰ θυσιάζεσθε προασπιζόμενοι τὰς λαϊκὰς ἐλευθερίας.

Μακρὸς ὁ κατάλογος τῶν θυσιῶν σας. Αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν καὶ τιμήν, διότι προΐσταμαι Ὑπουργείου, οἱ ἄνδρες τοῦ ὁποίου ἔχουν καταλάβει δικαιωματικῶς μίαν περίοπτον θέσιν εἰς τὰς χρυσὰς δέλτους τῆς ἐποποιΐας τοῦ 1940.

Ἀξιωματικοὶ καὶ Ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου εὑρίσκει τὸ Ἔθνος μας εἰς σταθερὰν πορείαν πρὸς τὴν

ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν δικαίωσιν. Τὸ εὑρίσκει νὰ οἰκοδομῇ τὴν νέαν Πατρίδα. Εἶναι ἡ περίοδος τῆς εἰρήνης. Ἡ περίοδος τοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ Ἔθνος σύσσωμον ἔχει ἐπιδοθῇ εἰς τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν νὰ κερδίσῃ τὸ μέλλον. Οἱ οἰωνοὶ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐχάριστοι. Ἡ Δημοκρατία, ὡς κυριαρχοῦσα δύναμις εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς καρδίας, ὁδηγεῖ τὸ σκάφος πρὸς λιμένα ἀσφαλῆ ὑπὸ αἴθριον ἑλληνικὸν οὐρανόν. Τὸ μέλλον, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ δικαιώσῃ τὰς ἐθνικάς μας προσδοκίας.

Ἱστάμενοι εὐλαβῶς πρὸ τῶν θυσιῶν τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται διὰ τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας, πιστεύομεν ὅτι θὰ πρυτανεύσῃ τὸ δίκαιον καὶ ὅτι αἱ θυσίαι των αὗται θὰ δικαιωθοῦν.

Ψυχικῶς, ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς συμπαρίσταται εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον διεξάγει ἡ Ἑλληνικὴ Κύπρος καὶ εὔχεται ὅπως αἱ προσδοκίαι τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων δικαιωθῶσιν πλήρως καὶ συνεορτάσουν μετὰ τῆς ἐλευθέρας Πατρίδος τὴν Νίκην καὶ τὴν Ἕνωσιν.

Ἀξιωματικοὶ καὶ Ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

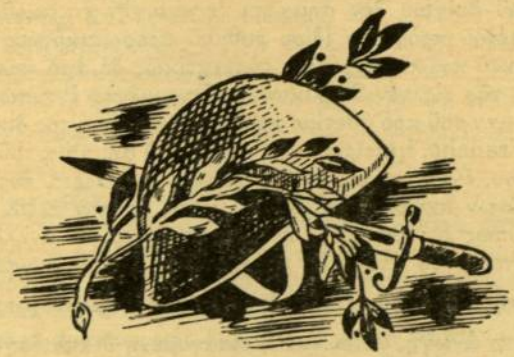
Καλῶ πάντας, ὅπως, ἐμπνεόμενοι καὶ παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 καὶ ἀντλοῦντες ἀπὸ αὐτὴν διδάγματα, δυνάμεις καὶ ἠθικὰ νοήματα, ἀγωνισθῆτε καὶ πρωτοστατήσετε διὰ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν καὶ διατήρησιν τῶν Δημοκρατικῶν μας θεσμῶν, ἀναπτύσσοντες δραστηριότητα εἰς ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς τομεῖς.

Ἂς ἀτενίσωμεν μὲ ἐμπιστοσύνην τὸ μέλλον. Μὲ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ μὲ τὴν ἐργασίαν μας, θὰ ἀνατείλουν δι' ὅλους εὐτυχέστεραι ἡμέραι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου 1964

Ὁ Ὑπουργὸς

ΠΟΛΥΧ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΗΣ

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ, ΕΤΟΥΣ 1950

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλως τε καὶ τὸ θεμελιωθὲν νέον ποινικόν, δικονομικὸν καὶ σωφρονιστικὸν δίκαιον ἀνηλίκων, ὡς σύνολον, συνιστᾷ κατ' ἐξοχὴν δίκαιον παιδαγωγικόν. Μετὰ δυνάμεως ὑπογραμμίζομεν ὅτι ἅπασαι αἱ εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἀφορῶσαι οὐσιαστικαί, δικονομικαὶ καὶ σωφρονιστικαὶ διατάξεις, δέον νὰ ἑρμηνεύωνται καὶ ἐφαρμόζωνται ὑπὸ παιδαγωγικὴν πνοήν. Ἂς γίνῃ σαφῶς νοητὸν ὅτι τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων εἶναι παιδαγωγικὰ δικαστήρια. Ὅτι οἱ πλαισιοῦντες ταῦτα εἰδικοὶ δικασταὶ ἀνηλίκων, εἰσαγγελεῖς ἀνηλίκων καὶ ἀνακριταὶ ἀνηλίκων, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἀνηλίκων, δυστυχῶς μήπω παρ' ἡμῖν ἱδρυθεῖσαν, οἱ εἰδικοὶ κοινωνικοὶ ἐργάται, οἱ καλούμενοι ἐπιμεληταὶ ἀνηλίκων καὶ γενικῶς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν χορείαν τῆς δικαστηριακῆς βοηθείας τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, ὀφείλουσι νὰ ὦσιν οἱ φιλόστοργοι παιδαγωγοὶ τῆς ἐν ἠθικῇ κρίσει τελούσης νεότητος. Καὶ ὅτι τὰ πάσης φύσεως καταστήματα, ἐν οἷς εἰσάγονται οἱ ἀνήλικοι, εἶναι παιδαγωγικὰ ἰατρεῖα τῆς ψυχῆς, διώκοντα πάσαις δυνάμεσι τὴν παιδαγωγικὴν ἠθικὴν ἴασιν καὶ τελειοποίησιν τῶν ἐνδιαιτωμένων ἐνδεῶν ἀγωγῆς καὶ ἠθικῶς νοσησάντων ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

Παρορῶντες τὴν διαπίστωσιν ταύτην, κινδυνεύομεν, ἄλλως, νὰ ἴδωμεν σαλευόμενον τὸ ὅλον ἔργον τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, ὃν θεσμόν, χωρὶς νὰ παρασυρώμεθα ὑπὸ οἱουδήποτε ἰλίγγου καινοτομιῶν, ὑπολαμβάνομεν ὡς ἐστίαν ἠθικοῦ πολιτισμοῦ.

2. Ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς παρ' ἡμῖν ὑπὸ ἐνίων ψιθυριζομένην πεπλανημένην δόξαν, καθ' ἣν τὸ πλαστουργηθὲν νέον ποινικὸν δίκαιον ἀνηλίκων ὡς παιδαγωγικὸν εἶναι ἐπιεικές, ἐξασθενοῦν τὴν εὐεργετικὴν δύναμιν τοῦ νόμου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιζήμιον. Ἡ γνώμη αὕτη ἐχαρακτήρισε τὴν παρ' ἡμῖν, κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν, τέλεσιν ἐκ μέρους ἀνηλίκων ὡρισμένων βαρέων ἐγκλημάτων, ἰδίως φονικῶν ἢ λῃστειῶν, ὡς συνέπειαν τῆς εἰσαγωγῆς πολιτικῆς ἐπιεικείας.

Ἐν τοσούτῳ, κατενώπιον τῶν ἀνωτέρω ἀντιλήψεων, ἀντιτάσσομεν ὅτι ἡ θεμελίωσις παιδαγωγικοῦ δικαίου δὲν σημαίνει ἐφαρμογὴν ἐπιεικοῦς, ἀλλ' ἁπλῶς δικαίου, προσαρμοζομένου πρὸς τὴν ἰδίου ρυθμοῦ προσωπικότητα τοῦ ἀνηλίκου, ἄρα πλέον ἀποτελεσματικοῦ καὶ καρποφόρου, οὐσιαστικῶς δέ, ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, αὐστηροτέρου, ἐν ὄψει τῆς εἰς τὸν ἀνήλικον προξενουμένης ἐντυπώσεως.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πρὸ 40ετίας περίπου διατελέσαντος δικαστοῦ ἀνηλίκων ἐν Βερολίνῳ Herbert Franche, ἐμπείρου καὶ ἐγκρίτου, ἡ σημασία τοῦ νέου δικαίου ἔναντι τοῦ προγενεστέρου, ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι αἱ νέαι διατάξεις, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ὑπ' αὐτῶν θηρευομένων σκοπῶν, πειρῶνται, κατὰ τρόπον πλέον ἐπιμελῆ ἢ τὸ παλαιότερον δίκαιον, ὅπως φεισθῶσι τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου δράστου, συνδυάζουσαι ἐπιτυχέστερον τὸ ἀτομικὸν μετὰ τοῦ ὁμαδικοῦ συμφέροντος.

IV. Ἔννοια τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς καὶ συμμετέχοντα πρόσωπα.

1. Ὡς ἐν πάσῃ ἀγωγῇ, οὕτω καὶ ἡ εἰσαγομένη διαπαιδαγώγησις τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἀποτελεῖ συστηματικὴν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοὺς ἐκ μέρους τῶν ὑπὸ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας τεταγμένων ποικίλων ὀργάνων, ἔχουσαν κύριον σκοπὸν νὰ

προσδώσῃ εἰς τὸν ψυχικὸν τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν κόσμον ὡρισμένην ἐπιθυμητὴν μόνιμον μορφήν.

2. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἐμφανίζονται δύο κύκλοι προσώπων, ὁ τῶν παιδαγωγούντων καὶ ὁ τῶν παιδαγωγουμένων. Ἐξ αὐτῶν οἱ πρῶτοι θηρεύουσιν, ὅπως ἀσκήσωσιν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν τελευταίων.

Ὡς ὑπέρτατος φορεὺς τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου, ἐμφανίζεται ἡ Πολιτεία. Ταύτην ἀσκεῖ διὰ διαφόρων ὀργάνων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἵσταται ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων. Εἰς τὸν κύκλον τῶν παιδαγωγούντων, ἀνήκουσι καὶ οἱ γονεῖς ἢ ἕτεροι, ὁσάκις τὸ δικαστήριον παραπέμπει τοὺς ἀνηλίκους ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον ἐπιμέλειάν των.

V. Ψυχοδιαγνωστικὴ τῶν παιδαγωγουμένων.

Ὁ παιδαγωγός, εἴτε εἶναι ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων, εἴτε ἄλλος τις, βεβαίως πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὸ παιδαγωγικὸν αὐτοῦ ἔργον, ὀφείλει νὰ ἐπιχειρήσῃ ψυχοδιάγνωσιν τοῦ ὑπὸ διαπαιδαγώγησιν ἀνηλίκου ἐγκληματίου. Ἡ διαμορφωθεῖσα πληρεστέρα μέθοδος, εἶναι ἡ τῆς «ἀτομικῆς ψυχοβιολογικῆς ἐξετάσεως». Αὕτη ἐκτείνεται καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς σωματικῆς πλευρᾶς τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου. Μὴ λησμονῶμεν, ἀρνητικῶς μὲν ὅτι πολλαὶ κακίαι ἕλκουσι τὴν ἀφετηρίαν ἐκ σωματικῶν ἀτελειῶν καὶ ἁμαρτιῶν τῆς σωματικῆς διαπλάσεως, θετικῶς δὲ ὅτι πολλαὶ ἀγναὶ καὶ γενναῖαι δράσεις καὶ τὸ ψυχικὸν σθένος ἕλκουσι τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς σωματικῆς ὑγείας καὶ τοῦ σθένους τοῦ σώματος. Ἡ παρατήρησις δὲ τῆς ἐγκληματολογικῆς ἀνθρωπολογίας δεικνύει, ὅτι ὁ κόσμος τῶν ἐγκληματιῶν ἀποτελεῖται κατὰ μέγα ποσοστὸν ἐκ καχεκτικῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι αὐτόχρημα «θνησιγενῆ στοιχεῖα τῆς φυλῆς».

Ἡ σύγχρονος πρακτικὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, περιορίζουσα τὴν ἔρευναν εἰς τὸν ἔλεγχον μόνον τῶν κοινωνικῶν ὅρων διαβιώσεως τοῦ δικαζομένου ἀνηλίκου καὶ ἀγνοοῦσα τὴν ἔρευναν τῆς ψυχοσωματικῆς πλευρᾶς τῆς προσωπικότητος, θεωρητέα ὡς ἀνεπαρκής. Καὶ πάλιν τονίζομεν τὴν ἀνάγκην τῆς δημιουργίας ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπιστημονικῶν κέντρων ψυχοβιολογικῆς παρατηρήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνδιαιτημάτων παρατηρήσεως ἀνηλίκων τροφίμων.

VI. Σκοπὸς τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς.

1. Σκοπὸς τῆς καθ' ὅλου ἀγωγῆς παντὸς ἀνηλίκου, εἶναι ἡ «μόρφωσις» τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἐν ὄψει ἰδεώδους τινὸς προτύπου. Τὸ εἶδος τοῦ τελευταίου στασιάζεται.

2. Κατεύθυνσις τῆς εἰδικῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἐκδηλωσάντων διὰ τῆς διαγωγῆς των ἀτελείας χαρακτῆρος, εἶναι οὐχὶ ἁπλῶς ἡ μόρφωσις, ἀλλ' ἡ «ἀναμόρφωσις» τοῦ χαρακτῆρος των, ἐν ὄψει τοῦ ἰδεώδους τῆς συμφιλιώσεως αὐτῶν μετὰ τῆς κοινωνίας, ἀφ' ἧς ἀπεξενώθησαν, ἄλλαις λέξεσι τῆς «ἀνακοινωνικοποιήσεως» αὐτῶν (Resozialisierung). Τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀποδίδει περισσότερον ὁ ὅρος τοῦ ἑλληνικοῦ κώδικος «ἀναμορφωτικὰ μέτρα κατ' ἀνηλίκων», ἀντὶ τῆς ὀνομασίας «παιδαγωγικά», ἧς ποιεῖται χρῆσιν, φερ' εἰπεῖν, ἡ γερμανικὴ διατύπωσις.

VII. Ὅρια τῆς δυνάμεως τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

α) Ψ υ χ ο λ ο γ ί α τ ῆ ς κ τ ή σ ε ω ς.

1. Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν καλουμένων «ψυχολογιῶν τῆς κτήσεως», ἀπαντῶμεν ἐν πρώτοις τὴν θεωρίαν τοῦ ἐ μ φ ύ τ ο υ (Nativismus). Αὕτη, ὑποστηρίζουσα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἕτοιμος ἐν σμικρογραφίᾳ, homunculus, καὶ ἐπικαλουμένη τὸν «νόμον τῆς κληρονομικότητος», ἀρνεῖται οἱανδήποτε ἰσχὺν εἰς τὴν ἀγωγήν. Μνημονεύομεν τὸν Schopenhauer, διδάσκοντα ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος κέκτηται ἴδιον χαρακτῆρα ἔμφυτον καὶ ἀμετάβλητον. Ἐν συνεχείᾳ παραπέμπομεν εἰς τὸν H. Ibsen, περιγράφοντα δι' ἐντόνων χρωμάτων, ἐν τῷ περιφήμῳ δράματί του «Βρυκόλακες», πῶς παρὰ τοῖς ἐπιγόνοις ἐπανεμφανίζονται ἀνάγλυφοι αἱ κληρονο-

μικαὶ ἰδιότητες τῶν γεννητόρων. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἡ κληρονομικότης χαράσσει τὴν εἱμαρμένην ἑκάστου ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἀποβαίνει καὶ ὁ «ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς» διὰ τὴν δικαιολογίαν τῶν ἐλεεινῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἄρα, κατὰ τὴν τοιαύτην θεωρίαν τοῦ ἐμφύτου, θεμελιοῦται ἔνθεν μὲν ἀπόλυτος ἀπαισιοδοξία διὰ τὴν τύχην τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἔνθεν δὲ τὸ ἠθικῶς ἀνεύθυνον αὐτῶν. Καὶ τοῦτο, διότι οὗτοι, ἔχοντες ἐκ κληρονομικότητος ἔμφυτον οἰκειότητα πρὸς τὴν φαυλότητα καὶ ὁρμὴν πρὸς τὸ κακὸν καὶ ὄντες θύματα τῆς κακῆς κληρονομικῆς οὐσίας, ὀφείλουσι νὰ ροφήσωσι τὴν κύλικα τῆς κακίας καὶ ἀμεταπτώτως νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀνηθικότητος, δηλονότι τὴν ὑπὸ τῆς κληρονομικότητος προσδιορισθεῖσαν συμφοράν, καὶ οὐδαμῶς δύνανται νὰ ἀποφύγωσι ταύτην. Ἀφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι ἐγεννήθησαν ἐμφύτως πανοῦργοι, δὲν δύνανται νὰ καταστηλιτευθῶσιν ἠθικῶς. Θεμελιοῦται, ἄλλαις λέξεσιν, «ἁμαρτία ἄνευ εὐθύνης». Παραστατικὴν εἰκόνα ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἄνω θεωρίας, ὀφείλομεν εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους (la bête humaine) E. Zola. Οὗτος ζωγραφεῖ τὸν γόνον ἀκολάστου γενεαλογικοῦ δένδρου, προσπαθοῦντα ματαίως νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὸ κληρονομικὸν φονικὸν ὁρμέμφυτον καὶ διαπιστοῦντα, μετὰ συναισθήσεως φρίκης, ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁλονὲν γιγαντοῦται ἐν ἑαυτῷ. Τοιουτοτρόπως καταλήγει οὗτος εἰς τὸν φόνον τῆς φίλης του, ἄνευ μίσους καὶ ἄνευ οἱασδήποτε ἀφορμῆς.

2. Τὴν θεωρίαν ταύτην ἐζήτησε νὰ ἀνασκευάσῃ, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αὐτῶν ψυχολογιῶν τῆς κτήσεως, ἡ ἀκολουθήσασα ἐντελῶς ἀντίθετον κατεύθυνσιν θεωρία τοῦ ἐ π ι κ τ ή τ ο υ (Empirismus). Αὕτη, ὑποστηρίζουσα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον πλήρως ἀνέτοιμος, οἱονεὶ ἄγραφος χάρτης (tabula rasa), εἰσδεχόμενος ἐν τῇ ἐπιγενεστέρᾳ ζωῇ του μικρὸν κατὰ μικρὸν ἅπαν τὸ ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ ἐπικαλουμένη οὐχὶ πλέον τὸν νόμον τῆς κληρονομικότητος, ἀλλὰ τὸν ἀντίθετον «νόμον τοῦ περιβάλλοντος», θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀγωγὴ κέκτηται ἀπέραντον δύναμιν.

Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν θεμελιοῦται ὑπὸ τῆς θεωρίας τοῦ ἐπικτήτου, τὸ μὲν αἰσιοδοξία διὰ τὸ μέλλον τῶν ἐγκληματησάντων ἀνηλίκων, τὸ δὲ ἡ ἠθικὴ εὐθύνη αὐτῶν. Φυσικόν, διότι οὗτοι, θύματα ὄντες τῆς δυνάμεως τοῦ κακοῦ, ἣν ἤσκει τὸ δυσμενὲς ἄχρι τοῦδε περιβάλλον ἐν ᾧ διεβίωσαν, δύνανται πλέον νὰ διασωθῶσι διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐν τῷ μέλλοντι νέων ὅρων ἀγαθοῦ περιβάλλοντος, ἰδίως δὲ ὅρων νέας ἀγωγῆς, ἀγαθῆς, ἀσκούσης δύναμιν καλοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον οἱ ἀνήλικοι δὲν πιέζονται ἀπὸ ἀναγκαστικῶς ἐπηρεαζουσῶν ἐμφύτων κακῶν καὶ ὁρμῶν, δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐπιλέξωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ὄντες ἠθικῶς ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν ἐκ ταύτης ἐκτροπήν.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΚΟΥΠΟΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Σάββατο, 7 Αὐγούστου 1926. Ζέστη φοβερὴ καὶ μὲ τὸ λιοπύρι, κατὰ τὶς 2 τὸ ἀπομεσήμερο, κουρασμένος ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειὰ καὶ μούσκεμα στὸν ἱδρώτα, ὁ ταγματάρχης Ἱερωνυμάκης, διοικητὴς τῆς ἰδιαιτέρας φρουρᾶς τοῦ τυπικὰ τότε Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ οὐσιαστικὰ δικτάτορος, τοῦ μακαρίτου πιὰ στρατηγοῦ Θεόδωρου Παγκάλου, γύρισε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῶν στρατώνων, τὸ διοικητήριο, στὸ σπίτι του γιὰ νὰ φάη τὸ μεσημεριανό του καὶ νὰ κοιμηθῆ κάνα δυὸ ὡρίτσες. Ἦταν τόσο κουρασμένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ βάλη μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα του καὶ νὰ ξαπλώση στὸ κρεβάτι του, γιὰ νὰ εἶναι φρέσκος τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ ξαναπήγαινε στὸ γραφεῖο του. Μικρὸς μισθός, λίγα τὰ ἔσοδα καὶ ὁ ταγματάρχης ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν ὑπηρέτρια ποὺ εἶχαν κατάφεραν, στὴ φοβερὴ ἔλλειψι τῶν σπιτιῶν ποὺ ἦταν τότε, νὰ βροῦν δυὸ δωματιάκια καὶ μιὰ κουζίνα σ' ἕνα σπιτάκι μιᾶς γυναίκας στὰ ἀραιοκτισμένα τότε Κουπόνια, πέρα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο Συγγροῦ. Χίλιες δραχμὲς μονάχα τὸ μῆνα, σωστὸ κελεπούρι δηλαδὴ μὲ τὴ φοβερὴ ἔλλειψι στέγης ποὺ μάστιζε τότε τὴν Ἀθήνα, πέντε χρόνια μετὰ τὴ μικρασιατικὴ καταστροφή. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ — ἂς τὸ ποῦμε — διαμέρισμα, τὰ δυὸ συνεχόμενα δηλαδὴ δεξιὰ δωμάτια, ξαναγύρισε ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο ὁ Ἱερωνυμάκης, ἀλλὰ μόλις ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα καὶ μπῆκε μέσα στὸ διάδρομο τοῦ ἦρθε μιὰ φρικτὴ μυρωδιά. Βρωμοῦσε ψοφήμι καὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἦλθε ἀναγούλα.

— Στὸ διάβολο... μουρμούρισε. Ἔρχεσαι ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ νὰ βρῆς λίγη ἡσυχία καὶ καθαρὸ ἀέρα καὶ ἄρχισαν κι' ἐδῶ τώρα νὰ σοῦ πετᾶνε ψοφήμια.

Ὁ ταγματάρχης, ἀφοῦ πέρασε τὸ διάδρομο, ἔφερε μιὰ βόλτα καὶ στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἦταν ἕνας κηπάκος, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψη οὔτε τὸ ψοφήμι, οὔτε καμμιὰ ἄλλη ἀφορμὴ τῆς δυσωδίας. Ξαναμπαίνοντας μέσα στὸ διάδρομο, ἔβαλε καὶ πάλι τὶς φωνές, γιατὶ ἐκεῖ ἡ βρώμα ἦταν ἀνυπόφορη. Ὅλο τὸ σπίτι μέσα βρώμαγε ἀπὸ κάτι τὸ σάπιο.

— Βρὲ γυναίκα, δὲν σοῦ βρωμάει τίποτε ἐσένα ;

— Ἂν μοῦ βρωμάη ; Μὲ ρωτᾶς ἂν ἀπὸ τὸ πρωὶ μπόρεσα νὰ σταθῶ μέσα στὸ σπίτι ἀπὸ τὴ βρώμα ; Φαντάσου ὅτι ἄνοιξα τέντα τὰ παράθυρα, ἀλλὰ ποῦ νὰ φύγη ἡ μυρωδιὰ τῆς σαπίλας. Παρ' ὅλο τὸ ἄνοιγμα τῶν παραθύρων, ὅλο καὶ δυναμώνει.

— Καλά, ὅσο πάει βλέπω καὶ φουντώνει ἡ βρώμα. Δὲν μποροῦμε νὰ σταθοῦμε μέσα στὸ σπίτι. Ἄντε νὰ φᾶς καὶ νὰ ξαπλώσης... Καὶ εἶμαι ψόφιος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ πεθαμένος ἀπὸ τὴν πεῖνα.' Αλλὰ μὲ τέτοια βρώμα, ἄντε νὰ βάλης μπουκιὰ στὸ στόμα σου, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζη ὁ ταγματάρχης.

— Καὶ ξέρεις ἄντρα μου ; ἐπρόσθεσεν ἡ γυναίκα τοῦ Ἱερωνυμάκη. Ἡ βρώμα βγαίνει ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς καὶ ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ ἐνοικιαστοῦ της, τοῦ φοιτητοῦ.

— Δὲν τοὺς φώναζες γυναικούλα μου νὰ δοῦμε τί συμβαίνει ; Ἀπὸ τί προέρχεται αὐτὴ ἡ βρώμα ; Εἶναι κανένα ψόφιο ποντίκι ;

— Τοὺς κτύπησα τὴν πόρτα, καὶ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ της, ἀλλὰ δὲν πῆρα καμμιὰ ἀπάντησι. Δὲν εἶναι κανένας μέσα. Τὴν κυρὰ Ματίνα ἔχω νὰ τὴν δῶ δυὸ ὁλόκληρες μέρες. Τὸν φοιτητὴ τὸν εἶδα χθὲς τὸ πρωί.

— Κι ἐγὼ τὸν εἶδα χθὲς πρωὶ - πρωί, ἐπρόσθεσεν ὁ ταγματάρχης. Ἦταν πίσω στὸ πηγάδι καὶ ἔβγαζε νερὸ καὶ πλενόταν. Μὰ ἀπὸ τί διάβολο νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ βρώμα ;

— Μπορεῖ νὰ εἶχε ἀγοράσει κρέας καὶ νὰ τὸ ἄφησε, καὶ μὲ τὴ ζέστη νὰ βρώμισε, εἶπεν ἡ γυναίκα τοῦ Ἱερωνυμάκη.

Μὰ ὁ ταγματάρχης, ἄγρια θάλασσα — καὶ μὲ τὸ δίκηο του — κτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας ποὺ ἔμενε ἡ σπιτονοικοκυρὰ Ματίνα Μωριάτου. Δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι. Κτύπησε διακριτικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ δυνατώτερα ὕστερα καὶ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας ποὺ ἔμενεν ὁ φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς Γιῶργος Σταματάκης. Καμμιὰ ἀπάντησις.

Τὸ ζεῦγος Ἱερωνυμάκη — ἦταν νηόπαντροι — ἐκάθησε νὰ φάη. Μὰ ποῦ νὰ βάλη μπουκιὰ στὸ στόμα του. Ὅσο μὲ τὸ ἀπομεσήμερο φούντωνε ἡ ζέστη, δυνάμωνε καὶ ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ ψοφήμι. Καὶ στὸν ταγματάρχη καὶ στὴν γυναίκα του τοὺς ἐρχόταν ἀναγούλα καὶ ἐμετός. Καταφουρκισμένος ὁ Ἱερωνυμάκης, μὲ ὅλο τὸ λιοπύρι, τὴν κούρασι καὶ τὴν πεῖνα του, ἔφυγεν, ἔξω φρενῶν, ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἔτρεξε στὸ τότε 8ο Τμῆμα Χωροφυλακῆς, στὸ Κολωνάκι. Εἶπε τὸ τὶ συνέβαινε καὶ ἐπῆρε μαζί του τὸν ἐνωμοτάρχη Ρουχωτᾶ καὶ δύο χωροφύλακες καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του, στὰ Κουπόνια, ἀποφασισμένος νὰ λύση τὸ μυστήριο τῆς ἀνυπόφορης βρώμας. Εἶχε γίνει θηρίο ἀνήμερο καὶ ἀπὸ μέσα του ἔβριζε τὴν σπιτονοικοκυρά του τὴ «σουρλουλοῦ», ποὺ ἔλειπε μέρες ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ ἄφινε μέσα σ' αὐτὸ ἀμαγείρευτο κρέας γιὰ νὰ βρωμάη, καὶ τὸν προκομμένο τὸν ἐνοικιαστή της, ποὺ τῆς τὸν εἶχε κολλήσει γιὰ ἐρωμένο της, καὶ ποὺ γι' αὐτὸ γύριζε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ φοῦρνος μὴ καπνίση.

Ἦταν 3 ἡ ὥρα τὸ ἀπομεσήμερο, ὅταν ὁ ἐνωμοτάρχης Ρουχωτᾶς καὶ δυὸ χωροφύλακες τοῦ 8ου, τὸ περισσότερο γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν παράκλησι— διαταγὴ γι' αὐτούς—τοῦ ταγματάρχου τῆς φρουρᾶς τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, παρὰ γιατὶ ἤλπιζαν νὰ βροῦν τίποτε, ἔφθασαν στὸ σπίτι, ἐκτύπησαν τυπικὰ τὶς πόρτες καὶ εἶπαν :

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοῖξτε. Ἀστυνομία ἐδῶ, ἀνοῖξτε.

Ὅπως καὶ πρίν, ἔτσι κι' αὐτοὶ δὲν πῆραν καμμιὰ ἀπάντησι ἀπὸ τὰ δύο δωμάτια καὶ σκέφθηκαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς σπιτονοικοκυρᾶς καὶ νὰ μποῦν μέσα. Θέλησαν νὰ δοκιμάσουν τὴν ἀντίστασι ποὺ θὰ εὕρισκαν καὶ ἐγύρισαν τὸ πόμολο. Κατάπληκτοι τότε εἶδαν ὅτι ἡ πόρτα ἦταν ξεκλείδωτη, γιατὶ μόλις γύρισαν τὸ πόμολο ἡ πόρτα ἄνοιξε, ἐνῶ μιὰ φοβερὴ βρώμα ξεχύθηκε σ' ὁλόκληρο τὸ σπίτι. Ἀναγκάσθηκαν ὅλοι τους νὰ φράξουν μὲ τὰ μαντήλια τους τὴ μύτη τους γιὰ νὰ μποῦν μέσα καὶ ἀφοῦ προχώρησαν ἄνοιξαν τὰ παράθυρα. Δὲν εἶδαν στὴν ἀρχὴ τίποτε τὸ ὕποπτο, παρὰ μερικὰ μαλλιὰ προβάτου ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ ξαίνη ἡ σπιτονοικοκυρὰ καὶ τὰ εἶχε παρατήσει στὴ μέση. Ὕστερα, ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ μεσόπορτα, μπῆκαν στὴν κάμαρα τοῦ φοιτητοῦ. Μόλις ὅμως ἄνοιξαν κι' ἐκεῖ τὰ παράθυρα γιὰ νὰ σκορπίση κάπως ἡ ἀνυπόφορη βρώμα, κέρωσαν καὶ πάγωσαν. Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι εἶδαν νὰ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν μακρυῶν σεντονιῶν δυὸ γυναικεῖα πόδια μὲ τὰ πασουμάκια τους. Οἱ γυμνὲς χοντρὲς γάμπες ἦσαν καταπράσινες ἀπὸ τὴ σαπίλα καὶ μισοσκασμένες ἀπὸ τὰ ξύγγια καὶ ἀπὸ τὰ πτωματικὰ ὑγρὰ ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σκασίματα λόγω τῆς ζέστης. Σκουλήκια εἶχαν ἀρχίσει νὰ φαίνωνται καὶ ἕνα ὁλόκληρο σύννεφο ἀπὸ μιῦγες ποὺ κάθονταν πέταξε, γιατὶ τοὺς εἶχαν χαλάσει τὴν ἡσυχία καὶ τὴ γαλήνη τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, ποὺ εἶχαν ἔλθει γιὰ τὴν ἔρευνα. Ὁ ταγματάρχης, ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ οἱ δυὸ χωροφύλακες σήκωσαν τὸ γύρο τοῦ κρεβατιοῦ καὶ ἀντίκρυσαν μπρούμυτα πεσμένο, μισόγυμνο καὶ καταπράσινο ἀπὸ τὴ σῆψι, τὸ πτῶμα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς Σταματίνας Ν. Μωριάτου. Αἵματα πηγμένα καὶ σάπια πιὰ ἐπάνω στὸ σπασμένο της κεφάλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔτρεχαν καὶ ἔσταζαν κάτω στὸ πάτωμα σαπισμένα μυαλά, νερουλιασμένα πιά, ἀνακατεμένα μὲ πτωματικὰ ὑγρά.

Στὰ Κουπόνια, ἐνῶ τὰ λιγοστὰ γυναικόπαιδα τῆς ἀραιοκατωκημένης τότε γειτονιᾶς περιτριγύριζαν τὸ σπίτι ποὺ ἔμαθαν ὅτι εἶχε βρεθῆ σκοτωμένη ἡ νοικοκυρά, ἔφταναν σὲ λίγο, κατὰ ἱεραρχίαν, οἱ ἁρμόδιες ἀρχές. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς τῆς Χωροφυλακῆς Καρυωτάκης, ὁ ἀνθυπομοίραρχος Κουφογιαννάκης καὶ ἀμέσως ὕστε-

ρα ὁ τότε διοικητὴς τοῦ 8ου Τμήματος Χωροφυλακῆς, ὁ φίλος μου Γιώργος Σαμουήλ, ὑπομοίραρχος τότε, ὁ κατόπιν, στὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα τοῦ Ε.Α.Μ., ἡρωικὸς διοικητὴς τοῦ Συντάγματος Μακρυγιάννη, ἀντιστράτηγος ὕστερα καὶ ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς. Μαζί του καὶ ὁ διαμερισματάρχης μοίραρχος Πατρικάκης. Ὅλοι τους περίμεναν νὰ φθάσῃ ὁ ἰατροδικαστής. Σὲ λίγο ἔφθασε κι' αὐτός, ὁ μακαρίτης Γιῶργος Τρουπάκης, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν παλαίμαχο ἀστυνομικὸ ρεπόρτερ Βενιζέλο Ζερβέα, τὸν Δημήτρη Ἀρνέλλο, πρύτανι τότε τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτάζ, τὸν γυιό του Σεβαστιανό, ἄξιο διάδοχό του, καὶ τὸν ὑποφαινόμενο.

Μὰ γιὰ νὰ κατατοπίσουμε τὸν ἀναγνώστη στὸ ἔγκλημα αὐτὸ — ποὺ ἦταν ἄλλως τε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φρικτὰ καὶ ἀπαίσια — πρέπει νὰ ποῦμε πρῶτα μερικὰ λόγια γιὰ τὸ σπίτι ἐκεῖνο τῶν Κουπονιῶν. Μικρὸ μονώροφο σπιτάκι, μισοεξοχικό. Ἡ ἐξώπορτα μὲ δυὸ παράθυρα δεξιὰ καὶ ἀριστερά της, βρισκόταν στὴ πρόσοψι. Ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἕνας μακρὺς διάδρομος μὲ πόρτα στὸ βάθος ὡδηγοῦσε στὸν κῆπο. Δεξιὰ τὸ διαμέρισμα Ἱερωνυμάκη. Πρῶτα τὸ σαλόνι του, ὕστερα ἡ κρεβατοκάμαρα, δίπλα ἡ κουζίνα, μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὸ καμαράκι τῆς ὑπηρεσίας. Μὲ πόρτες ὅλα τὰ δωμάτια πρὸς τὸ διάδρομο καὶ ἄλλες ἐσωτερικὲς μεταξύ τους. Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν διάδρομο, πρὸς τὸ δρόμο, βρισκόταν τὸ δωμάτιο τοῦ φοιτητοῦ Γιώργου Σταματάκη, μὲ πόρτα πρὸς τὸ διάδρομο καὶ μεσόπορτα, ποὺ βρέθηκε ἀνοικτὴ πρὸς τὸ δεύτερο ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ διάδρομο δωμάτιο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς Σταματίνας Μωριάτου, ποὺ ἐπίσης εἶχε πόρτα πρὸς τὸ διάδρομο. Δίπλα ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρά της, ἡ τραπεζαρία καὶ μετὰ ἡ κουζίνα. Στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ ὑπῆρχεν αὐλίτσα καὶ κῆπος μὲ λίγα δενδράκια κι' ἕνα πηγάδι. Στὸ διαμέρισμα τοῦ Ἱερωνυμάκη, καὶ δίπλα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας, βρισκόταν τὸ πλυσταριὸ καὶ τὸ ἀποχωρητήριο.

Μὲ τὰ μαντήλια στὶς μύτες καὶ βαστώντας ὅσο μποροῦσαμε τὴν ἀναπνοή μας, γιὰ νὰ νοιώθουμε λιγώτερη τὴ βρώμα, μπήκαμε στὴν κάμαρα τοῦ φοιτητοῦ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου. Δεξιά μας, ἕνα μεγάλο μπαοῦλο μὲ δυὸ ματωμένες δακτυλιὲς κοντὰ στὸ ἄνοιγμα. Ἀπέναντι, λοξὰ στὴ δεξιὰ γωνιά, ἡ ντουλάπα καὶ μετά, κοντὰ στὸ παράθυρο, τὸ κρεβάτι τοῦ φοιτητοῦ. Σεντόνια καὶ μαξιλάρια στὴ θέσι τους. Τὰ μαξιλάρια λίγο βουλιαγμένα. Κάποιος εἶχε σηκωθῆ, χωρὶς νὰ φρεσκάρῃ καὶ νὰ ξαναστρώσῃ τὰ σεντόνια τοῦ κρεβατιοῦ. Στὴν ἀριστερὴ γωνιά, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου καὶ στὴν πόρτα ποὺ ἔβγαινε στὸ διάδρομο, ἕνα κασόνι μεγάλο. Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι φαίνονταν τὰ πρασινισμένα πόδια τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μὲ τὰ πασουμάκια τους.

Ἡ Μωριάτου ἦταν πολὺ ψηλὴ καὶ πολὺ παχειά, σωστὴ ἀντρογυναίκα. Οὔτε ἔκλαιγε, οὔτε γελοῦσε ἀπὸ ὀμορφιά. Ἔλεγε ὅτι ἦταν 35 χρόνων, ἐνῶ θὰ ἦταν καὶ δέκα χρόνια τοὐλάχιστον μεγαλύτερη. Τὸ πτῶμα της φρικτό, «τυμπανιαῖο» πιὰ ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσι, ποὺ ἦταν πολὺ ταχύτερη, λόγω τῆς ζέστης τοῦ καλοκαιριοῦ, ἦταν μπρούμυτα πεσμένο, μισόγυμνο ἐπάνω στὸ πάτωμα μὲ σταυρωμένα τὰ δυό της χέρια μπροστὰ στὸ στῆθος. Φοροῦσε ἐπάνω της μιὰ ψιλὴ φανελίτσα καὶ τὸ «σουτιέν» της. Τὸ κάτω μέρος τελείως γυμνό. Δὲν φοροῦσε ἀπολύτως τίποτε ἐκεῖ. Τὸ κεφάλι της ἦταν σκεπασμένο μὲ μιὰ γκρίζα πετσέτα τῆς κουζίνας, ποὺ εἶχε πιὰ κολλήσει στὰ μοῦτρα της, ἐπάνω στὰ πηγμένα αἵματα, στὰ χυμένα νερουλιασμένα μυαλὰ καὶ στὰ πτωματικὰ ὑγρὰ ποὺ ἔσταζαν ἀκόμη καὶ πότιζαν τὶς σανίδες τοῦ πατώματος. Ὅταν ὁ ἰατροδικαστὴς τράβηξε τὴν πετσέτα, φρίξαμε καὶ ἀνατριχιάσαμε μ' ἐκεῖνο ποὺ εἴδαμε. Τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ κρανίου ἦταν ὁλόκληρο σπασμένο. Τρία μεγάλα σπασίματα καὶ τὰ μυαλὰ ἔξω χυμένα. Φαντασθῆτε λύσσα καὶ δύναμι τοῦ δολοφόνου.

— Τσεκουριές, μπαλταδιὲς ἢ σκεπαρνιές ; Ἢ μήπως μὲ καμμιὰ κοτρώνα ; ρωτήσαμε τὸν ἰατροδικαστή.

— Θὰ τὸ δοῦμε, ἀπήντησε. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ θέλεις νὰ σοῦ πῶ ; Κάνε καὶ ὑπομονὴ γιὰ τὴ δεύτερη ἔκδοσι τῆς ἐφημερίδας σου.

Μὰ ποῦ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα; Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, βέβαια ἀδύνατο. Οὔτε θὰ μποροῦσε κανένας ἐκεῖ κάτω, καὶ νὰ ἤθελε, νὰ κτυπήσῃ μὲ τόση δύναμι ὥστε νὰ συντρίψῃ τὸ κρανίο καὶ νὰ ἐπιφέρῃ ἀκαριαῖο θάνατο. Ἐπάνω στὸ κρεβάτι ὄχι, γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν ἴχνη αἵματος ἢ πιτσιλάδες στὸν τοῖχο. Ἔπρεπε πολὺ νὰ προσέξῃς γιὰ νὰ διακρίνῃς στὸ ἄστρωτο καὶ ἀνακατωμένο πανωσέντονο δυὸ ἐλαφρὲς κοκκινίλες. Ὄχι σταγόνες αἵματος, ἀλλὰ σὰν νὰ εἶχαν ἀκουμπήσει στὸ σεντόνι τὰ ματωμένα καὶ σκουπισμένα χέρια τοῦ δράστου.

Μέσα στὸ δωμάτιο ἔγινε ἔρευνα προσεκτική. Τὸ μεγάλο μπαοῦλο βρέθηκε σχεδὸν ἄδειο. Οἱ δακτυλιὲς μὲ τὰ αἵματα θὰ ἔγιναν ὅταν τὸ ἄδειασε ὁ δράστης, ἴσως γιὰ νὰ βάλῃ ἐκεῖ τὸ πτῶμα. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ θύματός του καὶ τὸ ἔχωσε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Μὰ στὸ ξύλινο ἐκεῖνο κασόνι εἶχε κρύψει ἐντελῶς πρόχειρα δυὸ μαξιλάρια, καταματωμένα ἀπὸ κατάζερα πιὰ αἵματα καὶ τοῦφες μαλλιὰ τῆς σκοτωμένης κολλημένα ἐπάνω, καὶ ἕνα «μπαλντὰ» καταματωμένο. Ἀκόμη μερικὲς τοῦφες ἀπὸ μαλλιὰ προβάτου ἐπίσης ματωμένα. Ἀπ' αὐτὸ ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ δράστης ἀφοῦ ἄδειασε τὸ κασόνι ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του, ἔβαλε μέσα σ' αὐτὸ τὸν φονικὸ «μπαλντὰ» καὶ τὰ δυὸ καταματωμένα μαξιλάρια καὶ ὕστερα ἅρπαξε μιὰ τούφα μαλλιὰ προβάτου ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ σκούπισε τὰ χέρια του καὶ τὰ πέταξε καὶ αὐτὰ στὸ κασόνι. Ἀλλὰ ὅταν μὲ προσοχή, μετὰ τὴν τούφα τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μαξιλάρια ποὺ ἦσαν ἐπάνω - ἐπάνω, βγάλαμε καὶ τὸ «μπαλντὰ», βρήκαμε καὶ τὸ νυχτικὸ τῆς Σταματίνας καταματωμένο.

Στὴν ντουλάπα βρέθηκαν ἕνα δυὸ κουστούμια τοῦ φοιτητοῦ, μαζὶ μὲ τὰ κρεμασμένα φουστάνια τῆς σπιτονοικυρᾶς, καθὼς καὶ ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία τῆς Ματίνας μὲ τὸν ἐνοικιαστή της. Ἔμεναν στὸ ἴδιο σπίτι καὶ ἀντήλασσαν τὰ πιὸ φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ἄρχιζαν μὲ τὸ «μάτια μου καὶ φῶς μου» καὶ «λατρεία μου κι' ἀγάπη μου» καὶ ἔβλεπε κανεὶς στὶς γραμμές τους ὅλη τὴ λύσσα ποὺ εἶχε ἡ πληθωρικὴ 35άρα Ματίνα γιὰ τὸ νεαρὸ ἐρωμένο της, ποὺ μποροῦσε νὰ ἦταν ἀξιόλογα καὶ γυιός της. Μέσα στὴν ντουλάπα βρέθηκαν ἀκόμη ἔντοκα γραμμάτια τῆς Ματίνας 18.000 δραχμῶν, βιβλιάριό της καταθέσεων στὸ ταμιευτήριο τῆς Ἐθνικῆς, τίτλοι τῶν δύο ἀναγκαστικῶν δανείων τοῦ Πρωτοπαπαδάκη καὶ τοῦ Πάγκαλου, τὸ χρυσό της ρολόϊ καὶ ἕνα αὐστριακὸ πεντόλιρο, μιὰ «ντούμπια» δηλαδή. Βρέθηκε ἀκόμη κι' ἡ τσάντα της ἐκεῖ μέσα μὲ τὸ μαντήλι, τὴ δακτυλήθρα καὶ μιὰ μονάχα δεκάρα. Ἡ δεκάρα ἦταν τὰ μόνα μετρητὰ ποὺ βρέθηκαν στὸ σπίτι. Ἐκεῖ, στὴν ἴδια τὴ ντουλάπα, βρέθηκε καὶ ἡ ἀλληλογραφία τῆς Ματίνας μὲ τὸν ἄντρα της, ποὺ τὴν πῆρε ἡ Ἀστυνομία μήπως βγάλει τίποτε.

Στὴν κάμαρα τῆς Ματίνας, μὲ τὴν πρώτη ἔρευνα ποὺ ἔγινε, δὲν βρέθηκε ἀπολύτως τίποτε τὸ ὕποπτο. Τὸ κρεβάτι της ἦταν στρωμένο κανονικά. Κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ λοξὰ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κρεβάτι της ὑπῆρχεν ἕνας σωρὸς ἀπὸ μαλλιὰ ποὺ ἔξαινεν ἡ Ματίνα. Τὸ μόνο ποὺ παρατηρήθηκε ἦταν ὅτι τὰ συρτάρια τοῦ μπουφέ της ἦσαν ἀνοικτά. Στὴν τραπεζαρία καὶ στὴν κουζίνα δὲν βρέθηκε τίποτε τὸ ὕποπτο.

Ἡ Ματίνα Μωριάτου, ἡ 35άρα ἀντρογυναίκα καὶ σπιτονοικοκυρά, ποὺ βρέθηκε σκοτωμένη κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ ἐνοικιαστοῦ της μὲ τρεῖς «μπαλταδιὲς» στὸ κεφάλι, ἦταν ἀδύνατον, καθὼς εἴπαμε, νὰ ἔχῃ σκοτωθῇ ἐκεῖ ἀπὸ κάτω καὶ γιὰ ἕνα ἀκόμη λόγο, γιατὶ ὁ δολοφόνος δὲν θὰ εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ κινηθῇ καὶ νὰ σηκώσῃ καὶ τὸ «μπαλντὰ» γιὰ νὰ τὴν κτυπήσῃ. Ἀπ' ἔξω βέβαια σκοτωμένη δὲν θὰ τὴν ἔφερνε ὁ δολοφόνος της. Ἄρα κάπου μέσα στὸ σπίτι τὴν εἶχε σκοτώσει. Ποῦ ὅμως μέσα στὸ σπίτι, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν, μὲ τὴν πρώτη τοὐλάχιστον ματιά, φανερὰ ἴχνη γιὰ τὸ σὲ ποιὰ κάμαρα εἶχε γίνει τὸ φονικό; Καὶ ὕστερα τί ὥρα σκοτώθηκε; Τὴν Πέμπτη 5 Αὐγούστου τὸ πρωὶ τὴν εἶδαν ὁ ταγματάρχης, ἡ γυναίκα του καὶ ἡ ὑπηρέτρια. Ὕστερα ὅμως δὲν τὴν εἶδε κανένας ἀπ' αὐτούς. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, Παρασκευὴ 6 Αὐγούστου τὸ πρωί, ὁ Ἱερωνυμάκης εἶδε μόνον τὸν φοι-

τητὴ νὰ βγάζῃ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι τῆς αὐλῆς. Ἔκανε δηλαδὴ ὁ φοιτητὴς μιὰ δουλειὰ ποὺ συνήθως τὴν ἔκανε ἡ σπιτονοικοκυρά. Τὴν ἴδια μέρα τὸν εἶδε στὴν αὐλὴ καὶ ἡ κυρία Ἱερωνυμάκη.

— Μήπως εἴδατε τὴν Ματίνα ; τὴν ρώτησε ὁ Σταματάκης.

—Ὄχι, δὲν τὴν εἶδα καθόλου ἀπὸ τὸ πρωί, εἶπεν ἡ κυρία Ἱερωνυμάκη.

— Περίεργο... Δὲν εἶναι μέσα στὸ σπίτι... Ποῦ νὰ πῆγε ἄραγε ; ρώτησε ὁ Σταματάκης.

Ὕστερα χάθηκε κατὰ τὸν ἴδιο μυστηριώδη τρόπο καὶ ὁ φοιτητής, ὁ ἐνοικιαστὴς Γιῶργος Σταματάκης.

Ἀπὸ τὴν Πέμπτη τὸ πρωί, ὡς τὸ Σάββατο τὸ ἀπομεσήμερο ποὺ βρέθηκε μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι τὸ πτῶμα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς, κάποιος πάντα θὰ ἦταν μέσα στὸ διαμέρισμα τοῦ Ἱερωνυμάκη.. Ὅταν ἔλειπεν ὁ ταγματάρχης στὸ στρατώνα, θὰ ἦταν ἡ γυναίκα του καὶ ἡ ὑπηρέτρια. Ποτὲ καὶ οἱ δυό τους μαζὶ δὲν εἶχαν βγῆ γιὰ ψώνια. Τὴν νύχτα ὅμως καὶ μετὰ τὸ βραδυνὸ φαγητὸ τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ, ποὺ εἶχε βγῆ ὁ ταγματάρχης καὶ ἡ γυναίκα του περίπατο, εἶχε μείνει ἡ ὑπηρέτρια στὸ σπίτι. Καὶ οὔτε ὁ ταγματάρχης, οὔτε ἡ γυναίκα του, οὔτε ἡ ὑπηρέτρια εἶχαν ἀκούσει οὔτε κρότο, οὔτε φωνή, οὔτε πάλη, οὔτε τίποτε. Τί ὥρα λοιπὸν σκοτώθηκε ; Μυστήριο. Ποιὸς τὴ σκότωσε ; Ἄλλο μυστήριο, πιὸ μεγάλο ἀκόμη καὶ πιὸ σκοτεινό. Ἦταν φανερό, πὼς τὸ θῦμα καὶ ὁ ἐνοικιαστής του ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Γιατί λοιπὸν νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ γιατί νὰ χαθῆ ; Μήπως ὁ ἄντρας της ποὺ ἔλειπε ἢ μήπως ὁ γυιός της ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο τὴν εἶχαν ξεκάνει γιὰ λόγους τιμῆς ἢ μήπως κανένας ἄλλος ξένος, ἄλλος δηλαδὴ ἐραστής ; Ἦταν ἄραγε δρᾶμα τιμῆς ἢ ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας ; Ἀλλὰ καὶ ὁ φοιτητής, γιατί χάθηκε ξαφνικά ; Τί μυστήριο ἦταν κι' αὐτό ; Μήπως τὸν εἶχαν ξεμπερδέψει κι' ἐκεῖνον ; Πῶς καὶ ποῦ ὅμως ; Μέσα στὸ σπίτι κι' αὐτὸν καὶ ἐπίσης ἀθόρυβα ; Μὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ τόσο εὔκολα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Καὶ ὕστερα τί εἶχε ἀπογίνει τὸ πτῶμα του ; Μήπως εἶχαν ρίξει τὸ πτῶμα στὸ πηγάδι, ἢ μήπως τὸν εἶχαν παρασύρει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὸν εἶχαν ξεκάνει καὶ ὕστερα γύρισαν καὶ ξέκαναν τὴ σπιτονοικοκυρὰ μέσα στὸ σπίτι, προσέχοντας γιὰ νὰ μὴν κάνουν καθόλου θόρυβο ; Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅλα τὰ μυστήρια ἦταν ἕνα. Ποῦ μέσα στὸ σπίτι σκοτώθηκε μὲ τρεῖς «μπαλταδιὲς» ἡ Μωριάτου, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃ τίποτε οὔτε ὁ Ἱερωνυμάκης, οὔτε ἡ γυναίκα του, οὔτε ἡ ὑπηρέτρια, ἀφοῦ πάντα ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς τους θὰ ἦταν ὁπωσδήποτε μέσα στὸ σπίτι ;

Μᾶς εἶχε πάρει νύχτα πιὰ καὶ ἡ ἔρευνα διεκόπη προσωρινά, γιὰ νὰ συνεχισθῆ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁπότε θὰ εἴχαμε καὶ τὰ πορίσματα τῆς νεκροψίας καὶ τῆς νεκροτομῆς ἀπὸ τὸν Τρουπάκη, δοθέντος ὅτι τὸ πτῶμα πιὰ εἶχε μεταφερθῆ στὸ νεκροτομεῖο. Ἄλλως τε ἀπὸ τὴ βρώμα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μείνῃ οὔτε στιγμὴ πάρα πάνω ἐκεῖ, γιατὶ θὰ ξεσηκωνόταν ἡ γειτονιὰ στὸ πόδι. Νύχτα πιὰ φύγαμε ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῶν Κουπονιῶν, γνωρίζοντας ὅτι εἶχε σκοτωθῆ στὸ σπίτι της μέσα ἡ σπιτονοικοκυρὰ καὶ ὅτι εἶχε χαθῆ ὁ ἐνοικιαστής της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρουμε, μὲ βεβαιότητα ἀκόμη, ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος, καὶ ἂν αὐτὸς εἶχε ξεκάνει τὸν χαμένο φοιτητή, ἢ μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ φοιτητὴς ἦταν ὁ δράστης ! Ἀλλὰ πάλι, γιατί νὰ τὴν σκοτώσῃ αὐτὸς ποὺ φαινόταν τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της καὶ ποὺ καθὼς φαίνεται «ἐξυπηρετεῖτο» πολυποίκιλα ἀπὸ τὴ σπιτονοικοκυρά, ἡ ὁποία καθὼς ἔλεγαν τὸν βοηθοῦσε καὶ στὶς σπουδές του καὶ ἦταν ζήτημα ἂν τοῦ ἔπαιρνε καὶ λεφτὰ γιὰ τὸ νοίκι τῆς κάμαρας καὶ γιὰ τὸ φαγητὸ ποὺ τοῦ ἔδινε ; Σωστὴ σπαζοκεφαλιὰ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ἔγκλημα τῶν Κουπονιῶν. Ἀλλά, «ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα». Τὴν ἄλλη μέρα θὰ καταπιανόμαστε γιὰ τὸ ἔγκλημα.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΔΟΥ ΤΩΡΑ καὶ ἕνα σύντομον τηλεγράφημα ἐκ Μεξικοῦ, κατὰ μῆνα Ἰούνιον 1964, τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ περὶ μυστηριωδῶν θανάτων εἰς τὰς ἐκεῖ φυλακάς:

«Οἱ 12.000 τρόφιμοι τῶν φυλακῶν τοῦ Μεξικοῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ βγάλουν λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα των καὶ τοῦτο διότι φοβοῦνται τὰς συνεπείας τοῦ νόμου τῶν ἐγκαθείρκτων «ὅποιος ὁμιλεῖ πληρώνει μὲ τὴν ζωήν του», πρᾶγμα ποὺ ἐπεβεβαιώθη τρὶς τὸν τελευταῖον καιρὸν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κελλιῶν. Πράγματι, εἰς διάστημα μερικῶν μόνον ἡμερῶν, οἱ δεσμοφύλακες ἀνεῦρον νεκροὺς ἐκ πληγμάτων μαχαίρας εἰς τὰ κελλιά των τοὺς Ἀλάνις Γκαρθία, Νικάσσιο Μαρτινὲθ καὶ Πάκο. Οἱ τρεῖς φονευθέντες ἐκρατοῦντο εἰς τὰς φυλακὰς ἐκτίνοντες διαφόρους ποινὰς δι' ἀνθρωποκτονίας καὶ ληστείας. Κοινὸν των σημεῖον ἦτο τὸ ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἠσχολοῦντο μὲ τὸ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν. Αἱ μεξικανικαὶ ἐφημερίδες ἑρμηνεύουν ὡς ἐξῆς τὴν δολοφονίαν τῶν φυλακισμένων: «Χωρὶς ἀμφιβολίαν οἱ τρεῖς λησταὶ «ὡμίλησαν» καὶ ἡ πανίσχυρος σικελικὴ Μαφία, ἀσκοῦσα πλήρη ἔλεγχον ἐπὶ τοῦ λαθρεμπορίου τῶν ναρκωτικῶν, ἔδωσε ἐντολὴν τῆς ἐξοντώσεώς των».

* * *

ΚΑΙ ΚΛΕΙΕΙ ὁ κύκλος τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν γεγονότων τῆς Μαφίας Ἀμερικῆς μὲ τὴν κατωτέρω ἀνταπόκρισιν. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» τῆς 14ης Ἰουλίου 1964 καὶ ὁμιλεῖ δι' ἕναν Ἀμερικανὸν κροῖσον πού, καταδικασμένος εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν Μαφίαν, ζῇ ἀπομεμονωμένος εἰς ἕνα κτίριον-φρούριον ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ ὄρους Κέννυα, εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἀντιτάσσων σθεναρὰν ἄρνησιν καὶ ὑψώνων τὸ ἀνάστημά του εἰς τοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τὰς ἀπειλὰς τῆς Μαφίας. Πρόκειται περὶ τοῦ πολυεκατομμυριούχου κ. Ραΐῦ Ράϊαν, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθη ὁ δημοσιογράφος κ. Δαβὶδ Οὐὶν Μόργκαν εἰς τὸ ἀπροσπέλαστον φρούριόν του. Περὶ τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὁ κ. Μόργκαν γράφει εἰς τὴν ἀνταπόκρισίν του, ἐκ Ναϊρόμπι τῆς Ἀφρικῆς καὶ κατὰ Ἰούλιον ἐ.ἔ., τὰ ἑξῆς:

«Εἰς ἕνα πολυτελὲς φρούριον ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ ὄρους Κέννυα, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου ζῇ ἀπομεμονωμένος, φοβούμενος διὰ τὴν ζωήν του. Ἔχει καταδικασθῇ εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς Μαφίας, τῆς σατανικῆς ἐγκληματικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἀμερικῆς. Δεδομένου δὲ ὅτι κάθε μέλος τῆς Μαφίας εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θανατικὴν αὐτὴν καταδίκην ἢ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς ἐκτελέσεώς της, τὸ κρησφύγετον τοῦ πολυεκατομμυριούχου Ἀμερικανοῦ, μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἴσως νὰ τοῦ παρέχῃ ἀρκετὴν προστασίαν.

»Ὁ κ. Ραΐῦ Ράϊαν, Ἀμερικανὸς ἰδιοκτήτης πετρελαιοπηγῶν καὶ τεραστίων κτηματικῶν ἐκτάσεων, ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ποὺ περιφρό-

νησαν τὴν δύναμιν τῆς Μαφίας. Εἰς τὸ μπὰρ τῆς ἠρέμου λέσχης Σαφαρί, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κέννυα, μοῦ διηγήθηκε πῶς συνέβη αὐτό. Ἡ ἱστορία ἤρχισε τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Πὰλμ Σπρίγκ, ὅπου ὁ κ. Ράϊαν, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους παίκτας τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει τεραστίαν περιουσίαν. «Μοῦ ἐτηλεφώνησε κάποιος ὁ ὁποῖος αὐτωνομάσθη Τζώννυ Μάστερς. Τὸ ὄνομά του δὲν μοῦ ἔλεγε πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ διὰ τοὺς μεμυημένους ἦτο περίπου συνώνυμον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἄλ. Καπόνε. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μὲ ἰδῇ. Τοῦ εἶπα ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ κατέβαινα στὸ κουρεῖον καὶ ἠμποροῦσε νὰ μὲ ἰδῇ ἐκεῖ. Ἦλθε, ἀλλὰ ἦτο τόσος πολὺς ὁ κόσμος ἐκεῖ μέσα, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μοῦ μιλήσῃ. Τοῦ εἶπα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸ Λὰς Βέγκας καὶ μοῦ ἀπήντησεν ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μου. Δὲν εἶχα τίποτε νὰ κρύψω. Οὐδέποτε εἶχα φοβηθῇ τίποτε εἰς τὴν ζωήν μου καὶ δὲν εἶχα καμμίαν πρόθεσιν νὰ κρυφθῶ αὐτὴν τὴν φοράν. Τρεῖς ἄνδρες ἐμπῆκαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λὰς Βέγκας, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχαν ἀνάγκην προστασίας. Μοῦ ἐζήτησαν 500.000 δολλάρια ἀμέσως καὶ 100.000 δολλάρια ἐτησίως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μου. Τοὺς ἀπήντησα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτύχουν τίποτε καὶ τότε μοῦ ἐπρότειναν νὰ κατεβοῦμε γιὰ ἕνα περίπατον. Ὁ ἕνας ἐπήγαινε μπροστὰ καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀκολουθοῦσαν. Καθὼς ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὸ χώλλ, ἕνας ἀπὸ τὸ προσωπικὸν τοῦ θυρωρείου παρενεβλήθη μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν δύο ἀγνώστων. Ἐπωφελήθην τῆς εὐκαιρίας καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸν διάδρομον κραυγάζων: «Διατί δὲν μὲ πυροβολεῖτε ἐκ τῶν ὄπισθεν; Αὐτὴ εἶναι ἡ μέθοδός σας!»..

»Ὁ Ράϊαν τοὺς διέφυγε καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Καὶ τότε ἤρχισαν τὰ βάσανά του.

«Ἦλθα ἐδῶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα μου, ἀφοῦ ἔλαβα ἐπιστολὰς ποὺ μὲ εἰδοποιοῦσαν ὅτι ἡ ζωή μου καὶ τῆς γυναικός μου ἐκινδύνευεν ἐὰν δὲν ἐσταματοῦσα τὰς ἐνεργείας μου πλησίον τῶν ἀρχῶν. Καὶ δὲν ἐσταμάτησαν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἡ κόρη μου, ἡ ὁποία σπουδάζει εἰς Πανεπιστήμιον, ἔλαβε παρομοίας ἐπιστολὰς καὶ ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς σπουδάς της. Ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐξεδικάζετο εἰς Λὸς Ἄντζελες. Τὴν παραμονὴν τῆς δίκης μοῦ ἐπανέλαβον τὰς ἀπειλάς των. Ἐπῆγα εἰς τὴν πόλιν τὴν ἡμέραν τῆς δίκης καὶ κατηυθύνθην εἰς τὸ δικαστήριον. Εἰς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κυριωτέρου μου μάρτυρος, ἑνὸς ξενοδοχοϋπαλλήλου, ἐξερράγη μία βόμβα.....

»Κατ' ἀρχὰς ἠρνήθην νὰ εἰπῶ εἰς τὸν συνήγορόν μου ὅτι διέμενα εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε νὰ μάθῃ ὅλα τὰ καθέκαστα. Τοῦ ἔδωσα τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου μου. Τὴν νύκτα, καθὼς ἐπέστρεφα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔνδεκα γκάγκστερς μὲ ἐπερίμεναν εἰς τὸ χώλλ. Εἶχαν ἐνοικιάσει ὅλα τὰ δωμάτια ποὺ ἐγειτόνευαν μὲ τὸ δικό μου. Ἡ Ἀστυνομία μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ μοῦ παράσχῃ καμμίαν εἰδικὴν προστασίαν, ἀλλὰ μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀπεδύετο εἰς δρᾶσιν ἐὰν μοῦ συνέβαινε τίποτε. Ἐτέλουν ὑπὸ ἀπειλὴν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, ἀλλὰ ἐνίκησα. Δύο ἀπὸ τοὺς τρεῖς κατηγορουμένους κατεδικάσθησαν εἰς δεκαετῆ φυλάκισιν».

»Σήμερον ὁ κ. Ράϊαν ζῇ μὲν ὑπὸ τὸν φόβον, ἀλλ' ἐπιμένει νὰ μὴ συνθηκολογῇ καὶ νὰ ζῇ τὸν περισσότερόν του χρόνον εἰς τὴν Ἀφρικήν. Διαμένει εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασε πρὸ πέντε ἐτῶν ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου Οὐίλλιαμ Χόλντεν καὶ τὸ ὁποῖον σχεδιάζει νὰ μετατρέψῃ εἰς ἕνα μικρὸν Πὰλμ Σπρίγκ, εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφρικῆς.

»Θὰ ἦτο δύσκολον δι' ἕνα δολοφόνον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀπομεμονωμένον αὐτὸ ὀρεινὸν φρούριον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν συμπεριφέρεται, ὡστόσον, ὡς ἕνας καταδικασμένος εἰς θάνατον. Ἀσχολεῖται πέντε ὥρας τὴν ἡμέραν μὲ τὴν κοπὴν δένδρων, διὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερον χῶρον δι' ἕνα γήπεδον γκόλφ. Καὶ ἀπολαμβάνει τὸ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ πράκτορας ND98 ξεκίνησε καὶ τὸ ταξίδι του ἦταν πολὺ εὐχάριστο μέχρι τὸ Μοντεβίδεο. Μόλις ὅμως βεβαιώθηκε ὅτι δὲν παρηκολουθεῖτο ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ ἕναν ὑπάλληλο τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, στὸν ὁποῖο ἐδήλωσεν ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ παράσχῃ τὶς ὑπηρεσίες του στὶς Η.Π.Α. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ ND98 τηλεγραφοῦσε στὰ ἀφεντικά του, τοὺς Ναζί: «Ἀδύνατον νὰ ἐγκαταστήσω ἀσύρματο καὶ νὰ λάβω τὶς πληροφορίες ποὺ ἐπιθυμεῖτε. Μεταβαίνω στὶς Η.Π.Α., ὅπου θὰ μπορέσω νὰ ἐργασθῶ πιὰ ἄνετα. Μόλις φθάσω θὰ ἔρθω σὲ ἐπαφὴ μαζί σας».

Μετὰ ὁ ND98 ἀνεχώρησε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἐτέθη στὴν ὑπηρεσία τοῦ F.B.I. ἀπὸ τὸ ὁποῖο πλέον ἐλάμβανε ὁδηγίες.

Μὲ τὴν καθοδήγησι τοῦ F.B.I., ὁ ND98 ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Γερμανία μέσω ἑνὸς ἀσυρμάτου ἐγκατεστημένου σ' ἕνα ἀπόμερο μέρος τῆς Λὸγκ Ἄϊλαντ, στὶς 20 Φεβρουαρίου 1942. Οἱ Ναζὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς διαβιβάσῃ τὸ ταχύτερον πληροφορίες γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ ἀεροπορία, τὰ πλοῖα καὶ τὴν παραγωγὴ πολεμικοῦ ὑλικοῦ, τὶς μετακινήσεις στρατοῦ καὶ κάθε πληροφορία περὶ παραγωγῆς νέων ὅπλων.

Μετὰ παρέλευσι μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ὁ ἀσύρματος τῆς Λὸγκ Ἄϊλαντ ἔστειλε τὰ σήματά του πρὸς τὸν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ γερμανικὸν ἀσύρματο, στὸ Ἀμβοῦργο. Ἔτσι ὁ ND98 ἄρχισε νὰ τροφοδοτῇ τοὺς Ναζὶ μὲ πληροφορίες, πληροφορίες τὶς ὁποῖες ἑτοίμαζε μὲ προσοχὴ τὸ F.B.I. καὶ τὶς ὁποῖες ἤλεγχε προηγουμένως τὸ Συμβούλιον Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας.

Ἡ ἐπιχείρησις πήγαινε πολὺ καλὰ καὶ τὸ F.B.I. ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ ἕνα τέχνασμα, γιὰ νὰ τεθῇ στὰ ἴχνη καὶ ἄλλων Γερμανῶν κατασκόπων. Ἔδωσε στὸν πράκτορα ND98 νὰ διαβιβάσῃ τὸ ἑξῆς σῆμα: «Ἔχω ἀνάγκην κατεπειγούσης βοηθείας. Ὑποδείξατέ μου ἀξιοπίστους πράκτορος».

Τὸ «κόλπο» ὅμως δὲν ἔπιασε καὶ ὁ σταθμὸς τοῦ Ἀμβούργου ἀπήντησε: «Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς προσφέρετε εἶναι τόσον πολύτιμες, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς συνδέσουμε μὲ κανέναν ἄλλον».

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1943, ὁ σταθμὸς τοῦ Ἀμβούργου παραπονέθηκε διότι, ἂν καὶ οἱ πληροφορίες ποὺ παρεῖχε ὁ ND 98 ἦσαν πολύτιμες καὶ ἀκριβεῖς, ἐν τούτοις ἡ ἀμοιβή του ἦταν πολὺ μεγάλη. Οἱ Ναζὶ τοῦ εἶχαν καταβάλει περὶ τὶς 34.000 δολλάρια. Ὁ ND98 ἀπήντησε τότε: «Λυποῦμαι, ἀλλὰ ἐὰν οἱ πληροφορίες μου δὲν σᾶς

λουτρὸν καὶ τὴν ἡλιοθεραπείαν του εἰς τὴν θερμαινομένην πισίναν του. Ἐπισκέπτεται τακτικῶς τὴν Ἀμερικήν, ἀλλὰ οὐδέποτε παραμένει ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἐκεῖ καὶ δὲν προειδοποιεῖ κανένα. Ὁ σωματοφύλαξ του, πρώην πυγμάχος, εἶναι πάντα μαζί του.

»Ἡ Μαφία καὶ τὰ γκαγκστερικὰ στοιχεῖα ἔχουν διαβρώσει κάθε πλευρὰν τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας. Ἐὰν ὁ λαὸς δὲν ἀντιστῇ ἀποφασιστικῶς, πᾶν ὅ, τι καλὸν ὑπάρχει εἰς τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον ζωῆς ἐνδέχεται νὰ περιέλθῃ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ τρόμου. Ἐλπίζω ὅτι ὁ κ. Ράϊαν θὰ νικήσῃ. Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει ἀνάγκην ἀνθρώπων μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιμονήν του».

(Συνεχίζεται)

ἱκανοποιοῦν, εἶμαι πρόθυμος νὰ διακόψω, γιατί ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος». Ἡ γερμανικὴ ἀντικατασκοπεία ἔσπευσε νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἐργασία του ἦταν ἱκανοποιητικὴ καὶ ὅτι θὰ τοῦ κατέβαλεν ἄλλα 20.000 δολλάρια.

Ὁ ND98 ἐγνώρισε λῆψιν τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς του μὲ ἕνα σῆμα του τὸν Νοέμβριον, ὅταν μετέδωσε τὴν πληροφορία ὅτι αἱ Η.Π.Α. ἐσχεδίαζαν ἐπίθεσι μεγάλης κλίμακος κατὰ τῶν βορείων νήσων Κουρίλε, μιὰ πληροφορία ποὺ τὸ ἀμερικανικὸν ἐπιτελεῖον τὴν ἐχαρακτήρισε πολὺ ἐπικίνδυνη, γιατὶ ἐπλησίαζε πολὺ τὴν ἀλήθεια. Ἡ ἐπίθεσις ὅμως κατὰ τῶν Κουρίλε δὲν πραγματοποιήθηκε, διότι ὁ κύριος ὄγκος τῆς ἀμερικανικῆς δυνάμεως ἔπληξε τὶς νήσους Μάρσαλ.

Ὅπως ἀκριβῶς ἀνεμένετο, οἱ Γερμανοὶ μετεβίβασαν τὴν ληφθεῖσα πληροφορία στοὺς Ἰάπωνας. Ἔτσι ἡ παραπλανητικὴ αὐτὴ πληροφορία ποὺ μετέδωσε ὁ ND98 συνέβαλε στὴν ἐπιτυχία τῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τῶν νήσων Μάρσαλ τὸν Φερβουάριο τοῦ 1944.

Τέτοιες παραπλανητικὲς πληροφορίες διαβιβάσθηκαν ἀπὸ μιὰ σειρὰ σημάτων πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τῶν Συμμάχων στὴ Νορμανδία, τὴν 6 Ἰουνίου 1944. Τὰ σήματα πληροφοροῦσαν τοὺς Γερμανούς ὅτι, λόγω μειώσεως τῆς παραγωγῆς καὶ κατασκευῆς ἀποβατικῶν σκαφῶν, ἡ ἀπόβασις θὰ καθυστεροῦσε. Τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα εὑρίσκοντο στὴ Μεσόγειο. Πέντε ἡμέρες πρὸ τῆς ἀποβάσεως τῆς Νορμανδίας, ὁ πράκτωρ ND98 τηλεγραφοῦσε στὸ Ἀμβοῦργο : «Κατὰ πληροφορίας, ὑπερωκεάνεια «Ἴλ ντὲ Φρὰνς» καὶ «Νιοὺ Ἀμστερνταμ» ἀποπλέουν ἐκ Νέας Ὑόρκης. Λιμὴν προορισμοῦ των δὲν ἐγνώσθη. Θὰ γνωσθῇ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν. Αἱ κινήσεις των σημαίνουν σπουδαίαν μεταβολὴν τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου. Φαίνεται ὅτι μεγάλη στρατιωτικὴ δύναμις, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἀρκετὰς μεραρχίας πεζικοῦ καὶ μηχανοκινήτου μετακινεῖται μὲ προορισμὸν τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, διὰ διεξαγωγὴν εἰδικῶν ἐπιχειρήσεων. Θὰ καταβληθοῦν προσπάθειαι διὰ τὴν συλλογὴν περισσοτέρων πληροφοριῶν».

Ἔτσι ὁ διπλὸς πράκτορας ND98 προκαλοῦσε τεράστια σύγχυσι στοὺς Γερμανοὺς μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ τοὺς τροφοδοτοῦσε. Γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε ἔλαβεν ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ὑπηρεσίες ὡς ἀμοιβὴ 32.000 δολλάρια, ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ τοῦ εἶχαν δώσει κι' αὐτοὶ 55.000 δολλάρια, τὰ ὁποῖα, φυσικά, εἶχαν εἰσπράξει οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀσυρμάτου τῆς Λὸγκ Ἄϊλαντ καταφαίνεται ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ Γερμανοὶ εὑρίσκοντο σὲ ἐπαφὴ μαζί του μέχρι τῆς καταλήψεως τοῦ Ἀμβούργου ἀπὸ τοὺς Βρεταννούς, τὴν 2 Μαΐου 1945.

Ἀποτυχία ἐχθρικῶν σαμποτάζ

Ὁ Χίτλερ ἐκαυχᾶτο ὅτι οἱ στρατιὲς καὶ ἡ ἀεροπορία του ἦσαν ἀήττητες. Ἐν τούτοις, καὶ ὅταν οἱ Ναζὶ βρίσκονταν στὸν κολοφώνα τῆς δυνάμεώς των, μετὰ τὴν κατάκτησι τῆς Εὐρώπης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λουφτβάφε, Χέρμαν Γκαῖριγκ, καθὼς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐς - Ἐς Χάϊριχ Χίμλερ, παρεπονοῦντο πρὸς τὸν Φύρερ γιὰ τὴν παταγώδη ἀποτυχία τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας νὰ ἐγκαταστήσῃ ἀξιοπίστους πράκτορες στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Οἱ Γερμανοὶ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντικατασκοπείας βρίσκονταν σὲ δύσκολη θέσι. Οἱ πράκτορές τους στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐπαγιδεύοντο συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀντικατασκοπεία, καὶ σημείωναν ὁμαδικὲς ἢ ἀτομικὲς ἀποτυχίες. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ κάτι, νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ πράκτορες αὐτοί, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πλήξουν ἐγκαίρως τὸν ἀμερικανικὸ βιομηχανικὸ γίγα τῆς Ἀμερικῆς μὲ σαμποτάζ, καὶ νὰ καθυστερήσουν τὴν παραγωγή του. Νὰ δώσουν στὸν Φύρερ τὸν χρόνο ποὺ ἤθελε,

γιὰ νὰ σταθεροποιήση τὶς θέσεις του στὴν κατακτηθεῖσα Εὐρώπη. Μετὰ θὰ ἦταν πλέον πολὺ ἀργὰ γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες νὰ ἐπέμβουν στὴ «γηραιὰ ἤπειρο». Ἔτσι ἐσκέπτοντο οἱ Ναζί.

Ἡ γερμανικὴ ἀντικατασκοπεία, ἀπεφάσισε νὰ παίξη ἕνα τολμηρὸ παιγνίδι. Θὰ διάλεγε ὡς πράκτορές της ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ζήσει πρὶν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ ἤξεραν καλὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὶς συνήθειες τῶν Ἀμερικανῶν. Ἄλλους ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἐξεπαίδευε στὴν κατασκοπεία καὶ ἄλλους στὰ σαμποτάζ. Μετὰ θὰ τοὺς μετέφερε κρυφὰ μὲ ὑποβρύχια στὴν Ἀμερική, ἐφοδιάζοντάς τους μὲ ἀρκετὰ χρήματα καὶ τὰ ἀπαραίτητα ὑλικὰ γιὰ σαμποτάζ.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ κοινοποιήθηκε στὸ ναύαρχο Ντένιτς, ὁ ὁποῖος δέχθηκε νὰ συνεργασθῆ ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ὡρισμένοι ἀπὸ τοὺς καλυτέρους πράκτορας ποὺ θὰ μετέφερε μὲ τὰ ὑποβρύχιά του, θὰ ἔδιδαν ἐπίσης πληροφορίες στὸ γερμανικὸ ναυτικό. Ἡ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας δέχθηκε τοὺς ὅρους τοῦ Ντένιτς.

Τὸ ἔργον ἐπιστρατεύσεως τῶν πρακτόρων ἀνετέθη στὸν ὑπολοχαγὸ Βάλτερ Κάππε, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπασχολήσει τὸ F.B.I. κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1930, ὅταν ἐσημειωσεν ἐνεργὸ δρᾶσι ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως «Τευτονία» στὸ Σικάγο καὶ ἀργότερα τοῦ Γερμανοαμερικανικοῦ Συνδέσμου. Ὁ Κάππε ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὶς Η.Π.Α. γιὰ τὴν Γερμανία τὸ 1937. Ὅταν ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, κατετάγη στὴν γερμανικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν, μὲ εἰδικότητα στὶς ἀμερικανικὲς ὑποθέσεις.

Ὁ Κάππε διάλεξε ὀκτὼ ἄνδρες ἀπὸ μία ὁμάδα εὐελπίδων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὑποστῆ τὴν γενικὴ ἐκπαίδευσι καὶ οἱ ὁποῖοι ἐκρίθησαν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας κατάλληλοι. Ὁ πλέον ἡλικιωμένος ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Τζὼρτζ Ντάς, 39 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν ὡς ἀσυρματιστής. Ὁ Ντάς, ποὺ βρισκόταν πρῶτα στὶς Η.Π.Α., ἐνῶ εἶχεν ὑποβάλει δικαιολογητικὰ γιὰ νὰ ἀποκτήση τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα τὸ 1939, ἐπέστρεψε στὴ Γερμανία πρὶν νὰ δώση τὸν ὅρκο πίστεως στὴ νέα θετή του πατρίδα. Τὸν εἶχε καλέσει ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις.

Ὁ Ντὰς καὶ οἱ ἑπτὰ ἄλλοι σύντροφοί του, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ἤξεραν καλὰ τὴν Ἀμερική, εἰσήχθησαν στὴ ναζιστικὴ σχολὴ σαμποτὲρ τῆς «Κβέντς Ζέε», κοντὰ στὸ Βερολῖνο, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1952. Ἐκεῖ ἐδιδάχθησαν, στὴν θεωρία καὶ στὴν πρᾶξι, πῶς νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς ἐκρηκτικὲς καὶ ἀναφλεκτικὲς ὕλες, καθὼς καὶ τὶς ὡρολογιακὲς βόμβες. Ἐδιδάχθησαν τοὺς τρόπους ἀνατινάξεως σιδηροδρομικῶν γραμμῶν καὶ ἐργοστασίων. Ὁ καθένας τους ἀποστήθισε τοὺς στόχους του—βιομηχανίες ἀλουμινίου καὶ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Στὴ σχολὴ ἔμαθαν, ἀφοῦ ἐπανέλαβαν ἄπειρες φορές, τὴ νέα πλαστὴ ἱστορία τῆς ζωῆς τους, ὅπως ἕνας ἠθοποιὸς μαθαίνει τὸ ρόλο του πρὶν νὰ ἀνεβῆ στὴν σκηνή. Ὅλες αὐτὲς οἱ ψεύτικες βιογραφίες συνωδεύθηκαν ἀπὸ τὰ ἀνάλογα πλαστὰ πιστοποιητικὰ ταυτότητος, κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ἄδειες ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου.

Ὅταν οἱ πράκτορες αὐτοὶ τελείωσαν τὴν ἐκπαίδευσί τους, ὁ Κάππε ὡδήγησε τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὴν «Κβέντς Ζέε» σὲ μιὰ βάσι ὑποβρυχίων στὴ Λοριὰν τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔγιναν οἱ τελικὲς ἑτοιμασίες. Ὁ Ντὰς ὡρίσθη ἀρχηγὸς τῆς πρώτης ὁμάδος, στὴν ὁποία ἀνῆκαν ὁ Ἔρνεστ Μποῦργκερ, 35 ἐτῶν, ὁ Χάϊνριχ Χάϊνκ, 33 ἐτῶν καὶ ὁ Ρίτσαρντ Κβίριν, 34 ἐτῶν. Ἡ δευτέρα ὁμὰς ἐτέθη ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ 32ετοῦς Ἔντουαρντ Κέρλιγκ, συνεργάτες τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ Μέρμαν Νόϋμπάουερ, 32 ἐτῶν, ὁ Βέρνερ Τήλ, 35 ἐτῶν, καὶ ὁ Χέρμπερτ Χάουπτ, 22 ἐτῶν.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὕστερα ἀπὸ δεκάλεπτη διακοπὴ ὁ πρόεδρος ἐκάλεσε τὸν ἑπόμενο μάρτυρα.

— Νὰ προσέλθῃ ἡ μάρτυς Εἰρήνη Παπαδοπούλου.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ τὰ βλέμματα ὅλων στράφηκαν ἀπὸ περιέργεια. Ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἀκούσθηκαν σ' ὁλόκληρη τὴν αἴθουσα καὶ αὐτοὶ οἱ σύνεδροι ἔμειναν ἐκστατικοί.

Εἶδαν νὰ προχωρῇ καὶ νὰ στέκῃ μπροστὰ στὴν ἕδρα τῶν δικαστῶν, νεαρωτάτη καὶ ἀφαντάστου καλλονῆς μοναχή, ποὺ τὴν συνώδευαν δύο ἡλικιωμένες ἀδελφές.

— Πῶς ὀνομάζεσαι ; τὴν ρώτησε ὁ πρόεδρος.

—Ἀδελφὴ Θεονύμφη.

—Ὄχι αὐτό, τὸ κοσμικό, τὸ πατρικό σου ὄνομα. Πόσων ἐτῶν εἶσαι καὶ ποῦ ἐγεννήθης ;

—Ὀνομάζομαι Εἰρήνη Παπαδοπούλου, εἶμαι 19 ἐτῶν καὶ γεννήθηκα στὴ Νάξο.

— Τὸ χέρι σου στὸ Εὐαγγέλιο, εἶπεν ὁ πρόεδρος καὶ τῆς ὑπηγόρευσε τὸν ὅρκο.

Ἡ ἀδελφὴ Θεονύμφη, σήκωσε δακρυσμένα καὶ ἱκετευτικὰ τὰ μαῦρα μάτια της, σὰν νὰ ζητοῦσε συγχώρεσι ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὴν ἕδρα. Ἀκούμπησε μὲ δέος τρεμάμενο τὸ χέρι της στὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἐπανέλαβε τὸν ὅρκο.

— Γνωρίζεις τοὺς κατηγορουμένους ; ἔχεις καμμιὰ συγγένεια μὲ αὐτούς ;

Πρὸς Θεοῦ, ὄχι συγγένεια, εἶπε, σκύβοντας μὲ συστολὴ τὸ κεφάλι της καὶ συνέχισε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Δυστυχῶς τοὺς γνωρίζω ἀπὸ τὸ καμπαρὲ ποὺ δούλευα.

— Καὶ τώρα πές μας πῶς βρέθηκες στὸ καμπαρέ, τί γνωρίζεις γιὰ τὸ θῦμα καὶ τί ξέρεις γιὰ τὸ ἔγκλημα ; τὴ ρώτησε ὁ πρόεδρος.

— Κύριοι δικασταί, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ μὲ λίγες λεπτομέρειες τὴ θλιβερὴ ἱστορία μου.

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε σ' ὁλόκληρη τὴν αἴθουσα. Δικασταί, ἔνορκοι, δημοσιογράφοι καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν, κρεμάστηκαν ἀπὸ τὰ χείλη τῆς ὄμορφης μοναχῆς.

— Ζούσαμε πολὺ καλὰ στὸ νησί μας, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα μου κι ἐγώ. Πήγαινα στὴ σχολὴ καλογραιῶν καὶ διακρινόμουν στὴν ὠδική, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς μητέρας μου ἦταν νὰ μὲ στείλῃ στὴν Ἀθήνα νὰ ἀξιοποιήσω τὸ ταλέντο μου. Ἀλλὰ πρὶν τρία χρόνια, εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ χάσω τὴ μητέρα μου καὶ ὁ πατέρας μου νὰ ξαναπαντρευτῇ. Πῆρε μιὰ νέα κοπέλλα, μὰ πολὺ κακή, ποὺ μὲ ζήλευε καὶ μὲ τυραννοῦσε. Ὕστερα ἐπηρέασε τὸν πατέρα μου κι' ἕνα πρωὶ μ' ἔδιωξαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ σπίτι. Βρέθηκα στὸ δρόμο χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς προστάτη. Κατέβηκα στὴν παραλία. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔφευγε πλοῖο γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μπῆκα στὸ καράβι μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη πόνο καὶ ἀπόγνωσι. Τὸ ἀπόγευμα φθάσαμε στὸ μεγάλο λιμάνι, μὰ ποῦ νὰ πήγαινα ἔρημη καὶ μόνη μέσα σ' ἕνα ἄγνωστο κόσμο; Γύριζα μέχρι τὸ βράδυ στὴν παραλία καὶ ζητοῦσα δουλειά. Ἄλλοι μ' ἔδιωχναν καὶ ἄλλοι μοῦ ἔκαναν ἀνήθικες προτάσεις. Ὅταν πιὰ νύχτωσε γιὰ καλά, μπῆκα ἀπελπισμένη σ' ἕνα μπὰρ καὶ ζήτησα δουλειὰ γιὰ λίγο φαγητὸ καὶ ὕπνο. Ὁ καταστηματάρχης, ἕνας γηραλέος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, μὲ λυπήθηκε, μὲ κράτησε καὶ ἔγινα σερβιτόρα. Οἱ μέρες περνοῦσαν κι' ἄρχισα νὰ συνηθίζω στὴ καὶ-

νούργια μου ζωή, ὥσπου ἕνα βράδυ, μιὰ παρέα ἀπὸ τακτικοὺς πελάτες ἔμειναν στὸ μπὰρ ἀργὰ τὴ νύκτα, πίνοντας καὶ σιγοτραγουδώντας. Κάποια στιγμὴ ποὺ τοὺς σερβίριζα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μ' ἀνάγκασε νὰ καθίσω δίπλα του.

— Μὴ εἶσαι ἀκατάδεκτη, μοῦ εἶπε. Ἀπόψε θὰ γλεντήσουμε μαζί.

Ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅσο κι' ἂν προσπάθησα ν' ἀντισταθῶ στὸν ἄνθρωπο αὐτόν, δὲν τὰ κατάφερα. Μὲ τὸ καλὸ καὶ μὲ τὸ ζόρι μὲ παρέσυρε καὶ μ' ἔκανε δική του. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ μ' ἔπεισε κι' ἐγκατέλειψα τὸ μπὰρ ποὺ δούλευα.

— Εἶναι κρῖμα νὰ κάνῃς τὴν σερβιτόρα, μοῦ ἔλεγε. Μὲ τὸ τραγούδι σου θὰ κερδίζῃς πολλὰ λεφτά.

Μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς καλύτερης ζωῆς δέχθηκα, κι' ἕνα βράδυ μὲ πῆγε στὸ καμπαρὲ «Ἀνεμῶνα». Ὅταν σήκωσε ὁ Μάκης τὴ βελούδινη κουρτίνα τῆς πόρτας γιὰ νὰ περάσουμε, θαμπώθηκα μ' ὅ,τι ἔβλεπα ἐκεῖ μέσα.

— Σοῦ ἀρέσει ; Ἂν εἶσαι τυχερὴ θὰ μείνῃς, μοῦ καὶ εἶπε προχωρήσαμε στὸ βάθος ποὺ ἦταν ὁ μπουφές. Ἐκεῖ καθόταν ὁ ἰδιοκτήτης μὲ τὴν διευθύντρια.

— Κὺρ Μηνᾶ ἔφερα τὴ μικρή, εἶπεν ὁ Μάκης. Μὲ κοίταξαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Εἶναι ὄμορφη εἶπε ἡ διευθύντρια, ἂν εἶναι καλὴ καὶ στὸ τραγούδι, θὰ ἀξίζῃ πολλὰ λεπτά.

—Ἐν τάξει ; τοὺς ρώτησε ὁ Μάκης.

—Ἐν τάξει, ἀπάντησαν κι' οἱ δυὸ μαζί.

— Τοὺς ἄρεσες Ρηνούλα μου, μοῦ εἶπε φεύγοντας, μόνο κοίταξε νὰ τοὺς προσέχῃς γιὰ νὰ φθάσῃς ἐκεῖ ποὺ ὀνειρεύεσαι.

Ὅταν ἔμεινα πάλι μόνη μέσα σὲ ἐκεῖνο τὸ ἄγνωστο περιβάλλον, ἤμουνα σὰν χαμένη. Ἐξ ἄλλου καὶ τὰ φορέματά μου ἦσαν φτωχικὰ καὶ ἀκατάλληλα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἡ διευθύντρια μ' ἐτακτοποίησε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἔμεναν κι' ἄλλες κοπέλλες τοῦ κέντρου, καὶ μοῦ προμήθεψε τουαλέττες.

Σὲ λίγες μέρες μὲ δοκίμασαν στὸ τραγούδι. Ἔμειναν ἱκανοποιημένοι κι' ἔκανα τὴν πρώτη μου ἐμφάνισι μὲ τὸ σουξὲ τῆς ἐποχῆς, τὸ τραγούδι τῆς Ρεζέντα. Εἶχα μεγάλη ἐπιτυχία κι' ἀπὸ τότε μοῦ ἔμεινε τὸ ὄνομα Ρεζέντα.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ὁ θρίαμβός μου κάθε νύχτα ὅλο καὶ μεγάλωνε μὲ τὰ τραγούδια μου, ὅταν ἕνα βράδυ, μόλις εἶχα τελειώσει τὸ νούμερό μου μὲ πλησιάζει κάποιος νέος πολὺ συμπαθητικὸς καὶ μὲ εὐγενῆ ὑπόκλισι μὲ προσκάλεσε νὰ καθίσω στὸ τραπέζι του. Ἦταν ὁ Φρατίδης, τακτικὸς πελάτης τοῦ καμπαρὲ καὶ φίλος τοῦ ἰδιοκτήτου. Τὸν εἶχα προσέξει, γιατὶ καθόταν πάντα μόνος σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴν ὀρχήστρα.

— Μικρὴ Ρεζέντα, μοῦ εἶπε, ἂν θέλῃς κάνε μου λίγη συντροφιά.

Ἡ καλὴ συμπεριφορά του καὶ ἡ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία του μ' ἔκαναν νὰ δεχθῶ καὶ νὰ καθίσω μαζί του, ποὺ χωρὶς καμμιὰ ἄπρεπη χειρονομία συνέχισε.

— Μικρὴ Ρεζέντα, σὲ θαυμάζω ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ τραγούδησες. Φαίνεσαι τόσο σεμνὸ κι' εὐγενικὸ κορίτσι.

—Σὰν μαγνήτης μὲ τράβηξε κοντά του ἡ καλωσύνη του κι' ἀπὸ τότε, μόλις τέλειωνα τὸ νούμερό μου, ἔτρεχα καὶ καθόμουν μαζί του. Σιγὰ - σιγὰ ἡ γνωριμία μας κατέληξε σὲ βαθὺ αἴσθημα ἀγάπης. Ἀσφαλῶς τὸ κατάλαβε ἡ διευθύντρια κι' ἕνα πρωὶ μὲ κάλεσε στὸ σπίτι της καὶ μοῦ ἔκανε αὐστηρὲς παρατηρήσεις.

— Αὐτὸ ποὺ κάνεις,νὰ ἔχῃς μοῦ εἶπε, δηλαδὴ προτιμήσεις δὲν εἶναι σωστό. Εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ πηγαίνῃς μὲ ὅλους τοὺς πελάτες ποὺ θὰ σὲ καλοῦν στὸ τραπέζι τους. Ἀλλοιῶς θὰ πεταχτῆς στὸ δρόμο καὶ θὰ χάσῃς τὸ ψωμί σου.

—Μὲ τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ ἀναγκάστηκα νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ. Τὸν ἀγαπῶ μαντὰμ Γκέρτα, τῆς εἶπα καὶ ξέσπασα σὲ κλάμματα.

—Ὥστε αὐτὸ εἶναι, εἶπε μὲ μιὰ ἄγρια λάμψι στὰ γαλανά της μάτια.

—Ὕστερα ἔπεσε ἐπάνω μου, μ' ἀγκάλιαζε, μὲ φιλοῦσε καὶ δὲν ἤξερε καλὰ - καλὰ τί ἔλεγε.

— Διῶξε τον, Ρεζέντα, διῶξε τον, πές του πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾶς, πὼς δὲν τὸν ἔχεις ἀνάγκη. Βλέπεις ἐγὼ πόσο σὲ φροντίζω;

Τὰ λόγια της μὲ συγκίνησαν. Πίστεψα στὴν στοργή της καὶ τὸ βράδυ τὰ εἶπα ὅλα στὸν Στέργιο.

— Πόσο ἀθῶα καὶ ἀνίδεη εἶσαι, μοῦ εἶπε. Δὲν ἔχεις ἀκόμη καταλάβει πὼς βρίσκεσαι μέσα σὲ πραγματικὴ κόλασι. Φυλάξου ὅσο μπορεῖς, γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ ποὺ βλέπεις γύρω σου, σὲ περιμένουν σὰν τὰ τσακάλια.

— Μὲ φοβίζεις, τοῦ εἶπα, ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδέαν ἀπ' ὅλα αὐτά. Μόνο ἡ Μαντὰμ Γκέρτα μὲ ἀγαπᾶ πραγματικὰ σὰν παιδί της.

— Φυλάξου κι' ἀπ' αὐτὴ Ρεζέντα, δὲν τὴν ξέρεις καλά, ὅσο ὄμορφη, τόσο διεστραμμένη γυναίκα εἶναι, κι' ἔχει τὰ πιὸ παράξενα βίτσια.

— Τότε τὶ νὰ κάνω; Πρέπει νὰ φύγω, μὰ δὲν ἔχω ποὺ νὰ πάω, τοῦ εἶπα, διηγώντας του τὴν ἱστορία μου.

Μὲ ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ συμπόνια, πῆρε τὰ χέρια μου στὰ δικά του καὶ μοῦ εἶπε μὲ βαθειὰ συγκίνησι.

— Δυστυχισμένο κορίτσι! Ἂν θέλης ἐγὼ θὰ σὲ σώσω, γιατὶ μαζί σου θὰ σωθῶ κι' ἐγώ. Δυστυχῶς καὶ ἡ δική μου μοῖρα μοιάζει μὲ τὴ δική σου. Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ ναυαγοὶ ποὺ παλεύουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε μέσα ἀπὸ τοὺς βράχους, τοὺς σκοπέλους καὶ τὰ κύματα τῆς κοινωνικῆς τρυκυμίας. Εἶμαι γυιὸς πλουσίου ἐμπόρου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀγνοημένος ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Πρὶν ἀπὸ χρόνια μ' ἔστειλε στὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάσω, νὰ γίνω ἐπιστήμονας, μὰ οἱ κακὲς συναναστροφὲς μὲ κατέστρεψαν. Σπαταλοῦσα τὰ χρήματά ποὺ μοῦ ἔστελνε σὲ διασκεδάσεις, σὲ γυναῖκες καὶ στὰ χαρτιά, μέχρι ποὺ ἔμαθε τὴν κατάντια μου καὶ μ' ἕνα γράμμα του μοῦ δήλωσε πὼς παύει νὰ μοῦ στέλνη χρήματα καὶ νὰ μὲ ξέρη γιὰ παιδί του. Ἀπὸ τότε πῆρα τὸν κακὸ δρόμο κι' ἔγινα ἐπαγγελματίας χαρτοπαίκτης. Ὅσα κέρδιζα τὰ ξόδευα καὶ πολλὲς φορὲς δὲν εἶχα οὔτε γιὰ ψωμί. Ἀργότερα μεταμελήθηκα, ἔγραψα στὸν πατέρα μου γιὰ νὰ μὲ βοηθήση, μὰ ἔμεινα χωρὶς ἀπάντησι. Ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χαρτοπαίκτου, ἀλλὰ τώρα μὲ ἄλλη τακτική. Ὅταν κέρδιζα, δὲν τὰ ξόδευα ὅπως πρῶτα, φύλαγα μέρος ἀπ' αὐτὰ καὶ μὲ τὸν καιρὸ κατώρθωσα νὰ ἔχω ἕνα σεβαστὸν ποσὸν στὴν ἄκρη. Ἔχω πιὰ βαρεθῆ καὶ θέλω νὰ κάνω μιὰ τίμια δουλειά, μοῦ χρειάζεται ὅμως ἕνας καλὸς σύντροφος στὴ ζωή, κι' ἂν θέλης νὰ γίνης ἐσὺ Ρεζέντα.

Πέταξα στὸν οὐρανὸ μὲ τὴν πρότασί του καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τὸν λατρεύω σὰν Θεό.

— Μὴν πῆς σὲ κανένα τίποτε, μοῦ εἶπε κι' ἄφησε σὲ μένα νὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματα.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΣ ΤΑΥΤΗΣ ΑΠΟ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. **Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ὡς ἦτο φυσικόν, ἀπετέλεσε μίαν ἄνευ προηγουμένου κρίσιν συνειδήσεων εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας δραματικὰς ἐκκλήσεις τοῦ εἰσαγγελέως, ὅπως οἱ κατηγορούμενοι κηρυχθῶσιν ὅπως δήποτε ἔνοχοι μετ' ἐλαφρυντικῶν, ἵνα μὴ ὑπάρξῃ προηγούμενον ἀτιμωρησίας τῆς εὐθανασίας, ἐν τούτοις ἠθώωσε, σχεδὸν παμψηφεί, τοὺς κατηγορουμένους. Ἡ κρίσις ἡ ὁποία ἐξέσπασεν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐπιδράσεως τῆς θαλιδομίδης εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν καὶ δὴ ἐπὶ τῶν ἐγκύων γυναικῶν, ὡς καὶ τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον ἔζησαν οἱ κατηγορούμενοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οὐδένα ἄφησεν ἀσυγκίνητον. Ποταμοὶ ὁλόκληροι μελάνης ἐχύθησαν ἀπὸ ὅλας τὰς ἐφημερίδας ὑπὸ μορφὴν εἰδήσεων, σχολίων, κυρίων ἄρθρων, χρονογραφημάτων, φωτογραφιῶν κ.λ.π., διὰ τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον περιγραφὴν τῆς προσωπικότητος τῶν κατηγορουμένων καὶ τῶν ἐνόρκων, διὰ τὰ νομικὰ προβλήματα ἅτινα ἠγέρθησαν κατὰ τὴν δίκην, διὰ τὰς ἀγορεύσεις τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγόρων, διὰ τὰς ἀπολογίας τῶν κατηγορουμένων καὶ διὰ τὸν ὁμαδικόν, ἐν κυριολεξίᾳ δὲ ὀχλοκρατικόν, πανηγυρισμὸν χιλιάδων λαοῦ τῆς Λιέγης ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου.

Ἡ νεαρὰ κυρία Suzanne Vandeput, ἡ προμηθευθεῖσα τὰ ναρκωτικὰ φάρμακα ἐκ τοῦ τριακοντατριετοῦς ἰατροῦ Jacques Casters καὶ θανατώσασα διὰ τούτων τὴν μικρὰν θυγατέρα της Corinne, ἀπελάμβανε τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως τῶν συμπολιτῶν της καὶ διὰ οὐδὲν εἶχε κατηγορηθῇ κατὰ τὸ παρελθόν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ γενικῶς δι' ὅλην τὴν συγκατηγορουμένην οἰκογένειάν της.

Ἐκ παραλλήλου ὁ ἰατρὸς Jacques Casters ἔχαιρε μεγίστης ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Λιέγης, φημιζόμενος μάλιστα διὰ τὸ ἀποστολικόν του πνεῦμα καὶ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὸν ὅρκον τοῦ Ἱπποκράτους. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Vandeput ἀπεφάσισε «ν' ἀ π α λ λ ά ξ ῃ τ ῶ ν β α σ ά ν ω ν τ ο ῦ κ ό σ μ ο υ», ὡς κατέθεσεν εἰς τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀπολογίᾳ της, τὴν μικρὰν θυγατέρα της Corinne, γεννηθεῖσαν παραμεμορφωμένην, λόγῳ λήψεως παρ' αὐτῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκυμοσύνης της, τοῦ φαρμάκου τῆς θαλιδομίδης, ὡς συνέβη ἐπίσης καὶ δι' ἑκατοντάδας ἄλλας νηπίων.

Ἐπίσης ὁ ἰατρὸς Casters ἀπεφάσισε, κατόπιν πολλῆς σκέψεως, νὰ χορηγήσῃ τὰ ναρκωτικὰ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ σκοποῦ δι' ὃν προωρίζοντο καὶ νὰ συμβάλῃ οὕτως ἑκουσίως εἰς τὴν θανάτωσιν τοῦ βρέφους. Τὸ πιστοποιητικὸν θανάτου τῆς μικρᾶς Corinne ὑπέγραψεν ὁ ἰατρὸς Erpin, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, ἔγραψεν ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς προῆλθεν ἀπὸ δηλητηρίασιν ἐκ βαρβιτουρικῶν. Ὡμολόγησεν ὅμως ὅτι ἐδίστασε πολὺ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν νομικήν του ὑποχρέωσιν καὶ ὅτι θὰ εἶχε πολὺ μεγάλην διάθεσιν νὰ συγκαλύψῃ τὰ πραγματικὰ αἴτια τοῦ θανάτου.

Καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου συνεκλονίσθη ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας καὶ ὁ πρόεδρος διέταξε τὴν ἐκκένωσιν τῆς αἰθούσης, ὅταν ὁ ἰατρὸς Erpin ἐδήλωνε τελευτῶν: «Ἐὰν ἤμην βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανε, θὰ ἔγραφα εἰς τὸ δελτίον «θ ά ν α τ ο ς φ υ σ ι κ ό ς». Ὁ καθηγητὴς τῆς γενετικῆς τοῦ Πανε-

πιστημίου τῆς Louvain, dr Huette, ὁ ὁποῖος παρέστη ὡς μάρτυς ἐν τῇ δίκῃ, εἶπεν: «Εἶναι φρικτόν, εἶναι τραγικὸν τὸ θέαμα τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν πλασμάτων, πιστεύσατέ με».

Ὁ καθηγητὴς Wertz: «Ἕνας γιατρὸς δὲν προορίζεται νὰ σκοτώνῃ». Καὶ ὁ ἰατρὸς Casters: «Οὔτε τὰ φάρμακα προορίζονται διὰ νὰ δημιουργοῦν τέρατα».

Ἀξία ὅμως καὶ μεγάλου ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ θέσις τοῦ εἰσαγγελέως κ. Kapuintz, ἡ στάσις τῶν κατηγορουμένων καὶ ἡ ἀντίδρασις τοῦ πλήθους. Ὁ εἰσαγγελεύς, διαβλέπων τὰ αἰσθήματα τῶν ἐνόρκων ἐκ τοῦ δράματος συνειδήσεως τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐκ τῶν συμπαθῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον, πρὸς τοὺς κατηγορουμένους ἐκδηλώσεων τοῦ πλήθους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου, κατέβαλεν ὑπερτάτας προσπαθείας διὰ τὴν μὴ ἀθώωσιν τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐπομένως δημιουργίας νομικοῦ προηγουμένου ὡς πρὸς τὴν εὐθανασίαν. Ὁ Βέλγος εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ ἀγορεύσει του διεκήρυξε πολλὰ ἠθικὰ ἀξιώματα, ἀποτελοῦντα ἀληθινοὺς φάρους ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὡς λ.χ. τὰ κατωτέρω παρατιθέμενα:

«Ζῶμεν εἰς ἕνα κόσμον ὅπου ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκει εἰς τὴν ἐφημερίδα του ὁλοκλήρους σελίδας ἀφιερωμένας εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Suzanne Vandeput, ἀλλ' οὔτε μίαν γραμμὴν ἀφιερωμένην εἰς τὸ θάρρος χιλιάδων μητέρων, τῶν ὁποίων ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἐξ ἴσου μεγάλη μὲ τὴν ἀτυχίαν ποὺ ἔπληξε τὸ τέκνον των... Μεταξὺ τόσων γονέων, οἱ γονεῖς Vandeput εἶναι οἱ μόνοι ποὺ εὗρον τὸν δρόμον τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος...

»Ἡ ἐντολὴ «ο ὐ φ ο ν ε ύ σ η ς» ἰσχύει πάντα καὶ δι' ὅλους.

»Ἀκούομεν νὰ γίνεται εὐρυτάτη συζήτησις διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς Suzanne Vandeput, οὔτε μιὰν λέξιν ὅμως διὰ τὰς χιλιάδας γυναῖκας ποὺ ἐδέχθησαν τὰ ἐλαττωματικὰ τέκνα των καὶ τὰ περιέβαλον μὲ τὴν στοργήν των».

Ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, ἐδόθη ἀληθὴς μάχη καὶ τὸ αἴτημα διὰ στόματος τοῦ κ. Jacques Mottard ἦτο στερεότυπον: «Ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους νὰ συμβουλευθοῦν τὴν καρδίαν των μᾶλλον, παρὰ τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος...».

Οἱ κατηγορούμενοι τέλος ὡμολόγησαν πάντες μὲ θάρρος τὴν πρᾶξιν των καὶ ἐτόνισαν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἄλλως, οὐδεμίαν δὲ μεταμέλειαν ἐπέδειξαν.

Παρουσιάζει ἐπίσης ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἡ κατάθεσις τῆς κυρίας Casters, συζύγου τοῦ ἰατροῦ τοῦ χορηγήσαντος τὰ ναρκωτικά, ἡ ὁποία προεκάλεσε λυγμοὺς εἰς ἐνόρκους καὶ ἀκροατήριον, ὅταν περιέγραψε τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὸν σύζυγόν της τὸ δίλημμα πρὸ τοῦ ὁποίου εὑρέθη.

«Πηγαινοήρχετο, εἶπεν ἡ κυρία Casrers, κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης τῆς οἰκίας μας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Quipel, τῆς μητέρας τῆς κυρίας Vandeput. Ἐκράτει τὴν κεφαλήν του καὶ μὲ ἠρώτα: «Τί νὰ κάμω; Δὲν ξέρω». Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ εἶπα: «Ἔχεις ἕνα παιδί. Ἔχεις ἕνα γυιό. Σκέψου τὸ παιδί σου προτοῦ νὰ λυπηθῇς τὸ παιδὶ τῶν ἄλλων...».

Τελικῶς ὅμως ὁ ἰατρὸς Casters, ἀναλογισθεὶς τὴν τραγικότητα τῆς περιπτώσεως, τουτέστιν «ἕνα βρέφος φέρον βαρυτάτας διαμαρτίας καὶ ἀτελείας περὶ τὴν διάπλασιν, δύο γονεῖς ἀλλόφρονας, προοπτικὴ δυσμενεστάτη καὶ ἀποκαρδιωτικὴ διὰ τὴν βιολογικὴν ἐξέλιξιν τοῦ βρέφους, συρροὴ ἀπελπιστικῶν συντελεστῶν διὰ τὴν περίπτωσιν ἐπιβιώσεως τοῦ τραγικοῦ ἀνθρωπίνου ὁμοιώματος», κατελήφθη ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικότητα τοῦ διλήμματος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐτέθη ἡ ἀνθρωπιστικὴ καὶ ἰατρική του εὐαισθησία, καὶ ὅλα αὐτὰ καθυπέταξαν τὴν ἰατρικὴν του ἀντίστασιν καὶ διηυκόλυναν τὴν ἀνθρωπίνην συναισθηματικότητα.

Ἡ παρέλασις πλείστων μαρτύρων, ἀναπήρων ἢ ἀσθενῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον εὐεργετηθῇ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Casters, ἡ προβολὴ φωτεινῶν εἰκόνων ἐντὸς τῆς αἰθούσης

τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος ἰατροῦ, φωτεινῶν εἰκόνων διὰ τῶν ὁποίων ἀπεκαλύπτοντο εἰς τοὺς παράγοντας τῆς δίκης αἱ φοβεραὶ ἐπιδράσεις τῆς θαλιδομίδης ἐπὶ τῶν κυττάρων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, αἱ μάχαι τῶν συνηγόρων, ἡ ὑπερήφανος στάσις τῶν κατηγορουμένων, τονιζόντων τὴν «ἄδικον δίκην» ἡ ὁποία τοὺς ἔπληξεν, ἔφεραν τὴν «νίκην τῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ νόμου», παρὰ τὴν ἀληθινὴν πραγματικότητα τὴν ὁποίαν ἐπέσειε κατ' ἐπανάληψιν ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Kapuintz, τονίζων, πλὴν τῶν προαναφερθέντων, καὶ τ' ἀκόλουθα:

α) Ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ τὸ προηγούμενον τῆς ἀθωώσεως κατηγορουμένων διὰ φόνον διὰ λόγους εὐθανασίας. Ἀνάγκη νὰ ὑπάρξῃ καταδίκη καὶ νὰ ἀναγνωρισθῶσιν εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἐλαφρυντικά. Δυνατὸν νὰ δοθῇ ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ χάρις.

β) Ὅτι πρέπει νὰ εὕρουν ἱκανοποίησιν αἱ χιλιάδες γονεῖς τῶν θυμάτων τῆς θαλιδομίδης, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν τὰ ἐλαττωματικὰ τέκνα των καὶ τὰ περιέβαλον μὲ τὴν στοργήν των.

γ) Ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀρχὴ τοῦ «οὐ φονεύσης» δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ καταργηθῇ καὶ αἱ σκληραὶ ἡμέραι τῆς Σπάρτης δὲν πρέπει νὰ ἐπαναφερθῶσιν. Ἡ ὑπὸ τοῦ Χίτλερ καθιερωθεῖσα εὐθανασία δὲν ἔχει λόγον εἰς τὰς πεπολιτισμένας κοινωνίας.

δ) Ὅτι χιλιάδες μητέρων, αἱ ὁποῖαι ζῶσι καθημερινῶς μὲ σπαραγμὸν τὸ δρᾶμα τῶν βεβαρημένων ἀπὸ τὴν φύσιν ἢ ἀναπήρων παιδιῶν τους, θὰ ἐκλάβωσι τὴν δικαίωσιν τῆς νεαρᾶς κυρίας Vandeput ὡς καταδίκην τῆς ἰδικῆς των αὐτοθυσίας. Καὶ κάτι ἴσως τραγικώτερον: ὡς περικλείουσαν τὴν ἔμμεσον ἐπιταγήν: «Ἀπαλλάξατε τὰ παιδιάσας ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς ζωῆς των».

Ἐνταῦθα, πρὸς κατατοπισμὸν τῶν πολλῶν, κρίνομεν σκόπιμον νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν θαλιδομίδην, περὶ τῆς ὁποίας κατ' ἐπανάληψιν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος.

Ἡ θαλιδομίδη εἰσήχθη εἰς τὴν θεραπευτικὴν τὸ πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ ὡς ἠρεμιστικὸν φάρμακον τῷ 1959. Λόγῳ τῆς ἐλλείψεως παρενεργειῶν καὶ τοξικότητος, ὡς καὶ λόγῳ τῶν λίαν ἱκανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς κλινικῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς, ἐχρησιμοποιήθη εὐρέως εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἀγγλίαν, τὸ Βέλγιον καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τὸ ἐμπόριον φέρεται ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας ὡς Contergan, Softenon, Neurosedyn, Jsomin, Kadavon, Telargan, Sedalis καὶ Distaval.

Κατὰ τὸ 1961, Γερμανοὶ ἐρευνηταί, ὡς ὁ Wiedmman καὶ ὁ Lenz, παρετήρησαν σημαντικὴν αὔξησιν τῆς συχνότητος τῶν συγγενῶν ἀνωμαλιῶν τῶν ἄκρων τῶν νεογνῶν, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη ἐν εἴδει ἐπιδημίας καὶ ἀνεζήτησαν, διὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ φαινομένου τούτου, ἕνα κοινὸν αἰτιολογικὸν παράγοντα.

Ἐκ τῆς μελέτης 52 περιπτώσεων, ὁ Lenz ἐπείσθη ἐξ ἀρχῆς ὅτι αἱ συγγενεῖς αὗται παραμορφώσεις ὠφείλοντο εἰς τὰς τερατογόνους ἰδιότητας τῆς θαλιδομίδης, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον αἱ μητέρες τῶν γεννηθέντων παραμεμορφωμένων παιδιῶν κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ἐγκυμοσύνης των.

(Συνεχίζεται)

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

Αἱ σύγχρονοι μέθοδοι διερευνήσεως τῶν ἐγκλημάτων, βασίζονται ἐν πολλοῖς ἐπὶ τῆς χημείας καὶ τῆς ὀπτικῆς. Αἱ δύο αὗται ἐπιστῆμαι, ἔχουν συντελέσει, μεταξὺ καὶ ἄλλων βεβαίως ἐπιστημῶν, εἰς τὴν πρόοδον τῆς φωτογραφικῆς τέχνης, ἥτις, ἀναντιλέκτως, ἐβοήθησε καὶ βοηθεῖ σπουδαίως τὴν ἐγκληματολογικὴν ἐπιστήμην τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Οἱ δικασταί, οἱ εἰσαγγελεῖς, οἱ ἀστυνομικοί, οἱ δικηγόροι ἀπαραιτήτως δέον νὰ κατέχουν ἀρκετὰς γνώσεις, διὰ νὰ δύνανται νὰ διακρίνουν ἂν μία φωτογραφία εἶναι κατάλληλος ἢ οὔ, ἐπικίνδυνος ἢ ἀκίνδυνος δι' ὃν σκοπὸν αὐτὴ προορίζεται.

Εἶναι παραδεδεγμένον, ὅτι καὶ μία ἁπλῆ φωτογραφία δύναται νὰ λέγῃ τόσα πολλά, ὅσα δὲν δύνανται νὰ ἐκφρασθοῦν διὰ πολυσελίδου γραπτοῦ κειμένου. Ἡ γλῶσσα τῆς φωτογραφίας εἶναι καὶ «διεθνὴς» καὶ νοητὴ ἀπὸ ἀνεπτυγμένους καὶ καθυστερημένους. Εἶναι ὅμως γνωστὸν εἰς τοὺς μεμυημένους, ὅτι ἐλάχιστα ἄλλα κοινὰ ἀπατηλὰ σοφίσματα, δύνανται νὰ δημιουργήσουν τόσους μεγάλους κινδύνους, ὅσους ἡ φωτογραφία. Φυσικά, ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ πάντοτε ἀπεικονίζει μετ' ἀκριβείας καὶ πιστότητος τὴν πρὸ αὐτῆς εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, καθ' ὃν τρόπον ὁ φωτογράφος τὸν ἐπιθυμεῖ, δηλονότι ὁ φωτογραφικὸς φακὸς δὲν δύναται νὰ ἀντιδράσῃ.

Ὁ φωτογραφικὸς φακὸς δὲν δύναται νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὰς πανουργίας καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ φωτογράφου. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ κίνδυνος ἀπεικονίσεως ἀντικειμένου τινὸς κατὰ τελείως διάφορον τρόπον ἀπὸ τὸν πραγματικόν, εἶναι δυνατός, ὅταν ὁ φωτογράφος εἶναι πεπειραμένος, διαθέτῃ τὰ κατάλληλα μέσα καὶ ἐπιθυμῇ νὰ τὸ ἐμφανίσῃ καθ' ὃν τρόπον θὰ ἐξυπηρετῶνται οἱ παράνομοι ἢ ἀνήθικοι αὐτοῦ σκοποί.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΦΑΚΩΝ

Αἱ ἁπλαῖ φωτογραφικαὶ μηχαναὶ — κουτιὰ — ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα ἑρμητικῶς κεκλεισμένον θάλαμον, τοῦ ὁποίου ἡ μία πλευρὰ φέρει ἁπλὸν φακὸν καὶ ἡ ἐναντι τοῦ φακοῦ πλευρὰ κατάλληλον θέσιν διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς φωτογραφικῆς πλακός. Αὗται εἶναι ἐφωδιασμέναι δι' ἁπλοῦ φακοῦ, «μηνίσκου» ὀνομαζομένου, ὅστις, ὑπὸ καλὸν ἡμερήσιον φῶς ἢ ἠλεκτρικόν, δύναται νὰ ἀπεικονίσῃ τὴν εἰκόνα ἀντικειμένου τινὸς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καλῶς. Ἀλλ' ὅταν ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἐκτυπώσωμεν ἐκ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς εἰκόνα μεγάλων διαστάσεων, ἡ καθαρότης καὶ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἀντικειμένου ἀμβλύνονται. Μικρὰν διαφορὰν θὰ ἔχῃ ἡ φωτογραφία ἂν ληφθῇ δι' «ἁπλανητικοῦ» φακοῦ, διότι οὗτος εἶναι μὲν περισσότερον τελειοποιημένος ἀπὸ τὸν «μηνίσκον», ἀλλ' οὐχὶ τόσον, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τελείως τὰ ἐλαττώματα τῆς παραλλαγῆς. Τὸ φῶς δὲν διέρχεται ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ φακοῦ «κατ' εὐθείαν», ἀλλὰ μόνον τὸ διερχόμενον ἐκ τοῦ κέντρου αὐτοῦ. Τὸ διερχόμενον ἐκ τῶν ἄλλων σημείων «διαθλᾶται», δηλονότι μόλις διεισδύει εἰς τὸν φακὸν «σπάει», «στραβώνει» ἀποτόμως καὶ ἀκολουθεῖ «ἐντὸς τῆς μάζης τοῦ φακοῦ» νέαν πορείαν, δι'ὃ καὶ δὲν «ἐξέρχεται» ἀκριβῶς ἔναντι τοῦ σημείου εἰσόδου του, ἀλλ' ἐξ ἄλλου. Μετὰ τὴν ἔξοδόν του, ἀκολουθεῖ καὶ πάλιν εὐθείαν πορείαν, ἀλλὰ παράλληλον τῆς ἀρχικῆς. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀντιστρόφου ἐμφανίσεως τῶν σημείων τοῦ ἀντικειμένου ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς πλακός. Οἱ φακοὶ ἔχουν δύο εἰδῶν διαθλάσεις, τὴν «σφαιρικήν», ἥτις εἶναι διάφορος εἰς

τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ φακοῦ, καὶ τὴν «χρωματικήν», ἥτις εἶναι διάφορος εἰς ὡρισμένα χρώματα. Τὸ «σφαιρικὸν» ἐλάττωμα διορθοῦται διὰ τῆς προσθήκης «ἀπλανητικοῦ» φακοῦ, καὶ ἡ «χρωματικὴ» καὶ λοιπαὶ ἀτέλειαι δι'«ἀστιγματικοῦ» φακοῦ. Ἀλλ' αἱ τεχνικαὶ ἀτέλειαι ἢ ἐλαττώματα τῶν ἁπλῶν καὶ τῶν πλέον τελειοποιημένων φακῶν, δὲν δύνανται, κατ' ἀρχήν, νὰ ἐξαπατήσουν ἢ νὰ δημιουργήσουν διὰ τῆς εἰκόνος εἰς τὸν δικαστὴν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν, ἀλλὰ μόνον νὰ μὴν ἐμφανίσουν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου μὲ τόσην καθαρότητα καὶ σαφήνειαν, μὲ ὅσην τὴν ἐμφανίζουν φακοὶ ποιοτικῶς ἀνώτεροι. Ἀλλὰ καὶ φωτογραφίαι εἰλημμέναι ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν καὶ δι' ἁπλῶν μηχανῶν, τυχαίως παρευρεθέντων εἰς τὸν τόπον τοῦ συμβάντος ἢ ἐγκλήματος, πολλάκις ἀπεδείχθησαν πολύτιμοι καὶ σπουδαίως συνέβαλον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κακούργων. Π.χ. οἱ δολοφόνοι τοῦ Προέδρου τῶν Η.Π. Βορείου Ἀμερικῆς Mak Kinley εἰς τὸ Buffalo τὸ 1901 καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας τὸ 1934 εἰς Μασσαλίαν, ἀπεκαλύφθησαν ἀπὸ κινηματογραφικὴν ταινίαν τὴν ὁποίαν τυχαίως ἐλάμβανον ἐρασιτέχναι. Εἰς τὸ Ρίον Ἰανέϊρον, Ἄγγλος κατηγορήθη διὰ φόνον Βραζιλιανοῦ. Μεγάλος διαπληκτισμὸς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε λάβει χώρα μεταξύ των, δι'ὃ καὶ αἱ ὑποψίαι τῆς Ἀστυνομίας ἦσαν ἐντονώτεραι. Ὁ Ἄγγλος ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ θάνατος τοῦ φίλου του ὠφείλετο εἰς πτῶσιν του ἀπὸ ἱστίον κοτέρου. Κατὰ καλήν του τύχην, παρεδόθη εἰς τὸ δικαστήριον φωτογραφία τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει τυχαίως εἷς ἐπιβάτης ἀτμοπλοίου διερχομένου πλησίον τοῦ κοττέρου καὶ ὁ φακὸς τῆς μηχανῆς εἶχε συλλάβει τὸ σῶμα τοῦ Βραζιλιανοῦ μετέωρον εἰς τὸ μέσον τοῦ λευκοῦ ἱστίου τοῦ κοττέρου (ὅρ. J. A. Radley pag. 36).

Οἱ πλέον τελειοποιημένοι φακοί, οἱ ἀποδίδοντες τὸ φωτογραφούμενον ἀντικείμενον μεθ' ὅλας του τὰς λεπτομερείας καὶ εἰς τὴν φυσικήν του μορφήν, εἶναι οἱ ὀνομαζόμενοι «ἀναστιγματικοί». Οὗτοι ἀποδίδουν, μετὰ μεγίστης ἀκριβείας, τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου καὶ εἶναι ἀπηλλαγμένοι τῶν ἐλαττωμάτων τῆς παραλλαγῆς καὶ παραμορφώσεως τοῦ σχήματος τοῦ ἀντικειμένου ἢ τμημάτων αὐτοῦ. Δὲν εἶναι καὶ ὑπερβολικὰ ἀκριβοί. Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι ἐξαλείψεως τῶν μειονεκτημάτων ἑνὸς φακοῦ: Λ.χ. οἱ κατασκευασταὶ τοποθετοῦν καὶ ἕτερον ἢ ἑτέρους φακοὺς εἰς κατάλληλον θέσιν καὶ ἀπόστασιν τοῦ ἑνὸς ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξαλείφουν ἢ μειώνουν τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν, δηλαδὴ εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο ἢ περισσοτέρων φακῶν, ἀποτελεῖ ἑνιαῖον πλέον φακόν. Μερικοὶ ἀναστιγματικοὶ φακοὶ εἶναι λίαν ἀποδοτικοὶ διὰ φωτογραφικὰς ἐργασίας προοριζομένας διὰ δικαστικὴν ἢ ἐργαστηριακὴν χρῆσιν, ἀλλ' οὐχὶ ὅλοι, διότι ἡ ποιοτικὴ αὐτῶν ἀπόδοσις ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῆς καταλληλότητος τοῦ ἐργοστασίου κατασκευῆς των, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει πολλάκις μεγάλη ποιοτικὴ διαφορὰ εἰς ὅλα τὰ ὀπτικὰ εἴδη. Οἱ μεγάλης ταχύτητος ἀναστιγματικοὶ φακοί, ἔχουν κατασκευασθῆ διὰ νὰ χρησιμοποιῶνται καὶ εἰς τὰς μικροῦ μεγέθους ἀποκαλουμένας φωτογραφικὰς μηχανάς, π.χ. τύπου λάϊκα κλπ., διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ λάβωμεν φωτογραφίας τοῦ τόπου τελέσεως καὶ μικροφωτογραφίας τῶν ἰχνῶν τοῦ ἐγκλήματος κλπ. Ὅταν ἡ φωτογραφική μας μηχανὴ ἔχη καλὸν ἀναστιγματικὸν φακόν, ἀπὸ τὴν ἀρνητικήν αὐτῆς εἰκόνα δυνάμεθα νὰ ἐντυπώσωμεν καὶ ἐν μεγεθύνσει φωτογραφίαν, π.χ. 30 ×40 ἑκ., μεθ' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν καὶ νὰ τὴν παρουσιάσωμεν ὡς ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον εἰς τὸ δικαστήριον. Τὸ ὅτι θὰ εἶναι ἐν μεγεθύνσει καὶ οὐχὶ εἰς τὸ «φυσικὸν» μέγεθος, δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ ὑπονοίας περὶ τῆς αὐθεντικότητος ἢ οὔ αὐτῆς.

ΕΣΤΙΑ ΦΑΚΩΝ

Ἕκαστος φακὸς ἔχει ὡρισμένην ἑστιακὴν ἀπόστασιν, ἥτις καθορίζεται, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ φακοῦ μέχρι τοῦ σημείου εἰς ὃ αἱ διερχόμεναι μέσω αὐτοῦ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς, συγκεντροῦνται καὶ σχηματί-

ζουν κορυφὴν κώνου, ὅταν ἡ ρύθμισις τῆς ἀποστάσεως τοῦ φακοῦ εὑρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀπείρου (00). Ἁπλοποιοῦντες τὴν ἐν λόγω θεωρίαν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἑστιακὴ ἀπόστασις ἑνὸς φακοῦ ὀνομάζεται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ κέντρον αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ φίλμ τῆς μηχανῆς, ὅταν ἡ ἀπόστασις τοῦ φακοῦ ἔχει ρυθμισθῇ ἐπὶ ἀντικειμένου μακρὰν αὐτοῦ εὑρισκομένου ἢ ἔτι ἁπλούστερον ἡ μεταξὺ τοῦ φακοῦ καὶ τοῦ σιγαρέττου ἀπόστασις, ὅταν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνάφλεξις τοῦ σιγαρέττου διὰ τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὴν πρᾶξιν, εἰς φακὸς θεωρεῖται ὡς κανονικὸς διὰ τὸ μέγεθος τῆς φωτογραφίας τὴν ὁποίαν λαμβάνει, ὅταν ἡ διαγώνιος ἀρνητικῆς εἰκόνος εἶναι ἴση μὲ τὴν ἑστίαν τοῦ φακοῦ. Ἂν ἡ ἑστία τοῦ φακοῦ εἶναι μεγαλυτέρα τῆς διαγωνίου, ὁ φακὸς ὀνομάζεται πλέον οὐχὶ κανονικός, ἀλλὰ τηλεφακός.

Ἀντιθέτως, ἂν ἡ ἑστία εἶναι μικροτέρα τῆς διαγωνίου, ὀνομάζεται μεγάλης γωνίας (εὐρυγώνιος). Ἑπομένως ὁ χαρακτηρισμὸς ἑνὸς φακοῦ, ὡς μεγάλου (τηλεφακός), κανονικοῦ ἢ εὐρυγωνίου, ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἀρνητικῆς εἰκόνος τῆς μηχανῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτος εἶναι προσηρμοσμένος.

Παράδειγμα: Εἷς φακὸς 15 ἑκ. ἑστιακῆς ἀποστάσεως, ἐπὶ μηχανῆς διαστάσεων ἀρνητικῆς πλακὸς 20×25, θεωρεῖται ὡς «εὐρυγώνιος», ἐνῶ ὁ αὐτὸς φακὸς ἐπὶ μιᾶς μηχανῆς τύπου λάϊκα ἢ ρεφλὲξ θεωρεῖται ὡς «τηλεφακός».

Κατωτέρω παραθέτομεν πρόχειρον πίνακα μεγεθῶν ἀρνητικῶν μηχανῶν καὶ φακῶν διαφόρων ἑστιακῶν ἀποστάσεων, ἐκ τοῦ ὁποίου καταδεικνύεται πότε ἕνας φακὸς εἶναι δι' ἓν ἕκαστον μέγεθος ἀρνητικῆς εἰκόνος ἑκάστης μηχανῆς, εὐρυγώνιος, κανονικὸς καὶ τηλεφακός.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΥΠΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΑ

Μέθοδος ἀρνητ. εἰκόνος φωτογρ. μηχανῆς	Ἑστιακὴ ἀπόστασις εὐρυγωνίου φακοῦ	Ἑστιακὴ ἀπόστασις κανονικοῦ φακοῦ.	Ἑστιακὴ ἀπόστασις τηλεφακοῦ
2 1/2 × 3 1/2 ἑκ.	2.8 ἑκ.	5 ἑκ.	15 ἑκ.
6 × ἑκ.	7.5 ἑκ.	10.5 ἑκ.	30 ἑκ.
9 × 12 ἑκ.	8 ἑκ.	15 ἑκ.	45 ἑκ.
20 × 25 ἑκ.	15 ἑκ.	30 ἑκ.	70 ἑκ.

Καταλληλοτέρα δι' ἐγκληματολογικὰς ὑποθέσεις, θεωρεῖται ἡ μηχανὴ ἥτις παρέχει ἐκ κατασκευῆς τὴν δυνατότητα ἐναλλαγῆς τῶν φακῶν αὐτῆς, οὕτως ὥστε εἰς ἑκάστην περίπτωσιν νὰ χρησιμοποιῆται ὁ εὐρυγώνιος, ὁ κανονικὸς ἢ ὁ τηλεφακός.

Ἐπὶ τῶν λαμβανομένων φωτογραφιῶν τοῦ τόπου τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, αἱ ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, πολλάκις, δύνανται ν' ἀπεικονίζωνται ἐπὶ τῆς φωτογραφίας ὡς πολὺ μεγαλύτεραι, ἂν ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ τεθῇ πολὺ πλησίον τῶν ἀντικειμένων ἢ ἀντιθέτως, ὡς πολὺ μικραί, ἂν ἡ μηχανὴ τεθῇ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ πλησιέστερον πρὸς αὐτὴν ἀντικείμενον.

(Συνεχίζεται)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

«ΕΤΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ». Ἑορτάζεται καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἡ συμπλήρωσις τῆς πρώτης ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου Κρητὸς πολιτικοῦ. Χρέος μας εἶναι—ὅπως συνέβη καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν μὲ ὅλας σχεδὸν τὰς μεγάλας ἐπετείους—νὰ ἴδωμεν εἰς ἀδρὰς γραμμὰς τὰ κυριώτερα στάδια τοῦ ἐθνικοῦ ἀνδρός, ἀκολουθοῦντες ταυτοχρόνως καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ περιστατικὰ τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ σειρὰ τῶν χρονολογιῶν, ποὺ ὁ γράφων ἠκολούθησε μὲ κάθε δυνατὴν συμπύκνωσιν τῶν γεγονότων μιᾶς πολυκυμάντου ἐποχῆς, κρίνεται ὡς ἐπιβεβλημένη λόγω τοῦ τεραστίων διαστάσεων θέματος «Ἐλευθέριος Βενιζέλος», τὸ ὁποῖον ἄλλως θὰ ἀπήτει δεκάδας σελίδων νὰ καταχωρηθῇ.

***

1864, 23 Αὐγούστου : Γέννησις τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς τὸ προάστιον «Μουρνιὲς» τῶν Χανίων. Πατήρ του ὁ ἔμπορος τὸ ἐπάγγελμα Κυριάκος Βενιζέλος. Ἀνάδοχος ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Χρυσοπηγῆς, ποὺ κατὰ συνήθειάν του ὠνόμαζε ὅλα τὰ παρ' αὐτοῦ βαπτιζόμενα ἄρρενα («Ἐλευθερίους»), πιστεύων ὅτι κάποιο ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἀπηλευθέρωνε μὲ τὸν καιρὸν τὴν Κρήτην. Γενεαλογικόν του δένδρον : Οἰκογένεια Κρεββατᾶ τῆς Σπάρτης τοῦ 18ου αἰῶνος, πλουσία καὶ καλῶς ἀποκατεστημένη ἐκεῖ καὶ συμμεριζομένη τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς. Μετὰ τὰ ὀρλωφικὰ τοῦ 1790, ὁ Μπενιζέλος Κρεββατᾶς διέφυγε πρὸς Ἐπίδαυρον καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς Κρήτην, ὅπου τὸ ἐπώνυμον «Κρεββατᾶς» ἠτόνισε καὶ περισσότερον ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ ὄνομα Μπενιζέλος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Μπενιζέλους, ὁ Πέτρος, μετέβαλε ἀργότερον τὰ δύο ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀπεκαλεῖτο «Βενιζέλος». Υἱὸς τοῦ Πέτρου Βενιζέλου ὁ Κυριάκος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Χανιὰ τὸ 1810.

1866 : Ἐκρήγνυται ἡ μεγάλη κρητικὴ ἐπανάστασις. Μὲ τὴν καταστολήν της, ὁ διετὴς Ἐλευθέριος Βενιζέλος εὑρίσκεται οἰκογενειακῶς εἰς Ἑρμούπολιν Σύρου (ἐξορία τῆς οἰκογενείας ἐκ Κρήτης λόγω συμμετοχῆς τοῦ Κυριάκου Βενιζέλου εἰς τὴν ἐπανάστασιν).

1870 : Ἐγγράφεται εἰς τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον Ἑρμουπόλεως, ὁπότε ἀναφαίνεται ἡ ἐξαιρετική του διάνοια καὶ ἡ ταχεῖα ἀντίληψίς του καταπλήσσει. Ὅπως ἀφηγεῖται ὁ Ἰωάννης Δαμβέργης, συμμαθητὴς καὶ παιδικός του φίλος, ὁ διδάσκαλός του μίαν ἡμέραν τοῦ ἔλεγε: «Ἐσὺ Βενιζέλε, ἢ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος θὰ γίνῃς ἢ πολὺ κακός...».

1886 : Ἔχει τελειώσει Δημοτικὸν καὶ Γυμνάσιον, ἔχει ἀποφοιτήσει τῆς Νομικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν—αἰτία ὁ τότε Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Κρήτην Γ. Ζυγομαλᾶς, ὁ ὁποῖος ἔπεισε τὸν Κυριάκον Βενιζέλον νὰ ἐγγράψῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Πανεπιστήμιον—καὶ ἐπιστρέφει δικηγόρος πλέον εἰς τὰ Χανιά. Τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς Χανιὰ ἐντυπωσιάζει τὸν Ἄγγλον πολιτικὸν Ἰωσὴφ Τσάμπερλαιν. Παρουσιάζεται, ἐπὶ κεφαλῆς Κρητῶν φοιτητῶν, εἰς τὸν διερχόμενον ἐξ Ἀθηνῶν Ἄγγλον πολιτικὸν διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ δημοσιευθεῖσαν συνέντευξίν του ἐπὶ τοῦ κρητικοῦ ζητήματος, ὁπότε ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ ἐπιχειρηματολογία του κάμνουν τὸν Τσάμπερλαιν νὰ δηλώσῃ τὴν ἑπομένην εἰς τὸν Μᾶρκον Ρενιέρην : «Ὅταν ἔχετε νέους ἄνδρας σὰν ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἐπεσκέφθη

χθές, δὲν πρέπει νὰ φοβεῖσθε ὅτι δὲν θὰ ἀπελευθερωθῇ ἡ πατρίς σας ἀπὸ τοὺς Τούρκους...».

1887: Ἐκλέγεται βουλευτὴς Κυδωνιῶν καὶ πραγματοποιεῖ θριαμβευτικὴν εἴσοδον εἰς τὴν Κρητικὴν Βουλήν.

1895: Ἡ νέα κρητικὴ ἐπανάστασις, στερουμένη ἑνωτικοῦ χαρακτῆρος, τὸν ἀναγκάζει νὰ κηρυχθῇ ἐναντίον αὐτῆς. Διακηρύσσει ὅτι οἱ Κρῆτες, προκειμένου περὶ τῆς ἐθνικῆς των ἀποκαταστάσεως, ὀφείλουν νὰ δροῦν ἐν συνεννοήσει μὲ τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

1897, Ἰανουάριος: Τουρκικαὶ σφαγαὶ καὶ ἐμπρησμοὶ τῶν χριστιανικῶν συνοικιῶν Χανίων καὶ Ἡρακλείου, κήρυξις ὑπὸ τῶν Κρητῶν τῆς Ἑνώσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Βενιζέλος, ἀπουσιάζων ἐκ Χανίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν σφαγῶν (εὑρίσκετο εἰς προεκλογικὴν περιοδείαν), ἐπανέρχεται διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τῶν ἐπαναστατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον συγκεντρωθῇ εἰς τὸ θρυλικὸν Ἀ κ ρ ω τ ή ρ ι.

1897, Φεβρουάριος: Ἔχει ἀποβιβασθῇ εἰς Κολυμπάρι, περὶ τὰ εἴκοσι χιλιόμετρα δυτικῶς τῶν Χανίων, ἑλληνικὴ δύναμις 1500 ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Τ. Βάσσον, ὁ ὁποῖος διὰ προκηρύξεώς του ἀναγγέλλει ὅτι καταλαμβάνει τὴν Κρήτην ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. Τὴν 10ην Φεβρουαρίου καταπλέει εἰς τὸ Κρητικὸν πέλαγος καὶ μοῖρα τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, ὑπὸ τὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, μὲ σκοπὸν ὅπως παρεμποδισθῇ ἡ Τουρκία νὰ ἀποστείλῃ νέα στρατεύματα εἰς τὴν Κρήτην. Οἱ πρόξενοι τῶν ξένων χωρῶν καὶ οἱ 100 Μαυροβούνιοι χωροφύλακες, ποὺ εἶχον κληθῇ εἰς τὴν Κρήτην, ἐγκαταλείπουν τὰς θέσεις των καὶ καταφεύγουν εἰς τὰ πολεμικὰ τῶν ἓξ εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων (Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ρωσίας, Αὐστρουγγαρίας καὶ Ἰταλίας). Οἱ Κρῆτες ἐπαναστάται, περίπου 500 —μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μερικοὶ Ἕλληνες ἐθελονταὶ—ἔχουν ὠχυρωθῇ εἰς Ἀκρωτήρι, μὲ ἐμψυχωτὴν τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον. Ἡ πλέον δραματικὴ φάσις τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, ἀφοῦ αἱ ἐξ Ἑλλάδος δυνάμεις καὶ οἱ ἐπαναστάται ἔχουν ἀντιμετώπους πολυάριθμον τουρκικὸν στρατὸν καί, ὅπως ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀποδειχθῇ, τοῦ θαλασσίους πολεμικοὺς κολοσσοὺς τῶν ἓξ εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων.

1897, 21 Φεβρουαρίου: Τὸ Ἀκρωτήρι βομβαρδίζεται ἀνηλεῶς ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἱ ἐπαναστάται καὶ οἱ ἐθελονταὶ ἀμύνονται καὶ ὁ ἄνισος ἀγὼν προχωρεῖ. Κατὰ μίαν ὅμως ἀνύψωσιν τῆς ἑλληνικῆς σημαίας, τὴν 3.30' μ.μ., ἀκούεται ἰσχυρὸς κρότος πυροβόλου ὁλκῆς καὶ ἡ σημαία καταρρίπτεται. Ἔβαλλον πλέον τὰ θωρηκτὰ τῶν Δυνάμεων κατὰ τῶν θέσεων τῶν ἐπαναστατῶν... Τὸ ἀπροσδόκητον γεγονὸς διαδέχονται σκηναὶ ἑλληνικοῦ μεγαλείου: Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ἀψηφῶν τὸ πῦρ ἀναστυλώνει μόνος τὴν σημαίαν, ἡ ὁποία καταρρίπτεται ἐκ νέου. Ὁ πολεμιστὴς Σ. Καγιαλὲς τὴν λαμβάνει καὶ τὴν ὑψώνει ἐκ νέου, τοποθετῶν τὸν κορμὸν τοῦ σώματός του ὡς κοντόν!... Τὸ ὑπέροχον καὶ ἄξιον Ἑλλήνων μόνον θέαμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ πολεμικὰ διὰ διοπτρῶν καὶ ἐξ ὄψεως, ἐπευφημεῖται καὶ χειροκροτεῖται ἀπὸ ἀξιωματικοὺς καὶ ἄνδρας τῶν ξένων πολεμικῶν, ἐνῶ τὰ ἑλληνικὰ πληρώματα ἐκσποῦν εἰς φρενιτιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ θωρηκτοῦ μας «Ὕδρα» παιανίζει ἐν σπουδῇ τὸν Ἐθνικόν μας Ὕμνον... Μετὰ ταῦτα, καὶ ἀφοῦ ἐρρίφθησαν ἐν συνόλῳ ἑκατὸν ὀβίδες βαρέος πυροβολικοῦ ἐκ τῶν θωρηκτῶν τῶν Δυνάμεων, πολὺ περισσότεραι δὲ ἐκ τῶν τουρκικῶν θέσεων, ὁ Ἰταλὸς ναύαρχος Κανεβάρο, ἀρχηγὸς τοῦ ἡνωμένου στόλου τῶν Δυνάμεων, διέταξε παῦσιν τοῦ πυρὸς καὶ οἱ ἐπαναστάται ἤρχισαν νὰ περισσυλλέγουν τοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας των... Τὴν ἰδίαν νύκτα συνετάγη καὶ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἡ πρώτη σφοδρὰ διαμαρτυρία πρὸς τοὺς ναυάρχους τῶν ἓξ χωρῶν, αὐτὴ δὲ ἡ διαμαρτυρία καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι ἐπίσημοι διαμαρτυρίαι τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως μετέβαλον τὴν κοινὴν εὐρωπαϊκὴν γνώμην καὶ διεχαράχθη αἴσιον πλέον τὸ τέρμα τῆς κρητικῆς ὑποθέσεως.

1898: Νέαι σφαγαὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἡρακλείου, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφονεύθησαν καὶ 17 ἄνδρες ἀγγλικοῦ ἀγήματος, ἐπιφέρουν τὴν ἐνεργοτέραν ἐπέμβασιν τῶν Δυνάμεων. Ἐκδιώκεται ὁ τουρκικὸς στρατὸς καὶ δίδεται αὐτονομία εἰς τὴν νῆσον, ὑπὸ μορφὴν ἁρμοστείας. Τὴν 28ην Ἰουλίου, ὑπὸ τῆς «Ἐπαναστατικῆς τῶν Κρητῶν Συνελεύσεως» ἀνακηρύσσεται τὸ «Ἐκτελεστικόν», ἤτοι προσωρινὴ κυβέρνησις τῆς νήσου εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχει καὶ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Ἄφιξις εἰς Κρήτην, τὴν 9ην Δεκεμβρίου, τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου ὡς ὑπάτου ἁρμοστοῦ. Κήρυξις ὑπὸ τοῦ Βενιζέλου τοῦ πέρατος τῆς ἐπαναστάσεως.

1898: Ὁ Γάλλος πολιτικὸς Γεώργιος Κλεμανσώ, ὁ θρυλικὸς «Τίγρις», ὁ ὁποῖος ἐπραγματοποίησε ταξίδιον ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτην, ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς περὶ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς Παρισίους, κατὰ μίαν συγκέντρωσιν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κομίσσης Νονάϊγ: «... Καὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε ποία εἶναι ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα ἀνακάλυψίς μου... Ἕνας δικηγόρος, Βενιζέλος ἢ Βενιζουέλος. Εἰλικρινῶς δὲν ἠμπορῶ νὰ προφέρω ἐπακριβῶς τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ σὲ μερικὰ χρόνια ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη θὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτοῦ...».

1901, 18 Μαρτίου: Διάστασις γνωμῶν Πρίγκηπος Γεωργίου (ὑπάτου ἁρμοστοῦ Κρήτης) καὶ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐπιφέρει τὴν ἀπόλυσιν τοῦ δευτέρου, ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται εἰς ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

1905, Μάρτιος: Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Θερίσσου, μὲ ἀρχηγὸν τὸν Βενιζέλον, καὶ «ἡ πολιτικὴ ἕνωσις τῆς Κρήτης μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου εἰς ἓν μόνον ἐλεύθερον καὶ συνταγματικὸν κράτος».

1906, Ἰούλιος: Παραίτησις τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου καὶ ἀντικατάστασίς του διὰ τοῦ Ἀλ. Ζαΐμη.

1908, Σεπτέμβριος: Ὁ λαὸς τῶν Χανίων συγκεντροῦται εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἄρεως, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, καὶ κηρύσσει ἐπισήμως τὴν Ἕνωσιν τῆς μεγαλονήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

1909: Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Γουδί, ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος. Πρότασιν τῶν δημοσιογράφων Κ. Χαιροπούλου καὶ Γ. Πῶπ, τῶν ἐφημερίδων «Χρόνος» καὶ «Ἀθῆναι», ὑπὲρ μετακλήσεως τοῦ Βενιζέλου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνστερνίζεται ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος. Τὸν Δεκέμβριον, ὁ λοχαγὸς Κονταράτος μεταβαίνει εἰς Κρήτην καὶ ἐγχειρίζει ἐπιστολὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου Ν. Ζορμπᾶ πρὸς τὸν Βενιζέλον. Τὴν 28ην Δεκεμβρίου, ὁ Βενιζέλος ἀφικνεῖται μυστικῶς εἰς Πειραιᾶ ἐπιβαίνων τοῦ ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου «Σιγκαπούρη», ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ κηρύσσεται ἐναντίον τῶν βιαίων λύσεων. Ἐπιστρέφει πάλιν εἰς Κρήτην.

1910: Ἐκλέγεται βουλευτὴς εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 8ης Αὐγούστου, ὁμοῦ μετὰ τῶν Μιχαλακοπούλου, Ζαβιτσιάνου, Ἐμμανουὴλ Μπενάκη κ.λ. Ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας καὶ συγκαλεῖ σύσκεψιν τῶν φίλων του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἑρμῆς», κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ νέα πολιτικὴ ὁμὰς λαμβάνει τὸ ὄνομα «Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων». Τὴν 5ην Σεπτεμβρίου, ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου «Μέγα» τῆς πλατείας Συντάγματος κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, διαφωνῶν πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του τὸ ὁποῖον ἐζήτει Συντακτικήν. Τὴν 29ην Σεπτεμβρίου παραιτεῖται ἡ κυβέρνησις Δραγούμη καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἀναθέτει τὴν πρωθυπουργίαν εἰς τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον, ἡ κυβέρνησις τοῦ ὁποίου ὁρκίζεται τὴν 2αν Ὀκτωβρίου.

1911—1912: Ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος, ἀναδιοργάνωσις τῆς Δικαιοσύνης διὰ τοῦ Ν. Δημητρακοπούλου, ψήφισις ἐργατικῆς καὶ ἀγροτικῆς νομοθεσίας καί, τὸ κυριώτερον, συνέχισις μὲ ταχύτητα τῆς ἀπὸ τοῦ 1903 ἀρξαμένης ἀναδιοργανώσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου.

1912—1913: Αἱ μεγάλαι ἐθνικαὶ ἐξορμήσεις διεξάγονται ἀριστουργηματικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν στρατιωτικὴν ἰδιοφυΐαν

τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τὴν ὁλόψυχον συμπαράστασιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α'. Ἐθνικὴ ἡγεσία καὶ λαός, ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ πραγματοποιοῦν τὸ μέγα ἔπος τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ Ἑλλὰς διπλασιάζεται κατόπιν τραχέων ἀγώνων, τὸ ἔργον τῆς ἐσωτερικῆς ἀναπλάσεως συνεχίζεται καὶ οἱ Ἕλληνες ἀποκτοῦν νέα πτερὰ εἰς τὸν στίβον τῆς διεθνοῦς ἀμίλλης.

1916: Ἡ ἀγεφύρωτος καταστᾶσα διαφωνία Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἐξ αἰτίας τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου, ὁδηγεῖ εἰς διάσπασιν τῆς χαλυβδίνης ἑνότητος. Ὁ Βενιζέλος ἡγεῖται τοῦ κινήματος τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπομακρύνεται. Ὁ ἐσωτερικὸς διχασμός.

1918: Ἀπόφασις τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου περὶ δημιουργίας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων (ψήφισις τοῦ νόμου 1370/1918).

1919—1920: Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος λαμβάνει μέρος εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν μετὰ τῶν ἡττημένων συνθηκῶν. Πραγματοποιοῦνται πολλαὶ τῶν ἀξιώσεων τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς μετὰ τῆς Βουλγαρίας Συνθήκης τοῦ Νεϊγὺ (27 Νοεμβρίου 1919) καὶ τῆς μετὰ τῆς Τουρκίας Συνθήκης τῶν Σεβρῶν (10 Αὐγούστου 1920), τῆς ἀποκληθείσης ὡς «Συνθήκης τῶν δύο ἠπείρων καὶ τῶν πέντε θαλασσῶν» διὰ τὴν Ἑλλάδα. Νόμος 2461/1920 διὰ τοῦ ὁποίου ἱδρύεται ἡ Ἀστυνομία Πόλεων.

1920: Δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον του εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Λυών, ἐνῶ ἐπέστρεφεν εἰς Ἑλλάδα ὕστερα ἀπὸ τὴν Συνθήκην τῶν Σεβρῶν. Θεραπεύεται ἐκ τῶν τραυμάτων ποὺ ὑπέστη καὶ ἀφικνεῖται εἰς Ἑλλάδα τὴν 24ην Αὐγούστου, ὅτε τυγχάνει ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ὡς κομιστὴς τῆς «Μεγάλης Ἑλλάδος». Ἀποτυγχάνει εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 1ης Νοεμβρίου καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δηλώσας ὅτι παραιτεῖται τῆς πολιτικῆς.

1923: Ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Διάσκεψιν τῆς Λωζάννης (μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν) καὶ ὑπογράφει τὴν μετὰ τῆς Τουρκίας ὁμώνυμον Συνθήκην τὴν 24ην Ἰουλίου. Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως τῆς 16ης Δεκεμβρίου ἐκλέγεται πληρεξούσιος καὶ πρόεδρος αὐτῆς, ὅτε καὶ διαφωνεῖ πρὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα, τὴν κεκηρυγμένην ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας.

1924, 11 Ἰανουαρίου: Ἀναλαμβάνει τὴν πρωθυπουργίαν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διαλλάξῃ τοὺς διϊσταμένους, πλὴν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀκάρπων προσπαθειῶν παραιτεῖται καὶ ἀναχωρεῖ εἰς Παρισίους, ὅπου καὶ ἰδιωτεύει.

1928: Ἐπανέρχεται εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ σχηματίζει κυβέρνησιν, ἡ ὁποία προκηρύσσει τὰς ἐκλογὰς τῆς 19ης Αὐγούστου. Κατ' αὐτάς, τὸ ὑπὸ τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον κόμμα τῶν Φιλελευθέρων λαμβάνει τὴν καταπληκτικὴν πλειοψηφίαν τῶν 228 ἑδρῶν ἐπὶ συνόλου 250. Διοικεῖ οὕτω τὴν χώραν μέχρι τοῦ 1932.

1932: Μὴ τυχὼν ἀπολύτου πλειοψηφίας κατὰ τὰς ἐκλογὰς παραιτεῖται.

1933: Δευτέρα ἀπόπειρα δολοφονίας αὐτοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς εὐεργέτιδος συζύγου του, Ἕλενας, εἰς τὴν λεωφόρον Κηφισίας. Ἀναζωογονεῖται ὁ παλαιὸς διχασμός.

1935, 1η Μαρτίου: Ἐκρήγνυται τὸ στρατιωτικὸν κίνημα, τὸ ὁποῖον ὡρισμένοι ἐκ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου παρεσκεύασαν παρὰ τὴν γνώμην του. Προσανατολίζεται εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνάγκην ἐπαναφορᾶς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β', ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ὕψιστα συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀντιμετωπίζων τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ διέτρεχεν ἡ χώρα ἐὰν ἡ διαγραφομένη σύρραξις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων εὕρισκεν αὐτὴν σπαρασσομένην ἀπὸ τὰς ὀξυτάτας ἐσωτερικὰς διαιρέσεις.

1936, 9η Μαρτίου: Ἐπιστολὴ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἐκ Παρισίων, πρὸς τὸν Λουκᾶν Ροῦφον. Γράφει: «Φίλτατε Λουκᾶ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ πόσον ζωηρὰ εἶναι ἡ χαρά μου διότι ὁ Βασιλεὺς ἀπεφάσισε νὰ πατάξῃ ἐπὶ τέλους τὰς διηνεκεῖς ἐπεμβάσεις τῶν στρατιωτικῶν παραγόντων ἀπομακρύνας αὐτοὺς ἀπὸ

τὴν κυβέρνησιν καὶ ἀναθέσας τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν εἰς τὸν Μεταξᾶν. Μὲ τὴν ἐνέργειάν του αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς ἀνέκτησε πάλιν ἀκέραιον τὸ κῦρος του, τόσον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ψυχικῆς ἑνότητος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ὁριστικὴν ἐπάνοδον τῆς χώρας εἰς κανονικὸν πολιτικὸν βίον. Λοιπὸν εἶχα δίκαιον ὅταν εἰς τὸ γράμμα μου τῆς 3ης Μαρτίου σοῦ ἔγραφα «δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ ὅτι λείπει ἡ ὑλικὴ δύναμις. Διότι αὕτη θὰ ἠκολούθει πιστῶς τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀναγκαία ψυχικὴ δύναμις». 'Από μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἀναφωνῶ: «Ζήτω ὁ Βασιλεύς!». Μὲ φιλικώτατα αἰσθήματα, 'Ελευθέριος Βενιζέλος».

1936, 18 Μαρτίου, ὥρα 10.50: Θάνατος τοῦ 'Ελευθερίου Βενιζέλου, εἰς Παρισίους, συνεπεία προσβολῆς του ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως...

***

Τὴν 29ην Μαρτίου 1936, ἡ 'Ελλὰς ἐκήδευσε τὴν σορὸν τοῦ 'Ελευθερίου Βενιζέλου μὲ τιμὰς ἀνταξίας τῶν ὅσων μεγάλων οὗτος προσέφερεν: 'Εν πλήρει στρατιωτικῇ παρατάξει, παρισταμένου τοῦ τότε Διαδόχου καὶ μετέπειτα Βασιλέως Παύλου, ἀντιπροσωπεύοντος τὸν Βασιλέα Γεώργιον Β', παρισταμένων ἐπίσης μελῶν τῆς κυβερνήσεως, τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, πολλῶν ἄλλων ἐπισήμων καὶ πλήθους λαοῦ. Τῆς ὅλης πομπῆς προεπορεύοντο παλαιοὶ ἀγωνισταὶ τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς Κρήτης ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὸ διάτρητον λάβαρον τοῦ 'Αρκαδίου (1). 'Ετάφη εἰς τὸ ἔνδοξον 'Ακρωτήρι (2), καὶ εἰς χῶρον ποὺ μόνος του ὁ μέγας Κρὴς πολιτικὸς εἶχεν ἐκλέξει κατὰ ἕνα περίπατόν του, ἤτοι εἰς τὴν δυτικὴν παρυφὴν τοῦ συνοικισμοῦ «Προφήτης 'Ηλίας», περὶ τὰ 400 μέτρα ἀπὸ τοῦ μικροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου καὶ εἰς ἀπόστασιν 100 περίπου μέτρων νοτίως τῆς θέσεως ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε στηθῆ—καὶ κανονιοβοληθῆ— ἡ ἐπαναστατικὴ σημαία τοῦ 1897. Δυτικώτερον, καὶ εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα περίπου μέτρων ἀπὸ τοῦ τάφου, ἐστήθη τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς 'Ελευθερίας, ἔργον τοῦ γλύπτου καὶ καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν Θ. Θωμοπούλου. Παριστᾶ εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος τὴν θεὰν τῆς Σοφίας καὶ τοῦ Πολέμου 'Αθηνᾶν, μὲ ἀσπίδα καὶ δόρυ.

'Επὶ τῆς μαρμαρίνης πλακός, ἡ ὁποία καλύπτει τὸν τάφον, ἐχαράχθη μὲ ἀνάγλυφα γράμματα ἀπόσπασμα ἀγορεύσεως αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ 'Ελευθερίου Βενιζέλου εἰς τὴν 'Ελληνικὴν Βουλὴν κατὰ τὴν 28ην 'Απριλίου τοῦ 1932. Εἶναι ὁ καλύτερος αὐτοεπικήδειός του. 'Απαντῶν τότε ὁ 'Ελευθέριος Βενιζέλος εἰς τὸν 'Αλ. Παπαναστασίου, ὁ ὁποῖος εἰς ἀγόρευσίν του τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως τὸν ἀπεκάλεσε «μοιρολάτρην», εἶπεν ὅτι ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ θὰ τοῦ ἐκφωνηθοῦν ὅταν ἀποθάνῃ θὰ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Παπαναστασίου, ὁ ὁποῖος λόγος, ὡς φαντάζεται, θὰ εἶναι ὁ ἑξῆς:

«'Ο προκείμενος νεκρός, ἀγαπητοὶ φίλοι, ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἄνδρας, μὲ μεγάλο θάρρος, μὲ αὐτοπεποίθησιν καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸν λαόν, τὸν ὁποῖον ἐκλήθη νὰ κυβερνήσῃ. Ἴσως ἔκαμε πολλὰ σφάλματα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἀπέλιπε τὸ θάρρος, ποτὲ δὲν ὑπῆρξε μοιρολάτρης, διότι ποτὲ δὲν ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν μοῖραν νὰ ἰδῇ τὴν χώραν του προηγμένην. 'Αλλὰ ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ὅλον τὸ πῦρ ποὺ εἶχε μέσα του, κάθε δύναμιν ψυχικὴν καὶ σωματικήν».

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

1. Βλ. ἰδίου «'Ολοκαύτωμα τοῦ 'Αρκαδίου» εἰς τεῦχ. 228, σελ. 1009, τόμ. 10ον «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν».

2. Τὸ γνωστὸν ἀπὸ τὴν βαθεῖαν ἀρχαιότητα 'Ακρωτήρι διεδραμάτισε σημαντικὸν ρόλον καὶ κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον. 'Από τοῦ Νοεμβρίου 1940 οἱ "Αγγλοι, διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν Κρήτην ἀποκρούοντες τὴν κατάληψίν της ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ὠργάνωσαν εἰς τὴν τοποθεσίαν «Φρούδια» τοῦ 'Ακρωτηρίου τὴν πολεμικήν των ἕδραν, ἔστησαν παραπήγματα, κατεσκεύασαν ὑπόγεια καταφύγια κ.λ. Κατὰ τὴν «μάχην τῆς Κρήτης» (10 - 31 Μαΐου 1941), ἀπὸ τὸ 'Ακρωτήρι ὁ Νεοζηλανδὸς ἀντιστράτηγος Φράϊμπεργκ διηύθυνε τὴν ἄμυναν νῆς νήσου κατὰ τῆς γερμανικῆς ἐπιδρομῆς.

* Η ΑΘΗΝΑ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ
* ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
* Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΕΠΑΘΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
* Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΟΜΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΙΣ ΛΑΜΠΡΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ
* ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

Η ΑΘΗΝΑ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ

12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1944. Ἕνας σημαντικὸς σταθμὸς στὴν μακραίωνη ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, ὕστερα ἀπὸ τέσσερα περίπου χρόνια ξενικῆς κατοχῆς, ἀναπνέει ἐλεύθερα. Στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ πρὶν λίγο κτυποῦσε μὲ ἔπαρσι ἡ γερμανικὴ μπότα, τώρα κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα οἱ Ἀθηναῖοι.

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Στὸ διάστημα αὐτὸ συνέβησαν τόσα καὶ τόσα, ἡ ξενικὴ κατοχὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ σβήσῃ ἀπὸ τὴ σκέψι μας. Οἱ στερήσεις, οἱ κακουχίες, ἡ πεῖνα, ἡ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία, ὅλα αὐτὰ μένουν ἀνεξίτηλα ζωγραφισμένα στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μας καὶ γι' αὐτό, ὅταν στὶς 12 Ὀκτωβρίου 1944 ὁ τελευταῖος Γερμανὸς στρατιώτης ἐγκατέλειπε τὴν Ἀθήνα, νοιώσαμε νὰ χαϊδεύῃ τὰ πρόσωπά μας ἡ ζείδωρη αὔρα τοῦ ἀττικοῦ ὁρίζοντος.

Πρὶν εἴκοσι χρόνια, γιὰ μιὰ ὁλόκληρη τετραετία περίπου, ἡ Ἑλλάς, μὰ πιὸ πολὺ ἡ Ἀθήνα, γνώρισαν τὸ ἄγχος τῆς σκλαβιᾶς, γεύθηκαν ὡς τὸ τέρμα του τὸ γεμᾶτο χολὴ ποτήρι της, ἀλλὰ δὲν λύγισαν, δὲν γονάτισαν. Κρατήθηκαν στὶς ἐπάλψεις τῶν αἰωνίων ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, κτύπησαν ἀνδρειωμένα τὸν ξένο κατακτητή, καὶ ὑπόμεναν καρτερικὰ τὶς διώξεις, τὶς φυλακίσεις καὶ τὰ βασανιστήρια, γιατὶ πίστευαν πὼς κάποτε θἄρθῃ ἡ εὐλογημένη ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ νικήσῃ ὡς τὸ τέλος τὸ σκοτάδι τὸ φῶς, ἡ βία καὶ τυραννία τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Ἡ Ἑλλὰς τοῦ «ΟΧΙ» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὅταν δέχθηκε τὴν ἀπρόκλητη ἐπίθεσι τοῦ Μουσολίνι καὶ ἀργότερα τοῦ Χίτλερ, πρότεινε τὰ στήθη τῶν παιδιῶν της καὶ ἀγωνίσθηκε ἐναντίον σημαντικὰ ὑπερτέρων δυνάμεων. Δὲν τὴν φόβησαν οἱ σιδηρόφρακτες στρατιὲς τῶν ἐπιτιθεμένων. Κρατώντας ψηλὰ τὴν κυανόλευκη, ρίχθηκε στὸν ἄνισο ἀγώνα, θαμπώνοντας μὲ τὶς ἐπιτυχίες της τὸν κατάπληκτο κόσμο. Καὶ νίκησε ἡ Ἑλλὰς κι' ἄστραψε ἡ ξιφολόγχη στὰ ἠπειρωτικὰ καὶ μακεδονικὰ βουνά. Οἱ αἰθέρες δονίσθηκαν ἀπὸ τὴν γνωστὴ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἰαχὴ «ἀέρα» καὶ οἱ Ἕλληνες φαντάροι ἀνάγκασαν τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς νὰ στρέψουν μὲ προσοχὴ τὰ βλέμματά τους στὴν μικρὴ Ἑλλάδα.

Ὅμως, ἡ μικρὴ καὶ φτωχὴ Ἑλλάς, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος. Ὑπέκυψε παλληκαρίσια καὶ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1941 οἱ πρῶτες γερμανικὲς δυνάμεις μπῆκαν στὴν Ἀθήνα. Ἡ θριαμβευτική τους παρέλασις ἄφησε ἀδιαφόρους τοὺς ἡττημένους Ἕλληνες νικητάς, πρᾶγμα ποὺ ποτέ του δὲν μπόρεσε νὰ χωνέψῃ ὁ ἐπιδρομεύς.

Κι' ἦρθαν χρόνια δίσεκτα καὶ μῆνες ὠργισμένοι, ὅπως λέει ἡ λαϊκὴ στροφή. Στὰ χρόνια αὐτὰ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς περίμενε μὲ λαχτάρα τὴν μεγάλη στιγμὴ τῆς ἀπελευθερώσεως. Μέχρις ὅμως νἄρθῃ, ἔγραψε μὲ τὸ αἷμα του σελίδες ἀφθάστου μεγαλείου καὶ ἡρωισμοῦ, δημιουργώντας μὲ ἑκατόμβες θυσιῶν τὴν Ἐθνικὴ Ἀντίστασι.

Κι' ἦρθε ἡ 12η 'Οκτωβρίου 1944. Οἱ Γερμανοὶ ἀφήνουν ντροπιασμένοι τὰ ἱερὰ χώματα τῆς Παλλάδος 'Αθηνᾶς καὶ σὲ λίγες μέρες ὁλοκληρώνεται ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς πατρίδος μας. Τὴν 18η 'Οκτωβρίου 1944, ἡ 'Αθήνα ξύπνησε γιορταστικὰ ντυμένη. 'Από τὰ χαράματα οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν κτυποῦσαν χαρμόσυνα. Χιλιάδες λαοῦ συνωστιζόταν στὸ κέντρο τῆς πόλεως γιὰ νὰ πάρη μέρος στὴν γιορτὴ τῆς ὑποδοχῆς τῆς Κυβερνήσεως. Στὸ Κερατσίνι, ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχαν φθάσει οἱ ἐπίσημοι γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν τότε, ἀλλὰ καὶ σήμερα Πρωθυπουργὸ κ. Γεώργιον Παπανδρέου καὶ τοὺς ἄλλους ὑπουργούς. Γύρω στὶς ἐννιὰ ἀποβιβάσθηκαν ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως, καθὼς καὶ ὁ στρατηγὸς Σκόμπυ καὶ ὁ ἀντιναύαρχος Χέργουντ Σμίθ. 'Ο Πειραιεύς, ἡ Φαληρικὴ ἀκτή, ἡ λεωφόρος Συγγροῦ, κατάμεστοι ἀπὸ πλῆθος ποὺ ζητωκραύγαζε μὲ ἐνθουσιασμό.

'Ο Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γεώργιος Παπανδρέου ὑψώνει τὴν κυανόλευκον.

Στὴν 'Ακρόπολι λίγο ἀργότερα, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Παπανδρέου ὕψωσε τὴν κυανόλευκη, δῶρο τῶν 'Αθηνῶν. Κι' ὅταν ἀργότερα μετὰ τὴν δοξολογία ὡμίλησε στὴν πλατεῖα Συντάγματος, εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «'Ασπαζόμεθα τὴν ἱερὰν γῆν τῆς ἐλευθέρας πατρίδος. Οἱ βάρβαροι, ἀφοῦ ἐβεβήλωσαν, ἐπυρπόλησαν καὶ ἐδήωσαν ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη, πιεζόμενοι πλέον ἀπὸ τὴν γενικὴν συμμαχικὴν νίκην καὶ τὴν 'Εθνικήν μας 'Αντίστασιν, τρέπονται εἰς φυγήν. Καὶ ἡ κυανόλευκος κυματίζει μόνη εἰς τὴν 'Ακρόπολιν. 'Από τὰ βάθη τῆς ἱστορίας οἱ ἑλληνικοὶ αἰῶνες πανηγυρίζουν τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐλευθερίας εἰς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα της...».

***

18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1964. Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. 'Η 'Αθήνα γιορτάζει πανηγυρικὰ τὴν μεγάλη μέρα τῆς ἀπελευθερώσεώς της. "Οπως τότε, ἔτσι καὶ ἐφέτος, ὅλα ἔγιναν κάτω ἀπὸ ἕνα καθαρώτατον ἥλιον, ἐνῶ χιλιάδες λαοῦ ἀνέβηκαν στὴν 'Ακρόπολι, ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους, κατέκλυσαν τὴν πλατεῖα Συντάγματος γιὰ νὰ πάρουν μέρος στὸν ἑορτασμὸ τοῦ μεγάλου γεγονότος.

"Οπως τότε, ἔτσι καὶ τὴν Κυριακὴ τῆς 18ης 'Οκτωβρίου 1964, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Παπανδρέου μὲ ὁλόκληρο τὸ ὑπουργικὸ Συμβούλιο ἀνέβηκε στὴν 'Ακρόπολι καὶ ὕψωσε ξανὰ τὴν κυανόλευκη, τὴν σημαία ποὺ ὕφαναν κατὰ τὸ διάστημα τῆς κα-

τοχῆς χέρια Ἑλληνίδων. Παρουσία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Κανελλοπούλου, ὑπουργοῦ τῆς τότε κυβερνήσεως, τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῆς Κύπρου κ. Κυπριανοῦ, τῆς ἡγεσίας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Πλυτᾶ, τοῦ Νομάρχου κ. Μπότση, ἀντιπροσωπειῶν τῶν ἑλληνικῶν καὶ ξένων ὀργανώσεων ἀντιστάσεως καὶ ἄλλων ἐπισήμων, ὁ κ. Παπανδρέου ἐπανέλαβε, μὲ τὴν κάθε λεπτομέρεια, ὅσα πρὶν εἴκοσι χρόνια εἶχε πράξει πάνω στὸ ἱερὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως. Καθὼς ἀνεκρούετο ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος καὶ οἱ στροφές του ἔσμιγαν μὲ τὶς βροντὲς τῶν πυροβολείων τοῦ Λυκαβηττοῦ, ἡ γαλανόλευκη ὑψώθηκε θριαμβευτικὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Σοφίας.

Μετὰ τὴν τελετὴ ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν Ἀκρόπολι, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ οἱ

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Γεώργιος Πλυτᾶς ἐπιδίδει εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Γεώργιον Παπανδρέου τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς πόλεως.

ἄλλοι ἐπίσημοι, μετέβησαν στὸ χῶρο τοῦ μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ὅπου καὶ πάλιν ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἐνῶ οἱ βολὲς τῶν πυροβολείων τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ οἱ ἰαχὲς τοῦ πλήθους ἔσμιγαν μὲ τὶς στροφὲς τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου καὶ γέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ ἐθνικὸ παλμό, κατέθεσε στέφανο δάφνης στὴ μνήμη ὅλων τῶν ἀφανῶν ἡρώων τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Γεώργιος Πλυτᾶς, παρουσία ὁλοκλήρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀπένειμε, σὲ εἰδικὴ τελετή, στὸν κ. Παπανδρέου τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς πόλεως. Προσφωνώντας ὁ κ. Πλυτᾶς τὸν κ. Πρωθυπουργό, εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς : «Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων τιμᾶ τὸν κ. Παπανδρέου διὰ τὴν συμβολήν του εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς Πρωθυπουργοῦ τῆς ἀπελευθερώσεως. Τιμᾶ ἐν τῷ προσώπῳ του τὴν ἡρωικὴν ἀντίστασιν τοῦ λαοῦ καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς καὶ τὰ θύματα τοῦ ἀγῶνος».

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σχετικοῦ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπὸ τὸν πρόεδρον αὐτοῦ κ. Ἀντωνόπουλον, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀπήντησεν εἰπὼν

μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Εὐχαριστῶ διὰ τὴν μεγάλην τιμήν. Συνέβη νὰ εἶμαι τότε, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπελευθερώσεως, Πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχον πρόσωπα ὅλων τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ ὅλων τῶν ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Καὶ αὐτὴ ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ εἶναι κυρίως ἡ ἔννοια τῆς μεγάλης τιμῆς τὴν ὁποίαν μοῦ ἀπονέμετε. Ὅτι δὲν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν προσωπικήν συμβολήν. Ἀναφέρεται καὶ εἰς τοὺς συνεργάτας μου. Καὶ ἀναφέρεται, κατ' ἐξοχήν, εἰς ὅλους τοὺς ὀνομαστοὺς καὶ ἀνωνύμους ἥρωας καὶ μάρτυρας τῆς ἐλευθερίας, ζῶντας καὶ νεκρούς, ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς μνήμης τῶν ὁποίων ὑποκλινόμεθα».

ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ

Τὸ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, συμμετέχοντας στὶς πανελλήνιες γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, διωργάνωσε, κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, εἰδικὴ τελετὴ στὴν ὁποία παρέστησαν ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ἀρχηγείου. Γιὰ τὴ σημασία τοῦ γεγονότος τῆς ἐπετείου ὡμίλησεν, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Βασίλειος Κρῦος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Εἴκοσι πέντε ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Γερμανία τοῦ Χίτλερ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας, ἀπεφάσισε νὰ καθυποτάξῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ θέσῃ ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν της τὴν παγκόσμιον γηίνην σφαῖραν.

Τὸ ἔτος 1939, ὁ Β΄ παγκόσμιος πόλεμος ὑπῆρξε γεγονὸς τετελεσμένον καὶ οἱ σιδηρόφρακτοι στρατοὶ τοῦ περιφήμου Ἄξονος, Βερολίνου—Ρώμης, ἐπετέθησαν πρὸς πραγμάτωσιν τῶν μεγαλεπηβόλων σχεδίων τῆς κοσμοκρατορίας των.

Τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο καθυπετάσσοντο τὰ διάφορα ἔθνη, τὴν τύχην δὲ αὐτὴν ἐπέπρωτο νὰ ἔχῃ καὶ ἡ χώρα μας, ἡ ἀγαπημένη μας πατρίδα—ἡ ΕΛΛΑΣ—ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀκόμη συμπληρώσει οὔτε κἂν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου καὶ τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

Ἡ Ἑλλάς, δεχθεῖσα τὴν ἀπροσδόκητον ἐπίθεσιν, δὲν παρεδόθη ἀμαχητί, ὅπως συνέβη μὲ ἄλλας χώρας. Ἐπολέμησε καὶ ἐπολέμησεν ἡρωικὰ καὶ ἐνίκησε τὸν ἐντεταλμένον ἐπιδρομέα τοῦ Ἄξονος Ἰταλόν, ἀλλ' ὑπέκυψεν ὅταν ἡ σύμμαχός του Γερμανία ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν του καὶ ἔτσι, εἰς διμέτωπον ἀγῶνα, πρὸ ὑπερτέρων ἀσυγκρίτως δυνάμεων δύο αὐτοκρατοριῶν, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941, ὑπεδουλώθη.

Παγκοσμίως δὲν ἦτο παραδεκτὴ καὶ οὐδέποτε ἐχρησιμοποιήθη ἡ φρᾶσις «Ἡ Ἑλλὰς ἡττήθη», διότι ὁ ἡρωικὸς ἑλληνικὸς στρατὸς διὰ τῆς νίκης του ἐπὶ τῆς ἰταλικῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Μουσολίνι εἶχε χαράξει καὶ σαλπίσει ἀνὰ τὸν κόσμον νέον δόγμα, τὸ περίφημον: «Οἱ **ἥρωες** πολεμοῦν σὰν **Ἕλληνες**».

Τρία χρόνια καὶ πλέον κράτησε ἡ σκλαβιά. Σκλαβώθηκε ὁ τόπος, ἀλλὰ δὲν σκλαβώθηκε καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἕλληνος. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ τοῦτο, διότι εἶναι ξένον, εἶναι ἄγνωστον διὰ τὴν ἑλληνικὴν Φυλὴν καὶ ἡ παράδοσις αὐτη διατηρεῖται ἄτρωτος καὶ ἀλώβητος ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Μέσα στὰ χρόνια αὐτά, στὰ μαρτυρικὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ὁ Ἕλλην δὲν ἄφησε τὸν κατακτητὴν ἀνενόχλητον, τοὐναντίον τὸν ἐπολέμησε παντοειδῶς, τὸν ἐκούρασε, τὸν ἔφθειρε καὶ τὸν περιήγαγεν εἰς πλήρη ἐξουθένωσιν.

Μέσα στὰ τρία αὐτὰ χρόνια τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων προσέφερε ποταμοὺς ἱδρῶτος καὶ ἀναριθμήτους ἀσκοὺς αἵματος.

Οἱ ἡρωικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δεχθέντες ἀναντιρρήτως τὴν ἐντολὴν τῆς τότε εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπελθούσης Κυβερνήσεως:

«Παραμείνατε εἰς τὰς θέσεις σας ὡς στήριγμα τοῦ ἡρωικοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ», ἐπολέμησαν τοὺς κατακτητὰς μὲ ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διέθετον καὶ τὰς ἐπηυξημένας ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος δυνατότητας, ἐπροστάτευσαν ὅσον ἠδύναντο τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ διὰ τῶν θυσιῶν των, ἐν τῇ ἐπιδιώξει ταύτῃ, ἐπιστοποίησαν τοῖς πᾶσιν ὅτι ἐπέτυχον τῆς ἀποστολῆς των.

Διὰ τῆς σθεναρᾶς ταύτης ἀντιστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν συμμάχων ὁ ἐχθρὸς ἠττήθη ὁριστικῶς καὶ τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1944, ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, ἠτένισε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ἀττικὸν οὐρανὸν μὲ τὸ γλυκύτατον μειδίαμα τῆς **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.**

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἀθηνῶν πανηγυρίζομεν καὶ συνεορτάζομεν σήμερον, 18ην Ὀκτωβρίου, διότι ἀποτελεῖ αὕτη ἐπέτειον τῆς ἐλεύσεως εἰς Ἀθήνας, τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1944, τῆς Ἐθνικῆς τότε Κυβερνήσεως, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ ἡγέτου τῆς Ἑλλάδος κ. Γεωργίου Παπανδρέου, εἰς ὃν ἀναντιρρήτως ὀφείλεται τὸ μέγα ἐπίτευγμα ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀπηλευθερώθη τότε ἀναιμάκτως.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἡμέραν, ἂς εὐχηθῶμεν ἐκ βάθους ψυχῆς, νὰ συνεορτάσωμεν τὸ ἐλευσόμενον ἔτος 1965 τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὴν Ἕνωσιν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος τῆς μαρτυρικῆς μεγαλονήσου τῆς Κύπρου, τὸ χῶμα τῆς ὁποίας μὲ τόσον ἑλληνικὸν αἷμα ποτίζεται μέχρι σήμερον.

Ἐνατενίζοντες πάντοτε εἰς τὰ μεγάλα τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος ἰδανικά, ἂς ἀναφωνήσωμεν ὁμοῦ : Ζήτω ἡ Ἑλλάς. Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ἡ Ἀστυνομία Πόλεων».

Τὸν λόγον τοῦ κ. Κρύου ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι συνεχάρησαν τὸν ὁμιλητὴν γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς, ὁμολογουμένως, λίαν συγκινητικῆς ὁμιλίας του.

Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΕΠΑΘΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἀπὸ 20—23.30′ ὥρας τῆς 28-9-64, εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου 16 ἐντευκτήρια τῆς Ε.Λ.Π.Α., ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων τῶν Πανελληνίων Σκοπευτικῶν Ἀγώνων 1964, ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Μυλωνᾶ.

Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α′ κ. Εὐάγγελος Ἀναστασίου, ὁ Ἀντιναύαρχος ἐ.ἀ. καὶ πρόεδρος τῆς Σκοπευτικῆς Ὁμοσπονδίας Ἑλλάδος κ. Λούνδρας Δ., ὁ Ἀντιστράτηγος ἐ.ἀ. κ. Παπαρρόδου Μ., ὁ Ἀντιστράτηγος ἐ.ἀ. κ. Παπαγεωργόπουλος Κ., ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ἀθλητισμοῦ κ. Ν. Βῆχος, ὁ Γραμματεὺς τῆς Σ.Κ.Ο.Ε. Συνταγματάρχης κ. Τσεπαπαδάκης Χ., ὁ Γραμματεὺς τῆς Π.Σ.Ε. κ. Εὐσταθίου Ν. καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπισήμων προσώπων.

Ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας, καταχειροκροτηθεῖσα πολλάκις ὑπὸ πάντων τῶν παρευρισκομένων, ἐπέτυχε καὶ πάλιν τὰς περισσοτέρας ὁμαδικὰς νίκας, καταρρίψασα συγχρόνως δύο νέα πανελλήνια ρεκόρ, τὰ ὁποῖα κατεῖχεν εἰς προηγουμένους ἀγῶνας της.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀπονομῆς, ἐπηκολούθησεν ἰδιαιτέρα τελετὴ ὑπὲρ τοῦ Ἀντιναυάρχου ἐ.ἀ. καὶ προέδρου τῆς Σ.Κ.Ο.Ε. κ. Λούνδρα Δημητρίου, καθ' ἣν ἀπενεμήθη ἀναμνηστικὴ πλάξ μετὰ περγαμηνῆς διὰ τὰς ἐπὶ 60 ἔτη προσφερθείσας ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν σκοποβολὴν ὑπηρεσίας.

Τὰ ἀποτελέσματα ἀναλυτικώτερον ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Α′) Πιστόλιον 0,22, ἐκ 50μ.

1η. Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων	2055/2400
2α. Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ	2024/2400
3η. Ὁμὰς Πανελ. Σκοπ. Ἑταιρίας	1928/2400

Β') Τυφέκιον 0,22, πρηνηδόν, 60 βολαὶ

1η: Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων	2325/2400	(Νέον πανελ. ρεκὸρ)
2α: Ὁμὰς Πανελ. Σκοπ. Ἑταιρίας	2314/2400	
3η: Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ	2307/2400	

Γ') Στρατιωτικὸν περίστροφον

1η: Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ	2180/2400
2α: Ὁμὰς Βασ. Ἀεροπορίας	2143/2400
3η: Ὁμὰς Βασ. Χωροφυλακῆς	2142/2400

Δ') Τυφέκιον 0,22, γονυπετῶς, 40 βολαὶ

1η: Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων	1437/1600
2α: Ὁμὰς Πανελ. Σκοπ. Ἑταιρίας	1404/1600
3η: Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ	1400/1600

Ε'. Τυφέκιον 0,22, ὀρθίως, 40 βολαὶ

1η: Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων	1336/1400	(Νέον πανελ. ρεκὸρ)
2α: Ὁμὰς Πανελ. Σκοπ. Ἑταιρίας	1321/1400	
3η: Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ	1301/1400	

ΣΤ') Τυφέκιον 0,22, τρεῖς στάσεις, βολαὶ 120

1η: Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων	4312/4800
2α: Ὁμὰς Πανελ. Σκοπ. Ἑταιρίας	4275/4800
3η: Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ	4252/4800

Ζ') Αὐτόματον πιστόλιον 0,22, 60 βολαὶ

1η: Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ	2242/2400	(Νέον πανελ. ρεκὸρ)
2α: Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων	2162/2400	
3η: Ὁμὰς Πανελ. Σκοπ. Ἑταιρίας	2116/2400	

Ἐξ ἄλλου: α) ὁ ὑπαστυνόμος Α' κ. Ραυτόπουλος Παναγιώτης, ἐπέτυχε 2αν νίκην εἰς τὸ πιστόλιον ἀκριβείας 50μ., β) Ὁ ἀστυφύλαξ κ. Σκαραφίγκας Ἰωάννης, δύο πρώτας νίκας εἰς τὸ τυφέκιον 0,22, ἐκ τῆς στάσεως γονυπετῶς καὶ πρηνηδόν, καὶ γ) ὁ ὑπαρχιφύλαξ κ. Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος 3ην νίκην εἰς τὸ τυφέκιον 0,22, ἐκ τῆς στάσεως τοῦ ὀρθίως καὶ 2αν ἐκ τῆς στάσεως τοῦ γονυπετῶς.

Τελικῶς δὲν ἐπραγματοποιήθη, διὰ λόγους τεχνικούς, (διότι, ἡ Ἑλλὰς στερεῖται καταλλήλου σκοπευτηρίου πολεμικοῦ τυφεκίου) τὸ ἀγώνισμα τοῦ πολεμικοῦ τυφεκίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν βαθμολογίαν ἔτι περισσότερον τὴν ὁμάδα τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Ἀστυνόμον Α' κ. Κρύον Βασίλειον (Ἀρχηγὸς ὁμάδος, προπονητὴς καὶ σκοπευτὴς) καὶ μέλη τούς: Ὑπαστυνόμον Α' κ. Παναγιώτην Ραυτόπουλον, Δοκίμους Ὑπαστ. κ.κ. Παναγιώτην Δαλιάνην, καὶ Διαμαντῆν Κακαβᾶν, τοὺς Ἀρχιφύλακας κ.κ. Δημήτριον Καλφακάκον καὶ Δημήτριον Κιτσάκην, τὸν Ὑπαρχιφύλακα κ. Νικόλαον Τριανταφυλλόπουλον, καὶ τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Κωνσταντῖνον Μπέλπαν, Γεώργιον Φωτόπουλον, Ἰωσὴφ Σεργεντάνην, Ἰωάννην Σκαραφίγκαν, Σταῦρον Σκουτέλαν, Γεώργιον Νικάκον, Εὐθύμιον Παπαχρήστου καὶ Γεώργιον Ἰωαννίδην.

Θεωροῦμε ὑποχρέωσί μας νὰ συγχαροῦμε δημοσίως τὰ μέλη τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος, τὰ ὁποῖα, ὅπως παλαιότερα, ἔτσι καὶ ἐφέτος μᾶς ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ νοιώσουμε ὑπερηφάνεια γιὰ τὶς ἐπιτυχίες ποὺ ἐσημείωσαν στοὺς πανελληνίους σκοπευτικοὺς ἀγῶνες. Ἰδιαίτερα θὰ πρέπει νὰ ἐξαρθῆ τὸ προσωπικὸν ἐνδιαφέρον ποὺ ἐκδηλώνει πάντοτε γιὰ κάθε ἐκδήλωσι τῆς σκοπευτικῆς ὁμάδος ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ

Σώματος, καθὼς καὶ οἱ πολύτιμες ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει στὴν σκοπευτικὴ ὁμάδα ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς κ. Κρύος.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΟΜΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΙΣ ΛΑΜΠΡΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ

ΚΑΙ στὸ προηγούμενο τεῦχος, στὸ μέρος τῶν εἰδήσεων καὶ πληροφοριῶν, ἀσχοληθήκαμε γιὰ λίγο μὲ τὶς ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις τῆς ἀστυνομικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος.

Πρόσφατες ὅμως καὶ πάλιν ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις αὐτῆς, μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ ἐπανέλθουμε καὶ νὰ συγχαροῦμε τὰ μέλη τῆς ἀστυνομικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος, ποὺ μᾶς χαρίζουν ἀληθινὰ συγκινητικὲς στιγμὲς κάθε φορὰ ποὺ παρακολουθοῦμε

Ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς κ. Μπότσης καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Καραμπέτσος, ἐν μέσω τῶν διαιτητοῦ, ἐποπτῶν γραμμῶν καὶ ποδοσφαιριστῶν τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος, μετὰ τὸν εἰς τὸ γήπεδον «Καραϊσκάκη» τελεσθέντα τὴν 14-10-1964 ἀγῶνα Παναθηναϊκοῦ – Ἀστυνομίας.

διάφορες ἐμφανίσεις της. Ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ὁ ἀθλητισμὸς στὴν Ἀστυνομία σημειώνει ζηλευτὲς ἐπιτυχίες καὶ δὲν εἶναι λίγες οἱ φορὲς ποὺ ὁ ἡμερήσιος τύπος ἐσχολίασε λίαν κολακευτικὰ τὶς παντὸς εἴδους ἀθλητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Ἀστυνομίας. Σήμερα, μὲ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀθλητισμοῦ ποὺ παρουσιάζεται στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις καὶ στὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ μὲ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποστήριξι κάθε ἀθλητικῆς ἐκδηλώσεως ἐκ μέρους τῆς ἑκάστοτε ἡγεσίας τοῦ Σώματος, πρέπει, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, νὰ ἐπανδρωθοῦν τὰ ἐπὶ μέρους τμήματα τοῦ ἀθλητισμοῦ τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συνεχισθοῦν τὰ μέχρι τώρα λαμπρὰ ἐπιτεύγματα στὸν τομέα αὐτόν.

Μιλώντας, ὅμως, εἰδικώτερα γιὰ τὴν ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα, στὴν ὁποία ὡς γνωστὸν συμμετέχουν παῖκτες μεγάλων σωματείων, Α΄ καὶ Β΄ ἐθνικῆς κατηγορίας, ἔχουμε τὴν γνώμην ὅτι θὰ πρέπει νὰ καταβληθῆ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς νέας

κατατάξεως ἀστυνομικῶν, κάθε δυνατὴ προσπάθεια ἐξευρέσεως νέων ποδοσφαιριστῶν, ποὺ θὰ πλαισιώσουν καὶ θὰ ἐνισχύσουν τὰ ἄξια συγχαρητηρίων μέλη τῆς σημερινῆς ἀστυνομικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος.

Οἱ καινούργιες λαμπρὲς ἐμφανίσεις τῆς ἀστυνομικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος, ποὺ μᾶς ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναγράψουμε γι' αὐτές, εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Τὴν 7-10-1964 ἡ ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς, κατόπιν προσκλήσεως τῆς ἀντιστοίχου ὁμάδος τῆς Λαμίας «Λαμιακός», μετέβη στὴν Λαμία καὶ συνηντήθη φιλικῶς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φέρη ἰσοπαλίαν, 1-1, πρὸς τὴν ἰσχυρὰν τοπικὴν ὁμάδα καὶ νὰ ἀποσπάση τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τόσο γιὰ τὸ τιμητικὸ ἀποτέλεσμα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐν γένει ἄψογη ἀθλητικὴ ἐμφάνισί της. Τὸ τέρμα τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος ἐσημείωσεν ὁ ἀστυφύλαξ Δροσόπουλος.

2) Τὴν 14-10-1964 καὶ ἀπὸ 15.30' μέχρι 17.30' ὥρας, στὸ στάδιο Καραϊσκάκη, ἡ ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνηντήθη σὲ φιλικὸ ἀγῶνα, ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ο.Φ.Α. Ἀθηνῶν, μὲ τὴν πρώτην ἀναπληρωματικὴν ὁμάδα τοῦ «Παναθηναϊκοῦ», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διατηρήση ἰσόπαλον ἀποτέλεσμα, 1-1, προκαλώντας, λόγω τῆς δυναμικότητος τῆς ἀντιπάλου ὁμάδος, τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων ἐπισήμων καὶ τὰ κολακευτικὰ σχόλια τοῦ ἀθλητικοῦ τύπου. Τὸν ἀγῶνα, ἐκτὸς τῶν 10.000 περίπου θεατῶν, παρηκολούθησαν ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς κ. Μπότσης, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος, οἱ κυρίες τοῦ Ο.Φ.Α., ὁ τέως ὑπουργὸς καὶ ἤδη βουλευτὴς κ. Βρανόπουλος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Ἀρχοντουλάκης, ὁ ἐφοπλιστὴς κ. Γκούμας καὶ ἄλλοι. Τὸ ἔπαθλον τοῦ ἀγῶνος ἀπενεμήθη, τιμῆς ἕνεκεν, στὴν ὁμάδα τοῦ «Παναθηναϊκοῦ». Τὸ τέρμα τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος ἐπέτυχεν ὁ ἀστυφύλαξ Σιδηροκαστρίτης.

3) Τὴν 21-10-1964, κατόπιν προσκλήσεως τῆς τοπικῆς ὁμάδος τοῦ Ναυπλίου «Πανναυπλιακὸς» (Β' ἐθνικῆς κατηγορίας), ἡ ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς μετέβη στὸ Ναύπλιον ὅπου καὶ συνηντήθη φιλικῶς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ νικήση τὴν τοπικὴ ὁμάδα μὲ τέρματα 2—1, ποὺ ἐπέτυχον ἐκ μέρους μὲν τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος οἱ ἀστυφύλακες Νικολαΐδης καὶ Δροσόπουλος, ἀπὸ μέρους δὲ τῆς ἀντιπάλου ὁμάδες ὁ ποδοσφαιριστὴς Κατωπόδης.

Συγχαίροντας τοὺς ποδοσφαιριστὰς τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος γιὰ τὶς λαμπρὲς ἐμφανίσεις των, θεωροῦμε ὑποχρέωσί μας νὰ εὐχαριστήσουμε καὶ τὶς ἀντίπαλες ὁμάδες, τόσο γιὰ τὴν πρόσκλησί τους, ὅσο καὶ γιὰ τὰ φιλόξενα αἰσθήματα ποὺ ἐπέδειξαν.

ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Οἱ ΕΝΟΠΛΕΣ Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, συμμετέχοντας στὶς πανελλήνιες ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, διωργάνωσαν τὴν 25-10-64 στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο εἰδικὴ γιορτή, τὰ «Ἐλευθέρια». Τὴν ὅλη φροντίδα εἶχεν ἀναλάβει ἡ Α.Σ.Δ.Ε.Ν.

Ἔτσι τὴν Κυριακὴ 25 Ὀκτωβρίου, παρουσία τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Κωστοπούλου, ποὺ ἐξεπροσώπει τὸν κ. Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως, τῶν ὑπουργῶν κ.κ. Χούτα, Πολυχρονίδη, Βαρδινογιάννη, Στεφανίδη καὶ Ἀκρίτα, τῆς ἡγεσίας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἀνωτάτων καὶ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ πάνω ἀπὸ 30 χιλιάδων λαοῦ, γιορτάσθηκαν στὸ Στάδιο, τὰ «Ἐλευθέρια», ποὺ ὁμολογουμένως σημείωσαν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

Τὸ πρόγραμμα ἄρχισε μὲ σύντομη ὁμιλία τοῦ κ. Κωστοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε μὲ λίγα, ἀλλὰ μεστὰ περιεχομένου, λόγια στὴν προσωπικότητα τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Στὴν συνέχεια, παρήλασαν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους, κάνοντας

τὸν γῦρο τοῦ Σταδίου, οἱ μουσικὲς τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, διάφορα στρατιωτικὰ τμήματα, τμήματα τῆς Μέσης καὶ 'Ανωτάτης 'Εκπαιδεύσεως, τμῆμα φρακοφόρων καὶ τμῆμα προσκόπων καὶ ὁδηγῶν—προσκόπων. 'Επηκολούθησαν θεαματικὲς ἐπιδείξεις τμήματος μοτοσυκλεττιστῶν τῆς Ε.Σ.Α., ποὺ ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ ποιότης των, συνήρπασαν τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ τοὺς χειροκρότησαν παρατεταμένα.

Στὸ ἀγώνισμα τῆς σκυταλοδρομίας 4Χ100, ποὺ πῆραν μέρος ἀθληταὶ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, φέροντες ὅπλο καὶ πλήρη ἐξάρτησι, ἐπρώτευσεν ἡ ὁμὰς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ποὺ ἀποτελοῦσαν: ὁ ἀρχιφύλαξ Κατσέρης καὶ οἱ ἀστυφύλακες Πολίτης, Νάκας καὶ Παππᾶς. Στὸ ἴδιο ἀγώνισμα 2α ἦρθεν ἡ ὁμὰς τῆς 'Αεροπορίας, 3η ἡ τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, 4η ἡ τοῦ Στρατοῦ, 5η ἡ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ 6η ἡ τοῦ Ναυτικοῦ.

Στὸ ἀγώνισμα τῶν 440 μέτρων, μὲ ὅπλο καὶ πλήρη ἐξάρτησι, 1ος ἦλθεν ὁ χωροφύλαξ Μυλωνόπουλος, 2ος ὁ ἀστυφύλαξ Κόρμαλης, 3ος ὁ σμηνίτης Κουτσούλης, 4ος ὁ στρατιώτης Γιαννόπουλος, 5ος ναύτης καὶ 6ος λιμενοφύλαξ. Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὑπεβλήθη ἔνστασις γιὰ τὴν πρώτη θέσι, γιατὶ ὁ Μυλωνόπουλος στὴν στροφὴ τοῦ Σταδίου εἰσῆλθε στὴν γραμμὴ τοῦ Κόρμαλη καὶ τοῦ ἀνέκοψε ἔτσι τὴ πορεία.

Στὸ ἀγώνισμα «Κρητικὸ βόλι» μόνον ἡ 'Αστυνομία Πόλεων συμμετέσχε, γιατὶ οἱ λοιπὲς ὁμάδες, ἐστεροῦντο καταλλήλων ἀθλητῶν. Πρῶτος ἦλθεν ὁ ἀστυφύλαξ Μπιδέλης, 2ος ὁ ἀστυφύλαξ Τσιγκουνάκης, 3ος ὁ ἀστυφύλαξ Μπιμπλῆς καὶ 4ος ὁ ἀστυφύλαξ Χριστάκης.

'Η ὅλη γιορτὴ ἔκλεισε μὲ κρητικοὺς χοροὺς καὶ τραγούδια καὶ μὲ τὴν ἀφὴ πυροτεχνημάτων. 'Αξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ θεαταὶ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκούσουν ἀπόσπασμα μαγνητοφωνημένης μαντινάδας ποὺ τραγούδησε στὰ 1897 ὁ 'Ελευθέριος Βενιζέλος.

'Εκφράζουμε τὰ θερμά μας συγχαρητήρια στοὺς ἀθλητὰς τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ μὲ τὶς λαμπρὲς καὶ πάλιν ἐμφανίσεις των, ἐξεπροσώπησαν ἐπαξίως τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκαλέσουν τὰ κολακευτικὰ σχόλια τῶν παρισταμένων.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

Παράλληλες ὧρες

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΜΗΝΑ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ**

Πρὸ καιροῦ, συνεργάτης ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ, στὸ ὅλο ἀγάπη χρονογράφημα ποὺ μᾶς ἀφιέρωσεν, ἔγραφε, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς στὸν ἐπίλογο :

«... Λυώνουν στὰ πόδια τους, οἱ Καρπόζηλοι τῆς ὀρθοστασίας ! »...

Καὶ μᾶς γεμίζει χαρὰ ἡ ἀναγνώρισις—ποὺ πάντα γίνεται—τοῦ μόχθου μας καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσφέρουμε σὲ κάθε περίστασι, ἀλλὰ στὴν προκειμένη περίπτωσι—τοῦ χρονογραφήματος—σὰν ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι θὰ προσθέταμε :

Καὶ οἱ Ἰὼβ τῆς ἀνεξαντλήτου ὑπομονῆς ! Καὶ οἱ Καμπαφλῆδες—τὴν αὐγὴ—τῆς ἀγρύπνιας ! Καὶ οἱ πρωταθληταὶ—τὸ καταχείμωνο—τοῦ κρύου καὶ τοῦ χιονόνερου... Καὶ πολλῶν ἄλλων ἀθλημάτων. Ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς φύσεως πρωταθληταί.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πρέπει νά... περιαυτολογοῦμε, γι' αὐτό, τὸν δικό μας τὸ μόχθο καὶ τὶς ἰδιότυπες συνθῆκες ἐργασίας, ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὶς δοῦμε παράλληλα καὶ πρὸς τῶν ἄλλων συνανθρώπων μας τὰ—ἀνάλογα ἀπὸ πλευρᾶς μόχθου καὶ ὡραρίου—ἐπαγγέλματα, ποὺ τοὺς ἀπομακρύνουν κι' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ σπίτια τους, ἡμέρες καὶ ὧρες ποὺ οἱ ἄλλοι ἐργαζόμενοι ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τῆς θαλπωρῆς ἢ τῆς... ἀργίας τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἄλλων ἡμερῶν—τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων.

Ἂς ἀρχίσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὰ ἐπαγγέλματα τῆς ὀρθοστασίας. Καὶ «πρῶτος τῇ τάξει» εἶναι ἀσφαλῶς ὁ ταχυδρόμος. Ὄχι βέβαια ἐκεῖνος ποὺ κατὰ τὸ γνωστὸ τραγούδι «πέθανε», γιατὶ αὐτὸς πλέον... ὁριζοντιώθη—ὁ τυχερός !—καὶ «ἐγλύτωσε» ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία μιὰ γιὰ πάντα, ἀλλὰ ὁ δικός μας, ὁ ζωντανὸς ταχυδρόμος. Αὐτὸς ἐργάζεται ὄχι μόνο ὀρθός, (σκεφθῆτε πόσο... γρήγορα θὰ ἔπαιρναν—σὲ ὅλο τὸν κόσμο—οἱ παραλῆπται τὰ γράμματά τους ἂν ἐργαζόταν καί... ξαπλωμένος !) ἀλλὰ καὶ τρέχοντας καὶ διαβάζοντας καὶ ἐπὶ πλέον καὶ μὲ τὸ λουρὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ σάκου, σὰν εἶδος ζυγοῦ, ἐπὶ τοῦ τραχήλου του ! Κι' αὐτὸς ὁ συνάνθρωπός μας, ἀληθινὰ λυώνει στὰ πόδια του ἀνεβοκατεβαίνοντας σκάλες, ψάχνοντας νὰ βρῇ δρόμους χωρὶς πινακίδες καὶ ἀριθμούς, γραμμένους βέβαια στὶς ἐπιστολές, ἀλλ' ἀγράφους στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο.

Ἴσως ὅμως νὰ παρατηρήσῃ κανείς, ὅτι ὁ ταχυδρόμος θὰ ἔχῃ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βλέπει τήν... πελατεία του νὰ χαμογελᾷ· γιατὶ αὐτὸς δὲν μοιράζει κλήσεις καὶ δὲν κρατᾷ ἐντάλματα ὅπως, πολλὲς φορές, ἐμεῖς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δυστυχῶς δὲν συμβαίνει πάντα· γιατὶ καὶ ὁ ταχυδρόμος, ἐκτὸς τῶν διαφόρων ἐπιταγῶν, καρτῶν, «τσὲκ» καί... περιπαθῶν ἀνταποκρίσεων, μοιράζει καὶ ἐπιστολὲς μὲ τὸ γνωστὸ μαῦρο περιθώριο καὶ τὸ χειρότερο ἀκόμη... εἰδοποιητήρια τῆς Ἐφορίας ! Καὶ τότε ὄχι μόνο χαμόγελα δὲν ἀνθίζουν στὰ πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ τὸ σκυλὶ τοῦ σπιτιοῦ τὸν ἀποπαίρνει γαυγίζοντας... Στὴν στροφὴ τῆς γωνίας, ὁ ταχυδρόμος συναντᾷ τὸν ἀστυφύλακα ποὺ περιπολεῖ, ἀνταλλάσσουν χαιρετισμοὺς μὲ κατανόησι καί, χαμογελαστοί, συνεχίζουν νὰ προσφέρουν στὸ κοινὸ τὶς ὑπηρεσίες τους. Ἄλλος... μεγάλος τῆς ὀρθοστασίας εἶναι ὁ σερβιτόρος. Κι' αὐτὸς ὄχι μόνο ἐργάζεται ὄρθιος, ἀλλὰ καὶ φωνάζει τρέχοντας—γλυκὺν ὀθωμανικόν !! ὑποβρύχια δύο ! — καὶ κρατᾷ σὲ ἰσορροπία δίσκους μὲ ποτήρια καὶ πιάτα μὲ σοῦπες, κάνει λογαριασμοὺς στὸ ἄψε-σβῆσε, καί... παίζει καὶ τὸ μάτι του, ἕτοιμος νὰ σπεύσῃ στὸ παραμικρὸ νεῦμα κάθε ἰδιοτρόπου πελάτου.

Ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀτελείωτα εἶναι τὰ ἐπαγγέλματα τῆς ὀρθοστασίας, ἔτσι γιὰ νὰ ἀλληλοπαρηγορούμεθα καὶ νὰ μή... λυγίζουμε ἐμεῖς οἱ πιστοί τους.

Κι' ὅταν ὁ ἀστυφύλακας περιπολεῖ τὶς νύχτες στοὺς δρόμους, πόσους καὶ πόσους ἐπαγγελματίες τῆς νύχτας δὲν συναντᾷ ! Πρῶτοι καὶ καλύτεροι : Οἱ ταξιτζῆδες, οἱ νυχτοφύλακες, οἱ ἐργάτες τῆς «νυχτερινῆς βάρδιας», οἱ μουσικοὶ τῶν νυ-

κτερινῶν κέντρων, καί, γιατὶ ὄχι, καὶ οἱ δυστυχισμένες γυναῖκες τῶν παρόδων . . .

Ὅμως ἔρχονται καὶ κάτι ὧρες τῆς νύχτας—«γλυκὸς ὁ ὕπνος τὴν αὐγή...»—ποὺ τὰ μέλη κουράζονται καὶ βαραίνουν τὰ βλέφαρα. Ἀλλά, δὲν εἴμαστε μόνοι· τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ὁδηγὸ τοῦ λεωφορείου καὶ τοῦ τραίνου, στὸν τιμονιέρη τοῦ βαποριοῦ, στὸ στρατιώτη ποὺ φυλάει τὰ σύνορα καὶ ἀκόμη, στὸν χειρουργὸ τοῦ διανυκτερεύοντος νοσοκομείου, ποὺ ἐπεμβαίνει μὲ τὸ νυστέρι του σὲ περιστατικὸ ἔκτακτο... Καὶ ἔρχεται—εὐτυχῶς—ἡ Εὐθύνη μὲ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπό της, μᾶς ἀποτινάσσει τὴ νάρκη, καὶ τὸ καθῆκον ἐπιτελεῖται ὅπως πρέπει καὶ ἀγόγγυστα...

Ἀλλὰ καὶ τὶς ξεχωριστὲς μέρες τοῦ χρόνου, τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι βάζουν τὰ καλά τους καὶ μὲ τὶς οἰκογένειές τους ἑτοιμάζονται νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία, ἐμεῖς φεύγουμε ἀπὸ τὰ σπίτια μας, φορώντας τὴ στολή μας, γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ὑπηρεσία μας. Καὶ καμαρώνουμε—ἢ μελαγχολοῦμε—ὅτι μόνο ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἥρωες ! Ἀδίκως ὅμως. Καὶ νὰ γιατί :

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι μας, στὴ γωνία τῆς γειτονιᾶς μας, ὁ κόκκινος σταυρὸς μᾶς λέει πὼς τὸ φαρμακεῖο διανυκτερεύει· μία περίπτωσις. Ξαφνικὰ θυμόμαστε νὰ κάνουμε ἕνα τηλεφώνημα, παίρνουμε τὸ 18 γιὰ πληροφορίες καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἡ τηλεφωνήτρια μᾶς ἐξυπηρετεῖ· ἄλλη περίπτωσις. Ἀλλὰ καὶ στὴ στάσι, ἔρχεται τὸ λεωφορεῖο· καὶ δὲν ἔρχεται μόνο του, ἄνθρωπος εἶναι στὸ τιμόνι του· ἄλλη μία περίπτωσις. Κι' ὅταν φθάσουμε στὸ Τμῆμα, ὁ Διοικητὴς ἔχει φθάσει ἤδη· συνηθισμένη περίπτωσις... Κι' ἔτσι, ἡ ζωή, ἔστω σκληρὴ καὶ ἀνελέητη, δὲν ἀφήνει ποτὲ τὸν ἄνθρωπο μόνο του· τὸν κάνει ὁμάδα καὶ τὸν ρίχνει στὴν πάλη της μὲ συνεργάτες. Καὶ ἀγωνίζεται πρωὶ καὶ βράδυ, μέρα καὶ νύχτα, χειμώνα καὶ καλοκαίρι, γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμί του, νὰ βοηθήση τὸ διπλανό του, νὰ κάνη τὸ χρέος του, μὲ οὐσιαστικὴ ἀμοιβή, τὴν ἐλπίδα τοῦ Αὔριο...

Πρὸ καιροῦ, συνεργάτης ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ, στὸ ὅλο ἀγάπη χρονογράφημα ποὺ μᾶς ἀφιέρωσεν, ἔγραφε, μεταξὺ ἄλλων, στὸν ἐπίλογο : «... Δίνουν τὴ μάχη μέσα στὴν ψυχή τους...». Κι' ἐμεῖς, σὰν ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι, θὰ θέλαμε νὰ προσθέσουμε.

Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες στὰ πεδία τῶν μαχῶν, γιὰ νὰ πᾶνε κοντὰ στὸ δέντρο τῆς δάφνης, περνοῦν πολεμώντας μέσα ἀπὸ φλόγες καὶ χαρακώματα. Τὸ ἴδιο καὶ μεῖς· γιὰ νὰ πᾶμε κοντὰ στὸ ἴδιο δέντρο τῆς δάφνης, πολεμᾶμε συνέχεια... Πολεμᾶμε, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς διάφορες «Σειρῆνες»—ὕλη καὶ ἰδέες—ποὺ χορεύουν ὁλόγυρα. Καὶ στὴν ἐποχή μας, καὶ γιὰ μᾶς τοὺς νέους, οἱ «Σειρῆνες» χορεύουν ὁλόγυμνες! Μὰ δὲν χανόμαστε... Γιατὶ ἡ Ἰθάκη, ὅπως καθένας τὴ νοιώθει—εἶναι ὁ στόχος μας...

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ

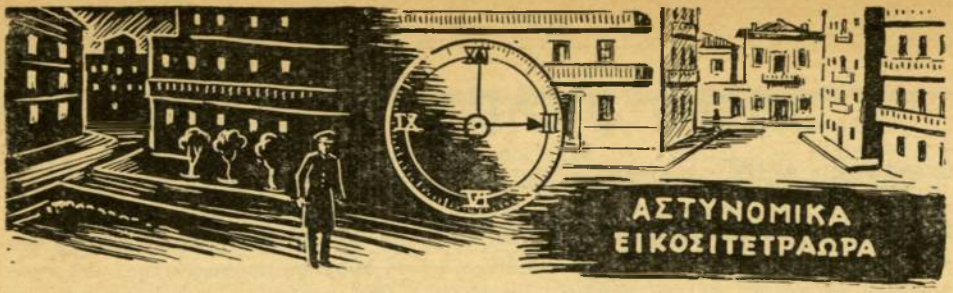
ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἥρωες τῆς Ἀστυνομίας,
ἐσεῖς ποὺ πέσατε στὴ γῆ ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας,
γράψατε μὲ τὸ αἷμα σας τὴν πιὸ ἔνδοξη σελίδα
καὶ τῆς Φυλῆς ζωντάνεψαν πάλι τὰ πεπρωμένα,
γιὰ τὴν γλυκειὰ πατρίδα.

Ὦ ἐσεῖς ἄγνωστοι ἥρωες τῆς Ἀστυνομίας,
θὰ εἶστε πάντα σύμβολα,
τοῦ ἡρωικοῦ μας τόπου πυρσοί,
ποὺ θὰ φωτίζετε τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας
ἡρωικοὶ νεκροί μας.

Ν. ΑΒΑΤΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

ΑΝΕΚΑΘΕΝ ἡ ἀπάτη ἐχαρακτηρίζετο διὰ τὰς δύο ἐξοργιστικάς της μορφάς: Διὰ τὴν ἀπίθανον ἐφευρετικότητα τῶν ἀπατεώνων καὶ διὰ τὴν ἀπίθανον ἀφέλειαν τῶν θυμάτων. Αὐταὶ αἱ μορφαὶ ὑπάρχουν καὶ σήμερον καὶ θὰ ὑπάρχουν ὅσον . . .ὑπάρχουν ἄνθρωποι. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς λοιπόν, ἡ ἐξοργιστικὴ πλευρὰ τῆς ἐφευρετικότητος τῶν ἀπατεώνων ἐξαντλεῖται μὲ τὸν πολλὰ σεσημασμένον κακοποιὸν Β.Κ.Ο. Ὁ «ἀετὸς» αὐτὸς ἐπέβη ἑνὸς πειρατικοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἰς μίαν στιγμήν, κατὰ τὴν διαδρομήν, παρεκάλεσε τὸν ὁδηγὸν νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ τοῦ ἀγοράσῃ εἰς τὸ παρακείμενον περίπτερον μίαν ἐφημερίδα. Ὅταν ὁ ὁδηγὸς ἐπέστρεψε διεπίστωσε δύο τινά: ἐξαφάνισιν τοῦ ἐπιβάτου καὶ ἐξαφάνισιν τῆς ταυτότητός του, τὴν ὁποίαν μαζὶ μὲ ἄλλα «χαρτιὰ» ἐφύλασσεν ὁ χριστιανὸς εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς θέσεώς του ἐρμάριον. Ἔλαβε τότε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, κατέθεσε τὰ τῆς κλοπῆς τῆς ταυτότητος καὶ τοῦ ἀπολεσθέντος «ἀγωγίου» καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅπου νέα δεινὰ τὸν ἀνέμενον: Ἡ μητέρα του τὸν ὑπεδέχθη ἀνάστατος καὶ κλαίουσα, τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν ἠσπάσθη καὶ γενικῶς ἔδειξε παντοιοτρόπως τὴν χαράν της διότι.... ἡ Ἀστυνομία τὸν εἶχε ἀφήσει ἐπὶ τέλους ἐλεύθερον! Ἐμβρόντητος τότε ὁ δυστυχὴς ὁδηγὸς ἔμαθεν ἀπὸ τὴν γραίαν μητέρα του ὅτι εἶχε τραυματίσει ἕνα ἄτομον, ὅτι εἶχε «μπλέξει» πολὺ ἄσχημα ὡς ἐκ τούτου μὲ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὰ δικαστήρια καὶ ὅτι εἶχε δώσει τὴν ταυτότητά του εἰς ἕνα φίλον του, διὰ νὰ «πεταχθῇ» ὡς τὴν μητέρα του καὶ νὰ πεισθῇ ἐκείνη—μὲ τὸ πειστικώτατον αὐτὸ στοιχεῖον—νὰ τοῦ δώσῃ 2.000 δραχμάς, ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο ὁπωσδήποτε διὰ τὸ «ξεμπλέξιμο». . .

***

Ἐξοργιστικὸν λοιπὸν διὰ τὴν φαντασίαν, τὴν ἐφευρετικότητα τοῦ ἀπατεῶνος τὸ ἐπεισόδιον αὐτό. Εἶχεν ὁ ἀπατεὼν ὑπολογίσει εἰς τὸν βαθὺν συναισθηματικὸν παράγοντα τοῦ ἀτόμου καὶ ἐνήργησεν ἐπὶ «ἀσφαλῶν» βάσεων.... Τώρα ἡ ἄλλη μορφή: Διαβάζω εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὰς Πάτρας, μία τσιγγάνα ἐπλησίασε σύγχρονον ἀνδρόγυνον καὶ τὸ ἔπεισεν ὅτι κοντὰ εἰς τὸ ἐξοχικόν του κέντρον ὑπάρχουν θαμμένα πολλὰ χρυσᾶ φλουριὰ καὶ διαμαντόπετρες, ἀληθινὸς θησαυρὸς ποὺ φυλάγεται ἀπὸ ἕναν.... ἀράπη! Ἀπίστευτον διὰ τὰς ἡμέρας μας, ἀλλ' ὅμως ἀληθές.... Ἐπείσθη λοιπὸν τὸ ἀνδρόγυνον καί, διὰ νὰ «γλυκαθῇ» ὁ ἀράπης καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ πάρουν τὸν θησαυρό, ἔδωσαν πρῶτα μέλι εἰς τὴν τσιγγάναν. Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἐπειδὴ ὁ ἀράπης δὲν ἔφευγεν, ἔδωσαν 100 ὀκάδες κρασί, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά.... μεθύσῃ καὶ θὰ τὸν «ξεγελάσουν».... Ὕστερα ἔδωσαν διάφορα τρόφιμα καὶ 17.000 δραχμὰς εἰς μετρητά, ὑπακούοντες ταυτοχρόνως εἰς τὸ πρόσταγμα τῆς τσιγγάνας: «σκᾶψτε, ὅλο καὶ πιὸ βαθειά»! Ὅταν ἐπὶ τέλους δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο νὰ δώσουν, ἡ τσιγγάνα ἐξηφανίσθη....

***

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πάντοτε καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς οἱ φιλέλληνες, οἱ θαυμασταί μας. Ἕνας Ἄγγλος, ποὺ ἐπεσκέφθη καὶ αὐτὸς τὰς Ἀθήνας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν βασιλικῶν γάμων, δίδει συντριπτικὴν ἀπάντησιν εἰς ὅσα ὁ συμπατριώτης του δη-

μοσιογράφος ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα του, μέρος τῶν ὁποίων κατεχώρησα εἰς τὰ προηγούμενα «Εἰκοσιτετράωρα». Γράφει λοιπὸν εἰς ἐπιστολήν του, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα — «Νταίηλυ 'Εξπρὲς» — ὁ κ. Owen T. L. Grainger τὰ ἑξῆς : «Εἶμαι "Αγγλος καὶ εὑρίσκομαι μετὰ τῆς συζύγου μου εἰς 'Αθήνας διὰ ταξίδιον διακοπῶν.... Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν βασιλικῶν γάμων, ἡ σύζυγός μου, φίλοι καὶ ἐγώ, εἴχομεν καταλάβει μίαν ἐξαιρετικῶς καλὴν θέσιν εἰς ἓν σημεῖον διελεύσεως τῆς βασιλικῆς πομπῆς. 'Η δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ἐφημερίδα σας ἀνταπόκρισις, τῆς ὁποίας συντάκτης εἶναι ὁ κ. Ρόμπιν Ντάγκλας Χιοὺμ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν αἱ 'Αθῆναι φέρονται ὡς ἀπαισία πόλις, μοῦ ἐπροκάλεσε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἀηδίαν καὶ περιφρόνησιν.... Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἀπὸ τοῦ 1940 μέχρι σήμερον, αἱ 'Αθῆναι ἐσημείωσαν τεραστίαν πρόοδον καὶ σήμερον εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας πόλεις τοῦ κόσμου — δυναμένη νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ Λονδῖνον. Καὶ τώρα εἰς τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Χιοὺμ ψεύδη :.... 'Επῆρα πολλὲς φορὲς ταξί, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶδα νὰ γίνεται ἀπάτη εἰς τὸ ταξίμετρον, ὡς λέγει ὁ κ. Χιοὺμ. Εἰς τὴν στήλην του γράφει ὅτι ζητιᾶνοι πλησιάζουν τὸν περιπατητὴν προσφέροντες ἐμπορεύματα εἰς ληστρικὰς τιμάς. 'Ασφαλῶς πρέπει νὰ ἐννοῇ τοὺς μικροπωλητάς, διότι ζητιᾶνοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ζητοῦν χωρὶς νὰ ἔχουν νὰ προσφέρουν τίποτε ἔναντι τοῦ διδομένου. 'Εν πάσῃ περιπτώσει, τὸ ἐμπόριον τῶν μικροπωλητῶν δὲν διαφέρει κατὰ τίποτε ἀπὸ τὸ διεξαγόμενον εἰς οἱανδήποτε μεγαλούπολιν τῆς Εὐρώπης. Λέγει ὁ κ. Χιοὺμ ὅτι ἀπεγοητεύθη ἀπὸ τὰς ἀσυγχρονίστους κινήσεις καὶ τὴν ἀκατάστατον στολὴν τῶν ἀνδρῶν τῶν συνοδευόντων τὴν πομπὴν καὶ παρατεταγμένων τμημάτων, καὶ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἰδιαιτέρως προεκάλεσε τὴν δυσαρέσκειάν του ἦτο ἡ μακρὰ κόμη των καὶ τὰ πηλήκιά των, τὰ ὁποῖα ἦσαν στραβοβαλμένα ἐπάνω σὲ μεγάλες τοῦφες ἀπὸ μαλλιά. 'Η ἀπάντησίς μας εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτὰς εἶναι ὅτι αὐτὰ ἀποτελοῦν ψεύδη καὶ ὅτι τόσον οἱ στρατιωτικοὶ ὅσον καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν 'Αθηνῶν ἦσαν ἐξαιρετικῶς καλὰ ἐνδεδυμένοι καὶ ἐξησκημένοι καὶ ἐν παρόδῳ, οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν 'Αθηνῶν εἶναι τόσον εὐγενεῖς ὅσον καὶ οἱ τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ κομψότερον ἐνδεδυμένοι....». Δὲν ἔχομε λοιπὸν παρὰ νὰ εὐχαριστήσωμε θερμότατα τὸν κ. Grainger, τοὐλάχιστον δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφει εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τῶν ὅσων κατεχώρησα ἀπὸ τὴν μακρὰν ἐπιστολήν του.

***

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ἐλάχιστα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν :

* Γερμανὸς φωτορεπόρτερ εἰς 'Αμβοῦργον, ἡλικίας 36 ἐτῶν, συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα διὰ βιασμοὺς καὶ προαγωγὴν εἰς πορνείαν 500 γυναικῶν !

* Διακόσια κιλὰ ἡρωίνης κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς 'Αστυνομίας τῆς Μασσαλίας. Πρόκειται περὶ τῆς σημαντικωτέρας ἀνακαλύψεως ναρκωτικῶν μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Γαλλίαν καί, ὅπως ἐπισήμως ἀνακοινοῦται, πρόκειται περὶ ἐξαρθρώσεως καὶ τοῦ τελευταίου κλιμακίου εἰς τὴν ἁλυσίδα ναρκωτικῶν μεταξὺ Μέσης 'Ανατολῆς καὶ ἀμερικανικῆς ἠπείρου.

* Καὶ τὸ τελευταῖον : Κατάπληκτοι οἱ 'Ιταλοὶ τροχονόμοι εἶδαν μίαν κομψὴν καὶ ὡραιοτάτην κυρίαν νὰ διασχίζῃ ἰλιγγιωδῶς μὲ τὸ αὐτοκίνητόν της τὸ κέντρον τῆς Ρώμης καὶ τὴν κοσμοβριθῆ Βία Βενέτο. 'Ακόμη δὲ κατάπληκτοι ἐδέχθησαν, ὅταν ἐπὶ τέλους τὴν ἠνάγκασαν νὰ σταθμεύσῃ, πρωτοφανῆ διὰ γυναῖκα καταιγισμὸν ὕβρεων — μὲ φωνὴν χονδρὴν ἀνδρικὴν — καὶ τρεῖς ἐξ αὐτῶν τὰ ἰσχυρότατα γρονθοκοπήματά της, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔθεσαν «ἐκτὸς μάχης». 'Επρόκειτο περὶ τῆς λαίδης Κ., ἡ ὁποία κατὰ τὸ παρελθὸν ἦτο.... ναύτης τοῦ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ πρὸ καιροῦ ἤλλαξε φῦλον, ὑπανδρευθεῖσα τὸν λόρδον Κ. . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μὰκ Μίλλαν Χάρολντ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 345, στὸ τέρμα τῆς γραμμῆς τῶν τρόλλεϋ «Πατήσια-Ἀμπελόκηποι».

Ὁ Χάρολντ Μὰκ Μίλλαν, Ἄγγλος πολιτικός, γεννήθηκε τὸ 1894 καὶ εἶναι ἐγγονὸς τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ γνωστοτάτου συνωνύμου ἐκδοτικοῦ ἀγγλικοῦ οἴκου. Ἐξελέγη ἐπανειλημμένως βουλευτὴς τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος καὶ διετέλεσεν ὑφυπουργὸς Ἐφοδιασμοῦ (1940, ὑφυπουργὸς Ἀποικιῶν (1942), μόνιμος ὑπουργὸς στὸ Ἀνώτατο Ἀρχηγεῖο τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων τῆς Κεντρικῆς Μεσογείου (1942-1945), Ἀνώτατος Ἁρμοστὴς τῆς Ἰταλίας (1943-1945) καὶ ὑπουργὸς Ἀεροπορίας (1945). Ἀνεμίχθη ἐνεργῶς στὴ Μέση Ἀνατολὴ στὰ ἑλληνικὰ πράγματα καὶ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς συντελεστὰς τῆς συμφωνίας τῆς Βαρκίζης, τῆς ὁποίας τὶς διαπραγματεύσεις παρηκολούθησεν αὐτοπροσώπως. Τὸ 1951 ἐγένετο ὑπουργὸς Οἰκισμοῦ, τὸ 1954 Ἀμύνης, Ἐξωτερικῶν τὸ 1955 καὶ ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1957 μέχρι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1963 πρωθυπουργὸς καὶ ἡγέτης τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος τῆς Ἀγγλίας.

Μακρᾶς Γεφύρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φορμίωνος 219, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Δημήτριο», τῆς Ἀναλήψεως.

Ἡ Μακρὰ Γέφυρα, τουρκιστὶ Οὐζοὺν Κιοπροῦ, εἶναι μεγάλη βυζαντινὴ γέφυρα ἐπὶ τοῦ Ἐργίου, παραποτάμου τοῦ Ἔβρου. Εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν χωρίων Ζαλίκιοϊ καὶ Σεραϊλῆ.

Μακρῆ Δημητρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου 5, στοῦ «Μακρυγιάννη».

Ὁ Δημήτριος Μακρῆς, ἕνας τῶν σημαντικωτέρων στρατιωτικῶν ἡγετῶν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1821, κατήγετο ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Προηγουμένως ἦταν ἁρματολὸς στὸ Ζυγό. Ὅταν ἐξερράγη ἡ Ἐπανάστασις, ἀπεδύθη πρῶτος στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν Τούρκων τῆς Δ. Στερεᾶς καὶ ἀφωσιώθη στὴν ὀχύρωσι καὶ τὴν ἄμυνα τοῦ Μεσολογγίου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἕνας τῶν σωματαρχῶν κατὰ τὴν πολιορ-

κία. Ἀπὸ τοῦ 1823 ὠνομάσθη στρατηγός. Ὅταν, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ὁ Ὄθων τὸν ἐκάλεσεν ὡς ὑπασπιστήν του, δὲν ἐδέχθη τὴν τιμητικὴ θέσι, λέγοντας: «δὲν συνείθισα νὰ γέρνω τὴν μέση».

Μάκρης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φαιδριαδῶν 58, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Κυψέλης».

Ἡ Μάκρη, κωμόπολις τῆς ΝΔ. Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέναντι στὴ Ρόδο, τουρκιστὶ Φετιγιέ, ἔχει σήμερα περὶ τὶς 5 χιλιάδες κατοίκους. Πρὸ τοῦ 1922 διέμενον ἐκεῖ περὶ τὶς 4 χιλιάδες Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, ἔκτισαν τὴν γνωστὴ κωμόπολι Νέα Μάκρη, κοντὰ στὸν Μαραθῶνα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μακροχωρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Φωτεινῆς 3, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Πολύγωνον».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸ συνώνυμο προάστιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ στὴ κωμόπολι τῆς ἐπαρχίας Ἡμαθίας, ποὺ ἔχει περὶ τὶς 3 χιλιάδες κατοίκους.

Μακρυγιάννη Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου 9, στὴν ὁμώνυμη συνοικία.

Ὁ Ἰωάννης Μακρυγιάννης, ἐπιφανὴς στρατιωτικὸς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, γεννήθηκε τὸ 1797 στὴ τοποθεσία «Ἀβορίτη», ἄλλοτε χωριό, τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας, ἔξω ἀπὸ τὸ Κροκύλειο τῆς Δωρίδος. Τὸ 1820, ἐργαζόμενος ὡς ἔμπορος στὴν Ἄρτα, συνελήφθη ἀπὸ τὶς δυνάμεις τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ ἐφυλακίσθη. Ὅταν ἀργότερα ἐδραπέτευσε, κατετάγη στὸ σῶμα τοῦ ὀνομαστοῦ ἁρματολοῦ Μπακόλα. Τὸ 1822 διωρίσθη ὑποδιοικητὴς τῆς φρουρᾶς Ἀκροπόλεως καὶ τὸ 1823 Ἀστυνόμος Ἀθηνῶν («πολιτάρχης»).

Κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἐμφυλίων ταραχῶν (1824-1825), ἐχρησιμοποιήθη στὴ Πελοπόννησο γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς τάξεως, καταδιώκοντας τοὺς στασιαστὰς κατὰ τῆς κυβερνήσεως Κουντουριώτου καὶ πολεμώντας ἐν συνεχείᾳ κατὰ τοῦ Ἰμπραήμ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου κατήγαγε θριαμβευτικὴ νίκη στοὺς Μύλους (16 Ἰανουαρίου 1825). Ἀργότερα ἐστάλη στὴν Ὕδρα, πλὴν μὴ κατορθώσας νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξι διέλυσε τὸ σῶμα του καὶ ἐτάχθη ὑπὸ τὸν τακτικὸ στρατὸ τοῦ Φαβιέρου. Ἡ κυβέρνησις ὅμως τὸν διώρισε στρατιωτικὸ διοικητὴ Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ὢν στρατιωτικὸς διοικητὴς Πελοποννήσου, ἐστράφη κατὰ τοῦ Καποδιστρίου καὶ ἐζήτησε τὴν ψήφισι Συντάγματος. Τὸν ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος ἀγώνα του συνέχισε καὶ κατὰ τὴν Ὀθωνικὴ περίοδο. Γιὰ τὶς ἐνέργειές του αὐτὲς κατηγορήθη γιὰ συνωμοσία καὶ κατεδικάσθη σὲ θάνατο (1851), πλὴν τελικὰ ἔτυχε χάριτος, ὕστερα ἀπὸ μεσολάβησι τοῦ πρωθυπουργοῦ Δ. Καλλέργη.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Γεωργίου Α', ἀνέκτησε τοὺς βαθμούς του καὶ προήχθη σὲ ἀντιστράτηγο. Τότε ἔγραψε καὶ τὰ γνωστά του «Ἀπομνημονεύματα». Ἀπέθανε τὸ 1864, ἀπὸ σωματικὴ ἐξάντλησι. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Μακρυνίτσας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πανόρμου 21, ἀπέναντι στὸν «Ἅγιο Δημήτριο», Ἀμπελοκήπων.

Ἡ Μακρυνίτσα, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Βόλου, ἔχει περὶ τὶς 2 χιλιάδες κατοίκους. Ὡς πρῶτος οἰκιστής της, ἀναφέρεται ὁ δυνάστης τῆς Δημητριάδος Κομνηνὸς Δούκας Ἄγγελος Κωνσταντῖνος ὁ Μαλκασσινός, ποὺ ἵδρυσε καὶ τὴν μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Μακρυνίτσας (1190 μ.Χ.). Τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας διετέλεσε πρωτεύουσα τῶν βακουφικῶν κωμοπόλεων τοῦ Πηλίου.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Δημήτριος Πολίτης, Σπυρίδων Μάργαρης, 'Ηλίας Μιχαλαρέας, Γεώργιος Μπάϊμπας καὶ Γεώργιος Βαρδάκης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—'Ανακοινοῦμεν ὅτι διὰ Β.Δ. ἐκδοθέντος ἐν 'Αθήναις τὴν 22—6—63 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 240 Φ.Ε.Κ. (Τ.Γ.) τῆς 7—9—1963, ἀπενεμήθησαν τὰ κάτωθι Μετάλλια εἰς τὸν 'Αστυνόμον Β' — 6541 — κ. Παπατριανταφύλλου Στέφανον κ. ἄ. 1) Πολεμικὸς Σταυρὸς Γ' Τάξεως καὶ 2) Μετάλλιον 'Εξαιρέτων Πράξεων, ἕνεκεν προσφορᾶς πολυτίμων ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν Συμμαχικὴν ὑπόθεσιν καὶ διότι διὰ τοῦ ἐξαιρετικοῦ θάρρους καὶ τῆς ἀπαραμίλλου μαχητικότητός των, κατέφερον καίρια πλήγματα κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ ἐχθροῦ διαρκούσης τῆς Κατοχῆς, καθ' ἣν ὑπηρέτησαν εἰς τὰς 'Εθνικὰς 'Ανταρτικὰς 'Ομάδας τῶν 'Οργανώσεων Ε.Δ.Ε.Σ. (Ν. ΖΕΡΒΑ) καὶ οὕτω συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Χώρας.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργείου 'Εθνικῆς 'Αμύνης, ἀπενεμήθησαν εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. 'Αλέξανδρον 'Αθανασάκην : 1) τὸ Χρυσοῦν 'Αριστεῖον 'Ανδρείας καὶ 2) ὁ Πολεμικὸς Σταυρὸς Γ' τάξεως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) 'Αρχιφύλακας κ.κ. 'Ηλίαν Κούκην καὶ Βασίλειον Νεροῦτσον καὶ 2) 'Αστυφύλακα κ. 'Αριστείδην Κοκονούζην, διότι ἅπαντες, καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του ἕκαστος, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Παναγιώτου Φωτάκη, συμβαλόντες ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐξιχνίασιν 16 κλοπῶν διὰ ρήξεως καταστημάτων, ἃς ὁ ἐν λόγω κακοποιὸς εἶχε διαπράξει κατὰ καιρούς.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. 'Ιωάννης Πουρναρόπουλος καὶ ὁ 'Υπαστυνόμος Α' κ. Δημήτριος Γιαλαμᾶς, διότι, ὁ μὲν πρῶτος, ὡς Προϊστάμενος τῆς 'Υπηρεσίας 'Αναζητήσεων τῆς Υ.Γ.Α., δι' ἐπιτυχοῦς καθοδηγήσεως τῶν ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλων καὶ ἐπιδεξίου χειρισμοῦ τῆς ὅλης ὑποθέσεως, συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ὡς ἄνω κακοποιοῦ, τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν, τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἀπόδοσιν τῶν κλοπιμαίων εἰς τοὺς παθόντας, ὁ δὲ δεύτερος, ἐνεργήσας, ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Προϊσταμένου του, μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας καὶ μεθοδικότητος, ἐξέτασιν τοῦ συλληφθέντος ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, ἐπέτυχε τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν 16 κλοπῶν διὰ ρήξεως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Σωτήριον Τασούλαν, διότι οὗτος τὴν 28-6-64 καὶ περὶ ὥραν 17.30', ἐκτὸς ὑπηρεσίας τυγχάνων καὶ λουόμενος εἰς τὴν πλάζ Βουλιαγμένης, ἀντιληφθεὶς ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἄτομον, ἡλικίας 55 ἐτῶν, κινδυνεῦον νὰ πνιγῇ, ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς βοήθειάν του καὶ, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ αὐταπάρνησιν, ψυχραιμίαν, θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα, κατώρθωσε νὰ μεταφέρῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ διὰ τῶν πρώτων βοηθειῶν, ἃς ἐν συνεχείᾳ τοῦ παρέσχε νὰ διασώσῃ τοῦτο ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ, προκαλέσας, διὰ τῆς ἐνεργείας του ταύτης, τὰ εὐμενῆ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος σχόλια τοῦ διασωθέντος, τοῦ κοινοῦ, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος καὶ τοῦ τύπου.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ